பம்மல்
சம்பந்த முதலியாரின்
உரைநடை நூல்கள்

தொகுதி - 2

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சி.ஐ.டி. வளாகம், தரமணி,
சென்னை - 600 113.

பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் உரைநடை நூல்கள்

தொகுதி - 2

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சி.ஐ.டி. வளாகம், தரமணி,
சென்னை - 600 113.

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	:	**Pammal Sampanta Mutaliyarin Urainatai N** **Vol-II**
Author	:	Pammal Sampanta Muta
Published by	:	International Institute of Tamil Studies, C.I.T. Ca Taramani, Chennai - 600 113.
Publication No.	:	276
Language	:	Tamil
Date of Publication	:	1998
Edition	:	Reprint
Paper used	:	16 kg Creamwove
Size	:	1/8 Demmy
Price	:	Rs.40/-
Print Types	:	11 pt
No. of Copies	:	1000
No. of Pages	:	viii + 169
Printed by	:	**Pavai Printers**

தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககத்தின் அரிய நூல்களை வெளிய
திட்டத்தில் நிதியுதவி பெற்று இந்நூல் வெளிவருகின்ற

அணிந்துரை

பம்மல் சம்பந்த முதலியார் உரைநடை நூல்கள் தொகுதி - 2

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் நாடகத்திற்குப் புத்தொளி பாய்ச்சியவர் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் ஆவார்.

தமிழ் நாடகத் துறையை மேலை நாடகப் போக்கில் வடிவமைத்தவர். 90 நாடகங்களுக்கு மேல் எழுதிய பம்மல் சம்பந்தனார் நாடக ஆசிரியராகவும் நடிகராகவும் விளங்கினார். ‘சுகுண விலாச சபை’ என்ற நாடகக் குழுவை 1891 இல் நிறுவி, தமிழ் நாடக இயக்கத்திற்குச் செல்வாக்குத் தேடித் தந்தவர். எனவே தமிழ்ச் சான்றோர்களால் ‘நாடகத் தந்தை’ என்றும், ‘நாடகப் பேராசிரியர்’ என்றும் புகழப் பெற்றவர்.

சம்பந்தனார் நாடகப் படைப்பாளராகவும் நாடகக் கலைஞராகவும் மட்டுமன்றிப் பல்துறையிலும் பெரும் புலமை பெற்று விளங்கினார்.

‘பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் உரைநடை நூல்கள் தொகுதி-2’ எனும் இத்தொகுப்பு நூலில் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் எழுதி 1923 இல் வெளிவந்த ‘என் சுய சரிதை’, பம்மல் சம்பந்த முதலியார் எழுதி 1962 இல் வெளிவந்த ‘யான் கண்ட புலவர்கள்’ எனும் இரு நூல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. என் சுய சரிதை:

புகழ் பெற்ற அறிஞர்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றை அவர்களே எழுதுவது ஒருவகை. அவருடைய நெருங்கிய உறவினர்கள் அல்லது மாணவர்கள் எழுதுவது இன்னொரு வகை. பம்மல் சம்பந்த முதலியார் தம் வாழ்க்கை வரலாற்றை அவரே எழுதியுள்ளார். இதன் மூலம் பிற்காலத்தில் அவரைப் பற்றிய பொய்க்கதைகள் புனைய வழியில்லாமல் தடுத்துவிட்டார்.

சம்பந்தனார் நீதிக்கட்சித் தலைவர்களிடம் நட்புக் கொண்டிருந்தாலும், இறுதிவரை எந்தக் கட்சியையும்

சாராதவராக வாழ்ந்தார். தமிழ் நாடக மறுமலர்ச்சிக்குத் தன்னை முழுமையும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். சம்பந்தனார் தம் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பொய்யோ, புனைந்துரையோ இன்றி இயல்பாக எழுதியுள்ளார்.

2. யான் கண்ட புலவர்கள்

பம்மல் சம்பந்த முதலியார் நாடகக் கலைஞர்களிடமும் திரைப்படக் கலைஞர்களிடமும் தொடர்பு உடையவர். அத்துடன் தமிழ் அறிஞர்களோடும் தொடர்பு கொண்டவர். இந்நூலில் சம்பந்தனார் சி.வை தாமோதரம் பிள்ளை, தமிழ்த் தாத்தா உ.வே. சாமிநாத அய்யர், பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், தொழுவூர் வேலயுதம் முதலியார், சூரிய நாராயண சாத்திரியார், மனோன்மணீயம் சுந்தரம்பிள்ளை, செல்வக்கேசவராய முதலியார், பண்டிதர் சின்னசாமி பிள்ளை, பவாநந்தம் பிள்ளை, கோ. ராஜகோபால் பிள்ளை, வழக்கறிஞர் இராமசாமி ராஜு, காசி விசுவநாத முதலியார், அன்பில் கிருஷ்ணமாச்சாரியார், அப்பாவுப்பிள்ளை, பம்மல் விஜயரங்க முதலியார் முதலிய தமிழறிஞர்களோடு அவருக்கு ஏற்பட்ட பசுமையான நினைவுகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

பம்மல் சம்பந்த முதலியார், அவருடன் பழகிய தமிழறிஞர்கள் பற்றித் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள இந்நூல் துணையாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நிறுவன வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருகின்ற நிறுவனத் தலைவர் தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டுத்துறை மற்றும் இந்து சமய அறநிலையத்துறை அமைச்சர் மாண்பு மிகு முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன் அவர்களுக்கும், தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டுத்துறைச் செயலாளர் த.இரா. சீனிவாசன் இ.ஆ.ப. அவர்களுக்கும், அரிய நூல்கள் வெளியிடும் திட்டத்தில் இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு நிதி நல்கிய தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கக இயக்குநர் முனைவர் ச. நாகராசன் அவர்களுக்கும், நிறுவனத்தின் சார்பில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மெய்ப்புத் திருத்திய முனைவர் தசரதன் அவர்களுக்கும் இந்நூலை வனப்புற அச்சிட்டுத் தந்த பாவை அச்சகத்தார்க்கும் நன்றி.

நாள்: 30-1-98

இயக்குநர்

பொருளடக்கம்

I. என் சுயசரிதை

என் சுயசரிதை

நாடகப் பேராசிரியர்
ராவ் பஹதூர்
பம்மல் சம்பந்த முதலியார் பி.ஏ., பி.எல்.,
அவர்களால் இயற்றப்பட்டது

இந்நூல் என் தந்தை தாயார்

விஜயரங்க முதலியார்
மாணிக்கவேலு அம்மாள்

ஞாபகார்த்தமாக பதிப்பிக்கப்பட்டது.

I. என் சுயசரிதை

பம்மல் சம்பந்த முதலியார்

என் இளம் பருவ சரித்திரம்

''பம்மல் விஜயரங்க முதலியார் இரண்டாவது விவாகத்தின் நான்காவது குமாரன் திருஞானசம்பந்தம் 1873-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 1-ந் தேதிக்குச் சரியான ஆங்கீரச வருஷம் தை மாதம் 21-ந் தேதி சனிக்கிழமை உத்திராட நட்சத்திரத்தில் ஜனனம் சென்னப்பட்டணத்தில்'' என்று என் தகப்பனார் விஜயரங்க முதலியார் எழுதி வைத்துவிட்டுப் போன குடும்ப புத்தகத்தில் அவர் கையெழுத்திலிருக்கிறது. நான் இப்போது இதை எழுதத் தொடங்கும்போது வசிக்கும் ஆச்சாரப்பன் வீதி 70-ஆம் நெம்பர் வீட்டில் முதற்கட்டில் வடகிழக்கு மூலையில் உள்ள அறையில் நான் பிறந்ததாக என் தாயார் எனக்குச் சொன்னதாக ஞாபகமிருக்கிறது.

பூவுலகில் மனிதனாய் பிறக்கும் ஒவ்வொருவனைப் பற்றியும் இரண்டு விஷயங்கள் நிச்சயமாய் கூறலாம். அவன் ஒருநாள் பிறந்திருக்க வேண்டும். அவன் ஒருநாள் இறக்க வேண்டுமென்பதாம். ஆயினும் இவ்விரண்டு விஷயங்களைப் பற்றியும் அவன் நேராகக் கூறுவதற்கில்லை. பிறந்ததைப் பற்றி மற்றவர்கள் கூறுவதைத்தான் நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இறந்ததைப் பற்றியும் மற்றவர்கள் பின்கூற வேண்டுமல்லவா?

என் தாய் தந்தையர்

என் தகப்பனாரைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் எழுத விரும்புகிறேன். மேற்குறித்த புத்தகத்தில் அவர் கையெழுத்தி லிருக்கும் சில குறிப்புகளை இங்கு எடுத்து எழுதுகிறேன். அவர் பிறந்தது 1830-ஆம் வருஷம் மார்ச் மாதம் 1-ந்தேதி ரோகிணி நட்சத்திரம்-ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிறந்த ரோகிணி நட்சத்திரத்தில் பிறந்தபடியால் அவரது அம்மானுக்கு ஏதாவது கெடுதி நேரிடுமென்று பயந்திருந்தார்களாம். ஆயினும் அப்படி ஒன்றும் கெடுதி நேரிடவில்லையென்று என் தகப்பானர் கூறியது எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. (சோதிடத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் இதைக் கவனிப் பார்களாக)

1850-ஆம் வருஷம் அவருக்கு முதல் விவாகமானது. அதன் மூலமாக ஒரு புத்திரனும் இரண்டு புத்திரிகளும் பெற்றார். பிறகு அந்த தாரம் தப்பிப்போகவே 1860-ஆம் வருஷம் இரண்டாவது மனைவியாக மாணிக்கவேலு அம்மாள் என்னும் என் தாயாரை மணந்தார். இந்த விவாகத்தின் மூலமாக அவருக்கு நான்கு புத்திரர்களும் நான்கு புத்திரிகளும் பிறந்தார்கள். அந்த நான்கு புத்திரர்களில் கடைசி புத்திரன் நான். என் தகப்பனார் என் தாயாரை மணந்த சமயம் நேரிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பம் சோதிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்களுக்கு சிறிது பலன் தரக்கூடிய விஷயமா யிருப்பதால் அதை இங்கு எடுத்தெழுதுகிறேன். இரண்டாம் தாரத்தைத் தேடியபொழுது எனது தகப்பனாருக்கு வயது முப்பதானபடியால் இரண்டாம் தாரம் சிறு பெண்ணா யில்லாமல் கொஞ்சம் வயதான பெண்ணாயிருக்க வேண்டு மென்று கோரினார். என் தாயாருக்கு அப்போது வயது இருபதாயிருந்தது. அன்றியும் கொஞ்சம் சிவப்பா யிருப்பார்கள். ஆகவே என் தாயாரையே மணக்க வேண்டு மென்று நிச்சயித்தனர். ஆனால் அக்கால வழக்கப்படி இருவருடைய ஜாதகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு பிரபல ஜோஸ்யர்களுக்குக் காட்டியபொழுது அவர்கள் எல்லோரும்

பெண் ஜாதகத்தின்படி வயிற்றுப் பொருத்தமுமில்லை, கழுத்துப் பொருத்தமுமில்லை என்று கூறினார்களாம். அதாவது குழந்தைகள் பிறக்கமாட்டார்கள். அமங்கலியாய் போய்விடுவாள் என்று அர்த்தம். அது எப்படியாயினும் ஆகுக. இந்தப் பெண்ணைத் தான் நான் மணம் புரிவேன் என்று என் தகப்பனார் ஒரே பிடிவாதமாய் என் தாயாரை மணம் புரிந்தார். ஜோஸ்யர்கள் கூறியதற்கு நேர்விரோதமாக என் தாயாருக்கு நான்கு பிள்ளைகளும் நான்கு பெண்களும் பிறந்தார்கள். வயிற்றுப் பொருத்தம் இல்லாமையின் பலன் இதுபோலும். இனி கழுத்துப் பொருத்தத்தைப் பற்றி கவனிக்குங்கால் என் தாயார் அமங்கலியாக ஆகாது என் தகப்பனார்க்கு 1890 ஆம் வருஷம் சஷ்டி பூர்த்தியானபோது ஒரு மங்கிலியத்திற்கு இரண்டு மங்கிலியங்களாக பெற்றபிறகே சுமங்கலியாக இறந்தார்கள். யாராவது என் தகப்பனாரிடம் ஜாதகங்களைப் பற்றி பேச வந்தால் மேற்சொன்ன கதையை அவர் அவர்களுக்குப் பன்முறை கூறியதை நான் நேராகக் கேட்டிருக்கிறேன். (ஜோஸ்யத்திலும் ஜாதகத்திலும் எனக்குக் கொஞ்சமும் நம்பிக்கையில்லாதிருப்பதற்கு இது ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.)

என் தகப்பனார் சிறு வயதில் மாபூஸ்கான் தேவடியிலிருந்த ஒரு தெருப் பள்ளிக்கூடத்தில் முதலில் படித்தனராம். அப்பொழுது நடந்த ஒரு வேடிக்கையான சந்தர்ப்பத்தை அவர் எனக்குக் கூறியுள்ளார். அதை இங்கு எழுதுகிறேன். நான் இருக்கும் வீதியின் ஒருபுறத்திற்கு மாபூஸ்கான் தேவடி என்று பெயர். அது அக்காலம் தோட்டமாய் இருந்ததாம். அத்தோட்டத்திலிருந்த வீட்டிற்கு அந்த மாபூஸ்கான் என்பவர் எப்பொழுதாவது வருவதுண்டாம். ஒருமுறை அவர் பல்லக்கு பள்ளிக்கூடத்தருகில் வந்தபோது பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் பெரும்கூச்சலிட மாபூஸ்கான் சாயபு பல்லக்கை நிறுத்தி உபாத்தியாயரை அழைத்து பிள்ளைகள் ஏன் கூச்சலிடுகிறார்கள் என்று கேட்க, அவர் பயந்து ''தாங்கள் வருவதைக் கேள்விப்பட்டு பிள்ளைகள் சந்தோஷத்தினால் கூச்சலிடுகிறார்கள்'' என்று பதில் சொல்ல சாயபு ''ஆனால் பிள்ளைகளுக்கு இன்று விடுமுறை கொடுத்து விடுங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனாராம். இவ்வாறு ஒருநாள் விடுமுறை கிடைக்கவே

பிள்ளைகளெல்லாம் பிற்பாடு மாபூஸ்கான் சாயபு பல்லக்கு வரும்போதெல்லாம் பெரும் கூச்சலிட்டு விடுமுறை பெற்றார்களாம்.

பிறகு என் தகப்பனாரும் அவர் தம்பியும் (அவர் பெயர் சோமசுந்தர முதலியார்) ஆங்கிலம் கற்கவேண்டி அப் பொழுதுதான் புதிதாய் ஏற்படுத்தப்பட்ட பச்சையப்பன் பாடசாலையில் சம்பளமில்லாமல் இலவசமாய் மாணவர்க ளாகப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்கு ஆங்கிலம் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது கவர்ன்மெண்ட் உயர்தரக் கலாசாலை (Presidency High School) புரொபஸராயிருந்த மிஸ்டர் பவல்துரை, தன் வழக்கம்போல் வருடத்திற்கு ஒருமுறை அங்கு வந்து பிள்ளைகளை பரிட்சை செய்து நன்றாய் தேறினவர்களை அங்கிருந்து தன் கலாசாலைக்கு மாணவர் களாக அழைத்துக்கொண்டு போகிற வழக்கப்படி, என் தந்தையாரையும் அவர் தம்பியையும் தன் உயர்தரப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்றனராம். அப்பாடசாலை அக்காலம் நுங்கம்பாக்கத்தில் தற்காலத்தில் 'பழைய காலேஜ்' (Old College) என்று சொல்லப்பட்ட இடத்தில் இருந்ததாம். பிறகு மாகாண காலேஜாக (Presidency College) மாற்றப்பட்டு திருவல்லிக்கேணியில் தற்காலமிருக்கும் பெரிய கட்டடத்தில் மாற்றப்பட்டது.

ஏழை குடும்பம்

என் தகப்பனார் அந்த காலேஜில் அரைச் சம்பளத்தில் படித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார். என் பாட்டனாராகிய ஏகப்ப முதலியார் என்பவர் செல்வந்தரல்ல. ஒரு சாராய கடையில் குமாஸ்தாவாக சொல்ப சம்பளம் பெற்று, குடும்பத்தை சம்ரட்சணம் செய்து வந்தனராம். ஆயினும் தன் பிள்ளைகள் இருவரும் நன்றாய் படிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து கஷ்டப்பட்டு அரைச் சம்பளத்தில் அந்த காலேஜில் படிக்கச் செய்தனராம். இந்த ஸ்திதியில்தான் என் தகப்பனார் கஷ்டப்பட்டுப் படித்ததற்கு உதாரணமாக அவர் எனக்கு கூறிய கதை ஒன்றை இங்கு எழுதுகிறேன். அச் சமயம் மத்தியான சாப்பாட்டிற்காக ஒரு பாத்திரத்தில் கூழ்

எடுத்துக் கொண்டுபோய், அதற்கு வியஞ்சனமாக வெங் காயப் புரையை வைத்துக்கொண்டு சாப்பிட்டு வந்தனராம்.

சென்னை சர்வகலாசாலையின் நூறாம் ஆண்டு கொண்டாட்டத்தின்போது அச்சிட்ட ஒரு புஸ்தகத்தில் என் தகப்பனாரைப் பற்றி எழுதியிருப்பதை இங்கு மொழி பெயர்க்கிறேன். "P. விஜயரங்க முதலியார் 1851 ஆம் வருஷம் புரோபிஷன்ட் (Proficient) பரிட்சையில் இரண்டா வது வகுப்பில் தேறினார். அவ்வருஷம் ராபர்ட்சன் என்ப வருடைய 'அமெரிக்கா சரித்திரம்' என்னும் நூலை தமிழில் எழுதியதற்காக ஒரு பரிசைப் பெற்றார். மேற்கண்ட புரோபிஷன்ட் டிகிரி தற்காலத்தில் பி.ஏ. பட்டத்திற்கு சமானமாகும். அந்த பரிட்சையில் தேறுபவர்களுக்கு கலாசாலையார் தங்கள் செலவில் ஒரு பொன் மோதிரம் அக்காலம் அளித்து வந்தனர். அப்படி என் தகப்பனாருக்கு கொடுக்கப்பட்ட பொன் மோதிரம் சற்றேறக்குறைய தன் அறுபதாம் ஆண்டு வரையில் அவர் விரலில் அணிந்திருந்தார். அவர் தமிழில் எழுதிய அமெரிக்கா சரித்திரம் பிறகு அச்சிடப்பட்டது.

அக் கலாசாலையில் படிக்கும்போது என் தகப்பனாரும் அவர் தம்பியாகிய சோமசுந்தர முதலியாரும் பெற்ற சில பரிசுப் புஸ்தகங்கள் அவர்கள் பெயருடன் என் வசம் இன்னும் இருக்கின்றன.

மேற்கண்ட பரிட்சையில் தேறின உடனே அவர் அக் கலாசாலையிலேயே சீக்கிரம் தமிழ் உபாத்தியாயராக நியமிக்கப்பட்டதாக என் தகப்பனார் எனக்குத் தெரிவித் திருக்கிறார். பிறகு அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து மதுரை ஜில்லாவில் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் (Deputy Inspector of Schools) ஆக கவர்மெண்டாரால் நியமிக்கப்பட்டார். அங்கேயிருந்து பிறகு சென்னைக்கு மாற்றப்பட்டார். அக்காலம் ரூபாய் 250 சம்பளம். பிற்பாடு அசிஸ்டென்ட் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்ஸ் (Assistant Inspector of Schools) ஆக உயர்த்தப்பட்டார். அதற்கு மாத சம்பளம் ரூபாய் 400. இவ் வேலையிலிருந்து தன் அறுபதாம் ஆண்டில் 1890-ஆம் வருஷம் உபகார சம்பளம் (பென்ஷன்) வாங்கிக்கொண்டு விலகினார்.

என் தகப்பனார் தன் ஆயுள்பர்யந்தம் பெரும் உழைப்பாளியாயிருந்தார் என்றே நான் சொல்ல வேண்டும்.. அவர் சிறு வயதிலேயே 'உபயுக்த கிரந்தகரண சபை' என்பதின் ஒரு முக்கிய அங்கத்தினராக உழைத்தார். அதற்காக பல புத்தகங்களை தமிழில் எழுதி பதிப்பித்தார். இதன் பிறகு பாடசாலைகளுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை அச்சிடுவதற்கும் திராவிட பாஷையில் நூதன புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட School books and Verna cular Literature Society என்னும் சபையில் தன் ஆயுள்பர்யந்தம் அங்கத்தினராக இருந்தார். இச்சமயத்திலும் சில தமிழ் புத்தகங்களை அவர் வெளியிட்டார். அவற்றுள் பம்மல் விஜயரங்க முதலியாருடைய மூன்றாவது வகுப்பு வாசக புஸ்தகம் என்னும் நூலை அவர் எழுதி பதிப்பித்தது எனக்கு நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது. சென்னையில் அக்காலம் பார்க் பேர் (Park Fair) வருஷா வருஷம் நடத்தப்பட்ட வேடிக்கையின் காரியதரிசியாக 1881-ஆம் வருஷம் முதல் 1886-ஆம் வருஷம் வரையில் அவர் இருந்தது எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. சென்னையில் விஜயநகரம் மகாராஜா அவர்கள் அக்காலம் ஏற்படுத்திய ஐந்து பெண்கள் பாடசாலைகளுக்கு காரியதரிசியாக இருந்தார். சென்னை யுனிவர்சிடி செனெட்டில் (University Senate) மெம்பராக தன் ஆயுள்பர் யந்தம் இருந்தார். மேற்படி யூனிவர்சிடியாரால் ஏற்படுத்தப் பட்ட தமிழ் பரிட்சகர்களின் போர்ட்டுக்கு (Board of Examiners for Tamil) பல வருடங்களில் மெம்பராகவும் சில வருடங்கள் தலைவராகவும் இருந்தார். சுருக்கிச் சொல்லு மிடத்து அவர் அக்காலத்தில் சென்னையில் சேர்ந்திராத பொதுக் கூட்டமாவது கிளப் (Club) ஆவது இல்லையென்றே ஒருவாறு கூறலாம். பச்சையப்பன் கலாசாலையில் டிரஸ்டியாக (Trustee of the Patchiappans' charities) தன் ஆயுட் பர்யந்தம் இருந்தார்.

இதுவரையில் அவரது லௌகீக வியவகாரங்களைப் பற்றி எழுதினேன். இனி அவரது வைதீக வியவகாரங்களைப் பற்றி சிறிது எழுதுகிறேன்.

1872-ஆம் வருஷம் மதுரை திருஞானசம்பந்த ஸ்வாமிகள் மடத்தில் அவர் சிவதீட்சை பெற்றுக்கொண்டார்

என்று நான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதன் பிறகு நான் உடனே பிறந்தபடியால் எனக்கு திருஞானசம்பந்தம் என்று அந்த மடத்து பண்டார சந்நதி அவர்கள் பெயரையே வைத்ததாக என் தகப்பனார் எனக்குக் கூறியிருக்கிறார். அவர் எழுதி வைத்த சிறு புத்தகத்தில் என் பெயர் திருஞான சம்பந்தம் என்றே எழுதியிருக்கிறது. (என் சிறுவயதில் P.T. (ப.தி.) சம்பந்தம் என்றே என் பெயர் எழுதப்பட்டது. பிறகு நான் புத்தி அறிந்தவுடன் நமக்கு ஞானம் எங்கிருந்து வந்ததென்று அப்பெயரை சம்பந்தம் என்றே குறுக்கிக் கொண்டேன்.

மேற்சொன்னபடி அவர் சிவதீட்சை பெற்ற பிறகு தன் மரணகாலம் சமீபித்தபோது படுக்கையாய் படுத்த வரையில் அவர் தினம் சிவபூஜையைச் செய்துவந்தார். வெளியூர் களுக்குப் பிரயாணம் போனாலும் அச்சிவபூஜைக்குரிய சாமான்களை தன்னுடன் எடுத்துச் செல்வார்.

அவர் மதுரையில் இருந்தபோது அங்குள்ள பிராம் மணர்களுக்கும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் மடத்து பண்டார சந்நதிக்கும் ஏதோ விவாதம் நடந்ததாகவும் என் தகப்பனார் மடத்துக்கட்சிக்கு உதவி அதன் பொருட்டு கவர்ன்மெண்டாருக்கு அனுப்பிய ஒரு பெடிஷன் (Petition) என்னிடம் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறேன். அக் காலத்திலேயே பிராம்மணர்கள், பிராம்மணர்கள் அல்லாதார் என்கிற கட்சி உண்டாயிற்று போலும். (நான் எந்த கட்சியையும் சேர்வதில்லை என்பதை இங்கு சுருக்கமாக தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்).

அவர் சென்னைக்கு வந்த பிறகு பெரிய காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ ஏகாம்பர நாதர் ஆலத்திற்கும், சென்னையில் பெத்து நாயக்கன் பேட்டையிலிருக்கும் ஸ்ரீ ஏகாம்பரேஸ்வரர் ஆலயத்திற்கும் சென்னையில் திருவட்டீஸ்வரன் பேட்டை யிலிருக்கும் சிவாலயத்திற்கும் பல ஆண்டுகளாக தர்மகர்த்தாவாக இருந்தார்.

அவர் ஜீவித காலத்தில் வருஷா வருஷம் காஞ்சீபுரத்து சிவன் கோயில் பிரம்மோற்சவ காலத்தில் எங்களை அழைத்துக் கொண்டு போவார். இதை நான் இங்கு எழுதிய தன் முக்கிய காரணம் என்னவென்றால் இந்த வழக்கத்தினால்

சிவாலயங்களையும் அவைகளின் சில்பங்களையும் பார்க்க வேண்டுமென்னும் ஆசை எனக்கு சிறுவயதிலேயே உண்டாயிற்று என்பதை குறிப்பதற்கேயாம். (இதைப் பற்றி பிறகு நான் எழுத வேண்டிவரும்.)

என் தந்தையார் மிகவும் கண்டிப்பான மனுஷ்யர் என்று நான் கூறவேண்டும். இக்குணம் அவருக்கு வந்தது அவர் பள்ளிக்கூடத்து பரீட்சகராக (Inspector of Schools) பல வருடங்கள் வேலை பார்த்ததினாலோ அல்லது அவரது தாய் தந்தையர்களின் போதனையினாலோ நான் சொல்வதற் கில்லை. இக்குணத்தை ஆங்கிலத்தில் Discipline என்று சொல்வார்கள். அதைத் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பதானால் எல்லா விஷயங்களிலும் கண்டிதமாயிருக்கும் சுபாவம் என்றுதான் சொல்லக்கூடும். இதற்கு ஒரு உதாரணமாக அவர் தாயார் (அதாவது என் பாட்டியார்) அவரது சகோதரரையும் அவரையும் கண்டித்ததை எனக்கு அவர் கூறியிருக்கிறார். ஒருமுறை இவர்களிருவரும் சிறுவர்களாய் இருந்தபோது ஏதோ குழந்தைகள் சண்டையில் எதிர்வீட்டு சிறுவன் ஒருவனை இவர்கள் அடித்து விட்டார்களாம். இதைக் கேள்விப்பட்ட என் பாட்டியார் இவர்களிருவரையும் இழுத்துக்கொண்டு போய் எதிர்வீட்டு அடிபட்ட பையனு டைய தாயாரிடம் விட்டு அதற்காக 'இவர்களிருவரையும் நீங்களே தக்கபடி தண்டியுங்கள்' என்று விட்டார்களாம்.

என் தகப்பனாரைப் பெற்ற பாட்டனாரைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் நேராகத் தெரியாது. அவர் நான் பிறக்குமுன் காலமாகிவிட்டார். என் பாட்டியைப் பற்றி எனக்கு நன்றாய் தெரியும். அவர்கள் 1890-ஆம் வருஷம் சுமார் 86 வயதில் காலமானார்கள். அவர்களை நாங்கள் ஒருவரும் ஆயா என்று அழைக்கலாகாது என்று எங்களுக்கு ஆக்கினை! ஆயா என்னும் சொல் பரங்கிக்காரர்களால் தங்கள் வேலைக் காரிகளை கூப்பிடும் பதம். ஆதலால் அவர்களை ''நாயினா-அம்மா'' (தகப்பனாருக்குத் தாயார்) என்று சொல்ல வேண்டும் என்று எங்களுக்கெல்லாம் உத்தரவிட்டார்கள்.

இனி என் தாயாரைப்பற்றி சிலவார்த்தைகள் எழுத விரும்புகிறேன். அவர்கள் சிவப்பாயிருப்பார்கள். தமிழ் கொஞ்சம் படிக்கத் தெரியும். அவர்கள் எப்பொழுதும் மத

சம்பந்தமான புஸ்தகங்களைத்தான் படிப்பார்கள். அல்லது மற்றவர்களைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்பார்கள். தினம் காலையில் துளசி பூஜையும் மாலையில் விக்னேஸ்வரர் முதலிய தெய்வங்கள் பூஜையும் செய்யாமல் போஜனம் கொள்ள மாட்டார்கள். வெள்ளிக்கிழமை சாயங்காலத்தில் இவ்விரண்டு பூஜையையும் விசேஷமாகச் செய்வார்கள். அத்தினங்களில் பூஜை முடிந்தவுடன் எங்களுக்கெல்லாம் பூஜை செய்த புஷ்பங்களைக் கொடுப்பார்கள். நாங்கள் அவர்கள் பாதத்தை சேவித்து புஷ்பங்களை வாங்கிக் கொள்வோம். அவர்கள் தான் எனக்கு எனது ஒன்பதாவது வயதிலோ பத்தாவதுவயதிலோ பூஜை செய்ய கற்பித் தார்கள். அவர்கள் எனக்கு கற்பித்த முறையில் தினந்தோறும் காலை மாலைகளில் சாதாரண பூஜையும் வெள்ளிக் கிழமைகளில் விசேஷ பூஜையும் அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை செய்து வருகிறேன். காலை மாலை பூஜை முடிந்தவுடன் என் மாதா பிதாக்களையே என் தெய்வங் களாகக் கொண்டு அவர்களுடைய படங்களுக்கு பூஜை செய்து வருகிறேன்.

என் தாயார் (அவர்கள் பெயர் மாணிக்கவேலு அம்மாள்) மிகவும் இளகிய மனதுடையவர்கள். *1875* ஆம் வருஷம் தன் மூத்த குமாரி வாந்தி பேதியினால் இறந்தது முதல் நீர் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு *1885* ஆம் வருஷம் என் மற்றொரு தமக்கையாகிய பார்வதம்மாள் இறந்தபோது உலகை வெறுத்தார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். அது முதல் தினம் ‘கைவல்ய நவநீதம்’ முதலிய வேதாந்த புஸ்தகங்களை படிக்கச் சொல்லி, கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். கடைசி காலத்தில் அவர்கள் வைராக்கிய மனதுடைய்வர்களானார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். அதைப் பற்றிய சிறுகதை ஒன்றை எழுதுகிறேன்.

1891 ஆம் வருஷ ஆரம்பத்தில் ஒரு நாள் காலையில் நாங்கள் எழுந்திருந்தபோது எங்கள் வீட்டில் எங்கள் தாய் தந்தையர்களில்லாதிருப்பதைக் கண்டு என்னவென்று வேலைக்காரர்களை விசாரிக்க அவர்கள் எங்கள் தந்தை தாயார் இருவரும் அதிகாலையில் வண்டியிலேறி ஸ்மசானத் திற்கு போயிருப்பதாக சொன்னார்கள். இது என்ன விந்தை

என்று ஆச்சரியம் கொண்டவர்களாய் அவர்களிருவரும் திரும்பி வந்தவுடன் விசாரிக்க பின்வருமாறு எங்கள் தந்தையார் எங்களுக்கு தெரிவித்தார். "நேற்றிரவு உங்கள் தாயார் இனி தான் அதிக காலம் பூமியிலிருப்பதாக தோற்றவில்லை. ஆகவே தன் ஆயுள் முடிந்தவுடன் தனக்கு சமாதி வைக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்து, அதற்குத் தக்க இடம் ஈம பூமியில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். உடனே புறப்பட்டுப் போனோம். அங்கு இடம் ஒன்றைக் காட்டினார்கள்", என்று சொன்னார். பிறகு அன்றைத் தினமே முனிசிபாலிடியாருக்கு அவ்விடத்தை வாங்குவதாக ஏற்பாடு செய்துக் கொண்டார். இது நேர்ந்த காலத்தில் என் தாயாருக்கு உடம்பில் முக்கியமாக நீர் வியாதியைத் தவிர வேறொரு நோயுமில்லை. பிறகு அவ் வருஷமே அக்டோபர் மாதம் மரணமடைந்தார்கள். மரணத் திற்கு காரணம் வாந்திபேதி. அதற்கு ஒன்பது மாதங்களுக்கு முன்பாக வாந்தி பேதியில் தான் சாக வேண்டியிருக்கும் என்று அவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்குக் காரணம் ஒன்றுமில்லை.

அவர்கள் மரணமடைந்தவுடன், அவர்கள் வேண்டு கோளின்படியே முன்பே வாங்கி வைத்திருந்த இடத்தில் சமாதியில் அவர்களது உடலை அடக்கம் செய்தோம். அங்கு ஒரு சமாதி கட்டப்பட்டது. இந்த சமாதிக்கு வருஷா வருஷம் அவர்கள் திதியன்று நான் பூஜை செய்து வருகிறேன்.

பிறகு 1895-ஆம் வருஷம் எங்கள் எழும்பூர் பங்களா வில் காலமான என் தகப்பனாருக்கு தகனக்கிரியை ஆன பிறகு அவர்களுடைய அஸ்தியை சேமித்து இந்த சமாதியில் புதைத்திருக்கிறோம். இவர்கள் திதியன்றும் சமாதி பூஜை செய்து வருகிறேன் இன்றளவும்.

என் தாயாருடைய தகப்பனார் அடையாளம் பேடு அப்பாவு முதலியார் என்பவர். அடையாளம் பேடு என்பது சென்னைக்கு ஒன்பது மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஒரு சிறு கிராமம். அவருக்கு அந்த கிராமத்திலும் அதற்கடுத்த கிராம மாகிய வானகரத்திலும் கொஞ்சம் நிலமுண்டு. அதை ஆட்களைக் கொண்டு பயிரிட்டு அவர் ஜீவித்து வந்தனராம். இங்கு அவரைப் பற்றி எனது மாமி அதாவது அப்பாவு

முதலியாருடைய மருமகப்பெண் சொல்லிய ஒரு கதை எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. மூன்றாவது மைசூர் யுத்தத்தில் ஆங்கிலேயர் ஸ்ரீரங்கப் பட்டணத்தைப் பிடித்த சமயம் (1799 கி.பி.) அவர் ஆங்கிலேய சைனியத்துடன் சிப்பாய்களுக்கு உணவுப் பொருள்கள் சேகரித்துக் கொடுக்கும் வேலையில் போயிருந்தாராம். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் முற்றுகையின்போது அகழியின் ஒரு மூலையில் பதுங்கியிருந்தாராம்; மேலே குண்டுகள் பாய்கிற சப்தத்தைக் கேட்டுத் தான் பிழைப்பது அரிது என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தனராம். பிறகு ஸ்ரீரங்கப் பட்டணத்தில் சிப்பாய்கள் சூறையாடிய போது அவர்கள் கொண்டு வந்த பொருள்களை சரசமாக வாங்கிக் கொண்டு அவர்களுக்கு ரூபாயாக கொடுத்து வந்தனராம். இப்படி சேகரித்த பொருள்களையெல்லாம் நாலைந்து பொதி மாடுகள் மீது போட்டுக்கொண்டு அடையாளம் பேட்டுக்குத் திரும்பி வந்தனராம். அவைகளை விற்று ரொக்கமாக்கி வானகரத்தில் ஒரு சத்திரம் கட்டி வைத்தனராம். அச்சத்திரம் இன்றும் இருக்கிறது.

என் தாயாரைப் பெற்ற பாட்டனாரும் என் தகப்பனாரைப் பெற்ற பாட்டனாரும் நான் பிறக்கு முன்பே காலகதி அடைந்து விட்டனராம்.

என் தகப்பனார் எங்களை மிகவும் கண்டிப்பான முறையில் வளர்த்து வந்ததற்கு சில உதாரணங்களைக் கூறுகிறேன். தினம் காலை மாலைகளில் இத்தனை மணி நேரம் படிக்க வேண்டுமென்று எங்களுக்குக் கட்டளை. அதன்படி நாங்கள் படித்து விட்டோமானால் மற்ற வேளைகளெல்லாம் நாங்கள் இஷ்டப்படி விளையாடலாம். விடுமுறை தினங்களில் கட்டாயமாய் விளையாட வேண்டும். அதற்காக எங்களுக்கெல்லாம் கோலி பம்பரம் முதலிய விளையாட்டுக் கருவிகளை தானே வாங்கிக் கொடுப்பதுமன்றி தன் வயதையும் பாராமல் எங்களுடன் எங்கள் விளையாட்டுக்களில் கலந்து கொள்வார்.

இன்னொரு உதாரணத்தை இங்கு எழுதுகிறேன். நான் பி.ஏ. படித்துக் கொண்டிருந்த போது என் பால்ய சிநேகிதரான வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் (இவரைப் பற்றி பிறகு நான் அதிகமாக எழுதவேண்டி வரும்.) என்னை

அடிக்கடி பார்க்க வருவார். அச்சமயங்களில் நான் மேல் மாடியில் படித்துக் கொண்டிருந்தால் அவரை கீழேயே நிறுத்தி ''சம்பந்தம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். 4-மணி வரையில் அவன் படிக்க வேண்டிய காலம்'' என்று சொல்லி, அது வரையில் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்து நான்கு அடித்தவுடன் அவரை மெத்தைக்கு அழைத்து வந்து என்னிடம் விட்டு நாங்கள் பேசுவதற்குத் தடையாயிருக்க லாகாதென்று கீழே போய் விடுவார்!

நாங்கள் வாலிபத்தை அடைந்த பிறகு தோளுக்கு மிஞ்சினால் தோழன் என்னும் பழமொழிப் படியே எங்களை பாவித்து வந்தார் என்றே நான் கூறவேண்டும்.

இனி என் சொந்தக் கதையை எழுத ஆரம்பிக்கிறேன். ஒவ்வொருவனும் தான் சிறு குழந்தையாய் இருந்தபோது முதல் முதல் என்ன சம்பவம் அவன் ஞாபகத்தில் தங்கியிருக் கிறது என்று ஆராய்ந்து பார்ப்பது ஒரு வேடிக்கையாய் இருக்கும். எனது மூன்றாவது வயதில் நேரிட்ட இரண்டு விஷயங்கள் எனக்கு இப்போது ஞாபகமிருக்கின்றன.

ஒரு சிறிய கிருஷ்ணன் விக்கிரஹத்தை வைத்துக் கொண்டு எங்கள் வீட்டின் குறட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது என் தாயார் ''தெருவில் விளையாடக் கூடாது. வீட்டிற்குள் விளையாடு'' என்று என்னை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனது; என் தமக்கை மீனாம்பாள் என்பவர்கள் மரித்தபோது என் தாயார் அவர்கள் பக்கலில் படுத்துக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டதும் அவர்களுடைய உடலை பல்லக்கில் எடுத்துக்கொண்டு போனதுமாம். மேற்குறித்த சம்பவங்களும் நடந்தது நான் இப்போது இருக்கும் எங்கள் பிதுரார்ஜித வீடாகிய ஆச்சாரப்பன் வீதி 70-ஆம் நெம்பர் வீட்டிலாகும்.

1876-ஆம் வருஷம் எங்கள் தாயார் இந்த வீட்டி லிருந்தால் எந்நேரமும் தன் மடிந்த குமாரத்தியின் ஞாபகம் வருகிறதென கூற என் தகப்பனார் தன் குடும்பத்துடன் இதே வீதியில் எங்கள் பங்காளியாகிய கட்டைக்கார ஆறுமுக முதலியாரின் சந்ததியாரின் வீடாகிய 54 வது கதவிலக்கமுள்ள பெரிய வீட்டில் குடி புகுந்தார். இந்த வீட்டில் நான் அது முதல் 1893 ஆம் வருஷம் வரையில் வசித்து வந்தேன்.

எனது அட்சராப்பியாசம் 1877-ஆம் வருஷம் இங்கிருக்கும்போது நடந்தது. என்னை முதல் முதல் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பியது நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது. அன்று காலையில் என் தாயார் என்னைக் குளிப்பாட்டியது; என் தகப்பனார் மடியில் உட்கார்ந்து நான் தெலுங்கு அட்சரங்கள் பயின்றது, தெருப்பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தி யாயர் என்னை தன் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனது, எல்லாம் மிகவும் நன்றாய் நேற்று நடந்ததுபோல் என் மனதில் படிந்திருக்கிறது. அச்சமயம் எனக்கு அணிவித்த பட்டு சொக்காய், நிஜார், கோணல் டொப்பி முதலியவைகளை, எனக்கு படம் எழுதும் சக்தியிருக்குமானால், அப்படியே வரைந்து காட்டுவேன்; இதில் வேடிக்கையென்ன வென்றால், நேற்று தினசரி பத்திரிகையில் நான் படித்த விஷயங்களைப்பற்றி சொல்வதென்றால் எனக்கு ஞாபகமறதியாய் இருக்கிறது! சுமார் 84 வருடங்களுக்கு முன் நடந்த மேற்கண்ட விஷயங்களைப் போன்ற பல விஷயங்கள் நன்றாய் ஞாபகமிருக்கின்றன.

எனக்கு ஞாகபமிருக்கும் வரையில் என்னுடைய ஐந்தாம் வயதின் ஆரம்பத்தில் எனக்கு மேற்கண்டபடி அட்சராப்பியாசம் செய்வித்தார்கள். அதுமுதல் 1879 ஆம் வருஷம் வரையில் மூன்று தெருப்பள்ளிக்கூடங்களில் நான் படித்தேன்.

தெருப்பள்ளிக்கூடங்களில் படித்தது

முதல் பள்ளிக்கூடம் இப்போது நானிருக்கும் வீட்டிற்கு 100 அடி தூரத்திற்குள் ஒரு வீட்டில் நடை திண்ணையி லிருந்தது. அதில் என்னுடன் பத்து பதினைந்து பிள்ளைகள் தான் படித்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதன் ஒரே உபாத்தியாயர் மிகவும் வயது சென்றவர். அவர் நரைத்த முகம் எனக்கு வெறுப்பைத் தந்தது. அவரிடம் தான் என் அண்ணன்மார்களெல்லாம் அட்சராப்பியாசம் ஆரம்பித்தார் களாம். எனது அண்ணனாகிய ஏகாம்பர முதலியாரைப் பற்றி அவர் விஷயமாக ஒரு கதை சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

அவர் படித்தபோது சமுத்திரமானது புரண்டு பட்டணத்தை யெல்லாம் அழிக்கப் போகிறது என்று ஒரு பெரிய வதந்தி பிறந்ததாம். அதைக் கேட்ட என் தமையனார் என் தாயாரிடம் ஓடிப்போய் ''சமுத்திரம் பொங்கிவந்தால் எங்கள் உபாத்தியாயரைக்கூட அடித்துக்கொண்டு போகுமா?'' என்று கேட்டாராம். இக்கதையை என் தாயார் பன்முறை வேடிக்கையாகக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். இத்தெரு பள்ளிக்கூடம் சில மாதங்களுள் எடுபட்டது. அதன் பேரில் எங்கள் தகப்பனார் எங்கள் தெருவாகிய ஆச்சாரப்பன் தெருவிலேயே உடையவர் கோவிலுக்கு எதிரிலிருக்கும் மற்றொரு தெருப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு என்னை அனுப்பினார். இப்பள்ளிக்கூடத்திற்கு சாத்தாணி வாத்தியார் பள்ளிக்கூடம் என்று பெயர். உபாத்தியாயர் சாத்தாணி ஜாதியார். அவரிடம் நான் தெலுங்கு பாஷை கற்றேன். இந்த வாத்தியார் சுமுகம் உடையவர். அவரிடம் பயமில்லை எனக்கு. நான் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்ஸ் (Deputy Inspector of Schools) பிள்ளையாதல் பற்றி எனக்கு உபாத்தியாயர் பென்சுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய பென்சு கொடுக்கப்பட்டது. மற்ற பிள்ளைகளெல்லாம் தரையில் உட்காருவார்கள். இந்த சிறிய பெஞ்சில் உட்கார்ந்து சில சமயங்களில் தூக்கம் மேலிட உபாத்தியாயர் துடைமீது படுத்து அப்படியே தூங்கிவிடுவேன். உபாத்தியாயர் கோபியாது நான் விழித்தவுடன் என்னை வீட்டிற்கு அனுப்பி விடுவார். சுமார் 6-மாதங்கள் இங்கு படித்திருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். பிறகு என் தகப்பனார் நான் தமிழ் படிக்க வேண்டுமென்று கருதி வேறொரு பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பினார். நான் மூன்றாவதாக சேர்ந்த தெருப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு நரசிம்மலு வாத்தியார் பள்ளிக்கூடம் என்று பெயர். இந்தப் பள்ளிக்கூடம் ஆச்சாரப்பன் வீதியிலிருக்கும் ஒரு சந்தாகிய பாலகிருஷ்ணன் சந்தில் இருந்தது. இந்த வாத்தியார் கண்டிப்பான மனுஷ்யர். ஆயினும் நல்ல சுபாவமுடையவர். இங்கு நான் 1879-ஆம் வருஷம் படித்தேன். இங்குதான் நான் ஆங்கிலம் படிக்க ஆரம்பித்தது.

1880-ஆம் வருஷம் என்னை சென்னை பிராட்வே (Broadway) யிலிருந்த ஹிந்து புரொபரைடரி (Hindu Proprietory

School) என்னும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பினார் எங்கள் தந்தையார். இது தெருப்பள்ளிக்கூடமல்ல. பணக்காரப் பிள்ளைகள் அக்காலம் படித்த பள்ளிக்கூடம். அதற்கேற்ப இங்கு பள்ளிக்கூடத்து சம்பளம் மற்ற பள்ளிக் கூடங்களிலிருப்பதை விட அதிகம்! அச்சமயம் எனக்கு 7 வயது. இங்கு நடந்த பல விஷயங்கள் நன்றாய் ஞாபகமிருக்கின்றன.

இங்கு இருந்த ஏழு வகுப்புகளின் உபாத்தியாயர்கள் பெயர்கள் இன்னும் ஞாபகமிருக்கின்றன. இப்பள்ளிக் கூடத்தில் படித்தபோது என்னுடன் படித்த இரண்டு நண்பர்கள் ஞாபகமிருக்கிறது. ஒருவர் மணலி சரவண முதலியார். பிறகு இவருக்கு ராவ்பகதூர் பட்டம் அளிக்கப்பட்டது; இவர் சில வருடங்களுக்கு முன் காலமானார். மற்றொருவர் பாலசுந்தரம் செட்டியார். இவர் ஒரு பாங்கில் பொக்கிஷதாராகி 1940-ஆம் வருஷம் காலமானார். இங்கு சம்பவித்த மற்றொரு விஷயம் என் மனதில் நன்றாய் படிந்திருக்கிறது. ஒருமுறை இரண்டு வெள்ளைக்காரர்கள் சிறுவர்களாகிய எங்களுக்கு பஞ்ச் அண்டு ஜூடி (Punch and Judy) பொம்மலாட்டம் காட்டுவதாக இசைந்தனர். நாங்கள் எல்லோரும் டிக்கட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டு ஆவலுடன் அதைப் பார்க்க காத்திருந்தோம். அது ஆரம்பமானவுடன் இந்த இரண்டு வெள்ளைக்காரர்களும் குடித்துவிட்டு சண்டையிட்டு வெளிவந்தனர். பிறகு ஒருவன் அக்குடி வெறியில் மெத்தைக்குப் போகும்வழியில் முட்டிக் கொண்டு ரத்தம் பெருக மூர்ச்சையானான். அதைப் பார்க்கவும் சிறுவர்களாகிய நாங்கள் பயந்தோம். குடி வெறியினால் இது நேர்ந்தது என்று ஒரு பெரியவர் சொல்ல குடியைப் பற்றி திகிலடைந்தேன். இது நான் பிறகு மதுவிலக்கு சங்கத்தை சேர ஒரு காரணமாயிருந்ததெனலாம்.

மூன்றாவது ஞாபகமிருக்கும் சமாச்சாரமும் ஒரு முக்கியமானதே. இப்பள்ளியின் வருடாந்திரக் கொண்டாட் டத்திற்கு எங்களையெல்லாம் பச்சையப்பன் சபா மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அச்சமயம் என் மூத்த அண்ணன் ஏகாம்பர முதலியாருடைய சிநேகிதரான W.

ராமஸ்வாமையா என்பவர் ஒரு ரெசிடேஷன் (Recitation) ஒப்புவித்தார். ஜனங்கள் அதை கரகோஷத்துடன் ஏற்றனர். அது ஷேக்ஸ்பியர் மகா நாடகக் கவி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஜூலியர்ஸ் சீசர் என்னும் நாடகத்தில் ஆன்டொனி (Antony) என்பவரின் சொற்பொழிவு என்று பிறகு கண்டுணர்ந்தேன். அம்மாதிரி நானும் சொற்பொழிவு செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை பிறந்தது. பிறகு நான் படித்துக் கொண்டிருந்த ஆங்கில புத்தகத்திலிருந்த இரண்டு மூன்று சிறு செய்யுட்களை குருட்டுப்பாடம் செய்து ஒப்பித்துக் கொண்டிருந்தேன். இதைக் கேட்ட என் தமயனார் ஏகாம்பர முதலியார் ''இது என்னடா'' என்று வினவ என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். அதன்பேரில் ரெசிடேஷன் என்றால் உரக்க ஒப்புவித்தல் மாத்திரமல்ல. சரியான பாவத்துடன் அதை ஒப்பிக்க வேண்டும் என்று கற்பித்தார். இதுதான் பிறகு நான் ரெசிடேஷன் செய்ய நன்றாய் கற்று முடிவில் நடிக்கக் கற்றுக்கொண்டதற்கு அடிபீடமாகும்.

1881-ஆம் வருஷம் முடிவில் இப்பள்ளிக்கூடம் எடுபட்டுப் போயது. இதனால் என் வகுப்பில் நான் முதலாவதாக இருந்ததற்காக எனக்குச் சேரவேண்டிய பரிசு கிடைக்காமற் போனது.

1882-ஆம் வருஷ முடிவில் என்னை என் தகப்பனார் பச்சையப்பன் கல்லூரியின் கிளைப் பள்ளிக்கூடமாகிய அப்பள்ளிக்கூடத்தின் கீழ்பாகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த கோவிந்த நாயுடு பிரைமெரி (Primary) பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ப்பித்தார். என்னை அழைத்துக்கொண்டு போய் அதன் பிரதம உபாத்தியாயர் A. நரசிம்மாச்சாரியிடம் விட்டு இவன் இரண்டாம் வகுப்பில் போன வருடம் படித்தான். வகுப்பில் முதலாவதாக இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். இவனை விசாரித்து எந்த வகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ள முடியுமோ அப்படியே செய்யுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். நரசிம்மாச்சாரியர் மூன்றாவது வகுப்பு ஆங்கில புத்தகத்தில் ஒரு சிறு பாடத்தை படிக்கச் சொல்லி அதற்கு அர்த்தமும் சொல்லச் சொன்னார். அதன்படியே செய்தேன். பிறகு கணக்கில் பரிட்சிக்க ஒரு கணக்கு கொடுத்தார். அதைப் போடத் தெரியாது விழித்தேன்! அதன்

பேரில் என் தகப்பனாருக்கு ஒரு நிருபம் எழுதினார். அதில் 'பிள்ளையாண்டான் சரியாக இங்கிலீஷ் படிக்கிறான். ஆனால் கணக்கில் சரியாக இல்லை. ஆகவே என் இஷ்டப்படி செய்வதனால் இவனை இந்த வருஷம் இரண்டாவது வகுப்பிலேயே படிக்கச் செய்வேன். இல்லை இவனை மூன்றாவது வகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று உங்கள் விருப்பமானால் அப்படியே செய்கிறேன்' என்று எழுதியிருந்தாராம். இக்கடிதத்தை மத்தியானம் நான் வீட்டிற்குப் போய் என் தகப்பனாரிடம் கொடுத்தபோது, இதை எனக்கு அவர் தெரிவித்து இரண்டாம் வகுப்பிலேயே என்னை சேரும்படி கட்டளையிட்டார். என் மனதில் அப்போது ஒரு துக்கமுமில்லாமல் அப்படியே சேர்ந்தேன். பிறகு சில தினங்கள் பொறுத்து ஒருநாள் என் பழைய உபாத்தியாயர் முனுசாமி நாயுடு எங்கள் வகுப்புக்கு வந்து என்னைப் பார்த்து, ''என்னடா சம்பந்தம் உன்னுடன் படித்தவர்களெல்லாம் மூன்றாவது வகுப்பில் சேர்ந் திருக்கிறார்கள். நீ மாத்திரம் என்ன இரண்டாம் வகுப்பில் சேர்ந்திருக்கிறாய்'' என்றார். இதைக் கேட்டதும் எனக்கு வருத்தம் உண்டாகி அழுதுவிட்டேன். இதை இவ்வளவு விவரமாக எழுதுவதற்குக் காரணத்தை என் நண்பர்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். இரண்டு மூன்று வருடங்கள் பொறுத்து நான் அப்போது மிடில் ஸ்கூல் (Middle School) பரிட்சை யெனும் கவர்ன்மெண்ட் பரிட்சைக்குப் போனபோது என் பழைய நண்பர்கள் எல்லாம் பெயில் (Fail) ஆனார்கள். நான் தேறினேன். இதை டம்பமாக எடுத்துக் கூறவில்லை. இரண்டாம் வகுப்பில் இரண்டு வருஷம் படித்ததின் பயன் என் படிப்பின் அஸ்திவாரம் நன்றாய் உறுதியாய் நான் மேலே படிப்பதற்கு அனுகூலமாய் இருந்தது. இல்லா விட்டால் என் மூளையின் வளர்ச்சிக்குத் தக்கபடி படிக்காது அதை தாங்க சக்தியில்லாதபடி வருடா வருடம் படிக்க நேரிட்டு பரிட்சையில் தேறியிருக்க மாட்டேன் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன். தற்காலம் யாராவது சிறுவர்கள் தங்கள் வகுப்பில் பிரமோஷன் ஆகவில்லையென்று என்னிடம் வந்து முறையிட்டுக் கொண்டால் எனக்கு நேரிட்ட சம்பவத்தைக் கூறி அவர்களுக்கு உண்மையில் ஆறுதல் கூறி அனுப்புகிறேன் இப்பொழுதும்!

நான் இப்பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது கல்வியின் மீது எனக்கு உற்சாகம் உண்டாகச் செய்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களைக் குறிக்கிறேன். முதலாவது என் வகுப்பில் உபாத்தியாயராக இருந்த சுப்ரமணிய ஐயர் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து என் தகப்பனாருடன் பேசிக்கொண்டிருந்த போது ''சம்பந்தம் M.A. ரங்கநாத முதலியாரைப் போல் படித்து முன்னுக்கு வருவான்'' என்று அவர் என் தந்தையிடம் சொன்னார். இதைக் கேட்டபோது எனக்கு கர்வம் பிறக்கவில்லை. வாஸ்தவமாய் பயம் பிறந்தது! அக்காலத்தில் M.A. ரங்கநாத முதலியார் என்பவர் தமிழர்களுள் மிகவும் நன்றாய் படித்தவர் என்று பெயர் பெற்றவர். அவரைப்போல் நாம் எங்கு படிக்கப் போகிறோமென்கிற பயம். ஆகவே எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு நன்றாய் படிக்க வேண்டுமென்று ஊக்கம் பிறந்தது. இரண்டாவது இக்கலாசாலையின் வருடாந்திரக் கொண்டாட்டத்தில் பச்சையப்ப முதலியார் ஹாலில் மெட்ரிக்குலேஷன் பரிட்சையில் முதலாவதாகத் தேறிய ஒரு பிள்ளையாண்டான் பொற்பதக்கம் (Gold medal) பெற்றதைப் பார்த்தேன். அச்சமயம் நாமும் இப்பொற்பதக்கம் பெறவேண்டுமென்னும் ஆசை பிறந்தது எனக்கு. (தெய்வத்தின் கருணையினால் 1889 ஆம் வருஷம் அந்த ஆசை நிறைவேறி பொற்பதக்கம் பெற்றேன்.)

இப்பள்ளியைச் சேர்ந்ததினால் பெற்ற பெரும் பலன் என்னவென்றால் நான் இப்பள்ளியைச் சேர்ந்தவுடன் தானும் இங்கு படிக்கச் சேர்ந்த ஸ்ரீமான் வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காருடைய நட்பே! இவர் என்னைவிட கொஞ்சம் மூத்தவர். ஆயினும் இங்கு இரண்டாம் வகுப்பிலும் மூன்றாம் வகுப்பிலும் என்னுடன் படித்தவர். அவர் ஓர் இடத்தில் எழுதியபடி நாங்கள் இருவரும் முதன்முறை சந்தித்தபோதே நண்பர்களானோம். (தெய்வகடாட்சத்தினால்) அன்று பிறந்த நட்பு செழித்தோங்கி இருவரும் உயிர் சினேகிதர்களானோம், இச்சம்பவம் நேரிட்டு 72 வருடங்கள் சிநேகிதர்களாய் இருந்தோம்.

1884-ஆம் வருஷம் நாங்களிருவரும் இப் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து நான்காம் வகுப்பையுடைய செங்கல்வராய

நாயக்கர் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டோம். அதிலிருந்து 1885-ஆம் வருஷம் இரண்டு பெயரும் அக்காலத்து மிடில்ஸ்கூல் பரிட்சையில் தேறி 1886-ஆம் வருஷம் பச்சையப்பன் காலேஜைப் போய் சேர்ந்தோம். பிறகு 1887-ஆம் ஆண்டு இரண்டு பெயரும் அக்காலத்து மெட்ரிக்குலேஷன் பரிட்சையில் தேறினோம். இதன் பேரில் நான் கவர்ன் மெண்ட் காலேஜாகிய பிரசிடென்சி காலேஜைப் போய்ச் சேர்ந்தேன். எனது நண்பர் பச்சையப்பன் காலேஜிலேயே படித்து வந்தார். இப்படி நான்கு வருடங்கள் நாங்கள் பிரிக்கப்பட்ட போதிலும் எங்கள் சிநேகிதம் மாறவில்லை. இரண்டு பெயரும் ஒரே வருஷம் பி.ஏ. பரிட்சையில் தேறி மறுபடியும் லா (Law) காலேஜில் ஒன்றாய் படிக்க ஆரம்பித்தோம். பி.எல். பரிட்சையில் இருவரும் ஒரே வருஷம் தேறினோம். அதன்பேரில் எனது நண்பர் ''ஜேம்ஸ் ஷார்ட்'' என்பவரிடம் அப்ரெண்டிசாக (Apprentice) அமர்ந்தார். நான் ஸ்ரீமான் சுந்தரம் சாஸ்தியாரிடம் முதலிலும் அவர் அகாலமடைந்தபோது அவர் குமாரராகிய குமாரசாமி சாஸ்திரியிடமும் வித்யார்த்தி (Apprentice) ஆனேன். இப்படி இருந்தும் கோர்ட்டில் ஒன்றாய் வேலை கற்றுவந்தோம். மத்தியான சிற்றுண்டியும் ஒன்றாய் புசிப்போம்! இரண்டு பெயரும் 1898-ஆம் வருஷம் வக்கீல்களாக என்ரோல் செய்யப்பட்டோம். 1891-ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சுகுண விலாச சபைக்கு இரண்டு பெயரும் சாயங் காலங்களில் போய் காலங் கழிப்போம். பிறகு 1924 இல் நான் ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டேன். அதே வருஷம் எனது நண்பர் ஹைகோர்ட் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். 1928-ஆம் வருஷம் நான் 55 வது வயதில் விலக வேண்டி வந்தது. அதே வருஷம் அவரும் ஹைகோர்ட் பதவியிலிருந்து விலகினார்! மேற்கூறியபடி நாங்களிருவரும் ஏறக்குறைய சமமாக உயிர் வாழ்ந்ததை பரம்பொருள் எங்களுக்கு அளித்த பேரருளாகக் கொள்கிறேன். பிறகு 1954-ஆம் வருஷம் எனது துரதிஷ்டத்தால் என்னை விட்டு வைகுண்டம் அடைந்தார்.

இனி 1882-ஆம் வருடத்தின் என் பழைய கதைத் தொடர்ச்சியை எடுத்துக் கொள்கிறேன். கோவிந்தப்ப நாயக்கர் பள்ளியில் படித்தபோது நடந்த செய்திகளில்

தற்காலம் எனக்கு முக்கியமாக ஞாபகமிருப்பது அங்குள்ள உபாத்தியாயர்களுக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் நிக் நேம் (Nick Name) — நிந்தைப் பெயர் வைத்ததேயாம். தமிழ் வாத்தியாருக்கு மாங்காய் வாத்தியார் என்று பெயர். மற்றொருவருக்கு பழஞ்சால்வை என்று பெயர். ஹெட்மாஸ்டருக்கு (Head master) நெட்டைக்கால் என்று பெயர். மற்றவர்களுக்கு மிப்படியே. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் அவர்களின் நிஜமான பெயர் எனக்குத் தெரியவே தெரியாது! மூன்றாவது வகுப்பில் படித்தபோது முதலாவதாக இருந்ததற்காக எனக்குப் பரிசு கிடைத்தது. அன்றியும் ரெசிடேஷன் (Recitation) ஒப்புவித்ததற்காக வைஸ்ராய் (Visroy) பரிசு கிடைத்தது. இது முதல் ஒவ்வொரு வருஷமும் மெட்ரிகுக்லேஷன் வகுப்பு வரையில் வருடா வருடம் பரிசு கிடைத்தது.

பிறகு *1883, 84* வருடங்களில் பி.டி. செங்கல்வராய நாயக்கர் பள்ளியில் நான்காவது கீழ் வகுப்பு, நான்காவது மேல் வகுப்பு (lower fourth, upper fourth) வகுப்புக்களில் படித்தேன். நான்காவது கீழ் வகுப்பில் படித்தபோது நடந்த ஒரு விந்தையான சம்பவத்தை எனது நண்பர்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அக்காலம் இவ்வகுப்பில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு அப்பர் செகண்டரி பரிட்சை என்று ஒரு பரிட்சை இருந்தது. அப்பரிட்சை நெருங்கிய போது தினம் நான் காலையில் பள்ளிக்குப் போகுமுன் பிள்ளையாரண்டை பூஜை செய்யும்போது இப்பரிட்சையில் முதல் வகுப்பில் நான் மூன்றாவதாகத் தேற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து வந்தேன். கெஜட்டில் தேறினவர்களின் பெயர் அச்சிட்டபோது அப்படியே முதல் வகுப்பில் மூன்றாவதாக என் பெயர் இருந்தது! இதை நான் ஏதோ பெருமையாகவோ டம்பமாகவோ எழுதவில்லை. எழுதியதற்குக் காரணம் கூறுகிறேன். நான் வகுப்புக்களில் நன்றாய் படித்து வருகிறேன் என்று நினைத்து பரிட்சையில் எல்லோரையும் விட முதலாவதாக இருக்க வேண்டுமென்று கோருவது சகஜமாயிருக்கலாம். மூன்றாவதாக இருக்க வேண்டுமென்று ஏன் கோர வேண்டும்? இதற்குக் காரணம் இன்றளவும் எனக்குத் தெரியாது! ஆயினும் நான் அப்படி கோரிப் பிரார்த்தித்தது என்னவோ வாஸ்தவம். என் பிரார்த்தனை

நிறைவேறியதும் வாஸ்தவம். இது ஒரு அற்ப விஷய மானாலும் இதனால் தெய்வத்தைப் பிரார்த்திப்பது பயனானது என்று உறுதியாய் எனது மனதில் உதித்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் டெனிசன் மகாகவி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஒரு வரி ஞாபகம் வருகிறது. அதாவது: — "உலகம் கனவு காண்கிறதைவிட பிரார்த்தனையினால் உலகில் பல விஷயங்கள் (சரியாக) நடந்து வருகின்றன'' என்பதாம்.

1885-ஆம் வருஷம் இப்பள்ளியின் வருடாந்திர விழாவில் 'அலெக்ஸாண்டரும் கள்வனும்'' என்னும் ஆங்கில சிறுநாடகத்தில் கள்வனாக ரெசிடேஷன் ஒப்புவித்த பரிசு பெற்றேன்.

1886-ஆம் வருஷம் பச்சையப்பன் கல்லூரிக்கு மாற்றப்பட்டேன். இங்கு இரண்டு வருடங்கள் படித்து மெட்ரிகுலேஷன் பரிட்சையில் முதல் வகுப்பில் தேறினேன். எங்கள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து பரிட்சைக்குப் போன பிள்ளைகளுள் முதலாவதாக இருந்தபடியால் (நான் சிறுவயதில் கோரியபடி) எனக்கு ஜெயராமச் செட்டியார் பொற்பதக்கம் (Jayarama Chetty's Gold medal) கிடைத்தது. அன்றியும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் முதலாவதாக இருந்தபடியால் இரண்டு பரிசுகளும் பெற்றேன். அன்றியும் லவ்ரி (Lovery) பரிசும் கிடைத்தது. இப்பரிட்சையில் தேறினவுடன் பச்சையப்பன் கல்லூரியை விட்டு பிரசிடென்சி காலேஜ் (Presidency College) என்னும் கவர்ன்மெண்ட் காலேஜைப் போய்ச் சேர்ந்தேன். இப்படி நான் கல்லூரியை விட்டு வேறொரு கல்லூரிக்குச் சென்றதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் உண்டு. என் தகப்பனார் இக்கல்லூரியிலிருந்துதான் புரோபிஷெண்ட் (Proficient) பரிட்சையில் தேறினார். எனது மூத்த சகோதரர்களும் இக்கல்லூரியில் படித்தவர்கள். எனது சிறு வயது முதல் எப்போது நாமும் இந்த கல்லூரியைப் போய் சேர்வோம் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது என் பழைய நண்பராகிய வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரை விட்டுப் பிரிந்து இக் கல்லூரியைச் சேர்ந்தேன். இப்படி நான் என் பழைய பள்ளியை விட்டுப் பிரிந்ததற்காக எனது நண்பர் என்னை 'பச்சையப்பன் கலாசாலைக்கு துரோகி' என்று எப்போதும் அழைப்பார். இக்கலாசாலையில்

1888-1889 வருடங்களில் எப்.ஏ. (F.A.) வகுப்பில் படித்து பரிட்சையில் முதல் வகுப்பில் தேறினேன். இப்பள்ளியைச் சேர்ந்தது என்னுடைய அதிர்ஷ்டங்களில் ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்று கூற வேண்டும். முதலில் இங்கு சேர்ந்த படியால் எனக்கு பல புதிய நண்பர்கள் கிடைத்தனர். அவர்களைப் பற்றி சற்று விவரமாய் எழுத விரும்புகிறேன். இவ்வாறு புதிதாய் கிடைத்த நண்பர்களுள் முதலாவதாக அ. ஸ்ரீனிவாச பாய் என்பவரைச் சொல்ல வேண்டும். இவர் எனக்குக் கிடைத்த ஆப்தர்களுள் ஒருவர் என்று நான் கூற வேண்டும். இவரும் நானும் சுமார் 8 வருடம் இக் கல்லூரியிலும் லாகாலேஜிலும் (Law College) ஒன்றாய் படித்தோம். பிறகு இவர் வக்கீலாகி மங்களூருக்குப் போனார். இவர் எனது துரதிர்ஷ்ட வசத்தால் தனது 76-வது வயதில் பரலோகம் சென்றார். இவருடைய மூத்த மகன் பிரதம மந்திரி பண்டிட் நேரு அவர்களின் அந்தரங்க காரியதரிசியாக (Private Secretary) இருக்கிறார் என்று சந்தோஷத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இங்கு கிடைத்த எனது இரண்டாவது நண்பர் மேற்சொன்ன ஸ்ரீனிவாச பாயின் அண்ணன் அ. வாமன் பாய் என்பவர். இவர் 1888-ஆம் வருஷம் எங்கள் வகுப்பிற்கு மேல் வகுப்பில் படித்திருந்தார். ஆயினும் ஸ்ரீனிவாச பாயின் மூலமாக எனக்கு சிநேகித மானார். மிகுந்த புத்திசாலி. மனிதர்களுடைய குணங்களை அறிவதிலும் புத்தகங்களின் சாரங்களை கிரகிப்பதிலும் வெகு நிபுணர். இவர் பல வருடங்களுக்கு முன் காலமானார்.

இங்கு என் பாக்கிய வசத்தால் எனக்குக் கிடைத்த சிநேகிதர்களுள் ராமராய நிம்கார். பார்த்தசாரதி ராயநிம்கார் என்னும் இரண்டு சகோதரர்கள். இருவரும் தெலுங்கு பாஷையில் மிகுந்த நிபுணர்கள். இவர்கள் காளஹஸ்தி சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பிற்காலத்தில் மூத்தவராகிய ராமராய நிம்கார் பானகல் ராஜ பட்டம் பெற்றார். இவர் என்னை விட சுமார் 10 வருடம் மூத்தவர். இவர் காலமாகி விட்டார். பார்த்தசாரதி ராயநிம்கார் தற்காலம் பானகல் ராஜாவாகி ஜீவ்ய திசையில் இருக்கிறார்.

மற்றொருவர் வே.பா. ராமேசம். இவர் பிற்காலம் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜாகி சர் பட்டம் பெற்றார். இவர் 1958 வது

வருடம் மரணமடைந்தார். இவர் அபாரமான ஞாபக சக்தி உடையவர். நாங்கள் பரிட்சைக்குப் போனபோது இன்ன மார்க்ஸ் (marks) வாங்கினோம் என்று மறவாது சொல்வார்.

என் புதிய சிநேகிதர்களுள் மற்றொருவர் சிங்காரவேலு முதலியார். இவர் கணிதத்தில் மிகுந்த கெட்டிக்காரர். பிற்காலத்தில் சில காலம் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பிரதம உபாத்தியாயராக இருந்தார். இவர் நடுவயதிலேயே இறந்து போனார் என்று நான் சொல்ல வேண்டும்.

மற்ற சிநேகிதர்களுள் ஜெகதீச ஐயர், மண்டயம் திருநாராயணாச்சாரி மிஸ்டர், பிண்டோ முதலியவர்களை குறிக்க வேண்டும். இவர்களுள் கடைசியாகக் குறித்த பிண்டோ என்பவர் மாத்திரம் மங்களூரில் உயிர் வாழ்ந்து வருகிறார்.

பிரசிடென்சி காலேஜில் நான் சேர்ந்ததினால் அடைந்த முக்கியமான லாபம் என்னவென்றால் அதுவரையில் இல்லாதபடி புதிதாய் பலஜாதி வகுப்பினர்களுடன் கலந்து அவர்களின் நட்பைப் பெற்று என் புத்தி விசாலமானதென்று கூற வேண்டும்.

இங்கு சற்று நிதானித்து அக்காலத்து எப்.ஏ. பரிட்சையில் நாங்கள் படிக்க வேண்டிய பாடங்களைப் பற்றி சற்று எழுத விரும்புகிறேன். முதலில் தற்காலத்து எஸ்.எஸ். எல்.சி. (S.S.L.C.) பரிட்சைதான் பழைய மெட்ரிகுலேஷன் எனலாம். இரண்டாவது இண்டர் மீடியட் பழைய எப்.ஏ. பரிட்சையாகும். அக்காலத்தில் எப்.ஏ. பரிட்சைக்குப் போகும் ஒவ்வொரு பிள்ளையும் கட்டாயமாய்த் தேற வேண்டிய பிரிவுகள் ஆங்கிலம், தமிழ், தர்க்கம், உடற்கூறு சாத்திரம், சரித்திரம், கணித சாத்திரம், இவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பிரத்யேகமாக வாங்க வேண்டிய மார்க்குகள் வாங்காவிட்டால் தேற முடியாது. இந்த வகுப்பில் டிக்னாமெட்ரி என்னும் கணித நூல் வந்து சேர்ந்தது. வாஸ்தவமாய் இது என் மூளையில் ஏறவேயில்லை. இன்றைக்கும் சைன் தீடா கோசைன் தீடா என்றால் என்ன என்று யாராவது என்னைக் கேட்டால் பதில் சொல்லத் தெரியாது. இப்படி இருக்கும்போது எப்.ஏ. வகுப்பில்

பள்ளிக்கூடத்து வருடாந்திர பரிட்சையில் நான் கணக்கில் கடைசி பிள்ளையாக நின்றது ஆச்சரியமில்லை. இந்த பரிட்சையில் கணக்கில் எங்கள் வகுப்புப் பிள்ளைகள் மார்க்குகளையெல்லாம் சக்கரவர்த்தி ஐயங்கார் என்னும் கணித புரொபசர், புரோபசராகிய பூண்டி ரங்கநாத முதலியாரிடம் கொண்டு போய் கொடுத்துவிட்டார். அவர் தன் வகுப்பில் நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்தபொழுது ஒரு தினம் பிள்ளைகளுடைய மார்க்குகளையெல்லாம் படித்துக் கொண்டு வந்தார். நன்றாக மார்க்கு வாங்கின ஜகதீசன், திருநாராயணாச்சாரி, சிங்காரவேலு முதலிய பிள்ளை களுடைய மார்க்குகளைப் படித்தபோது 'மிகவும் நல்லது' (Very Good) என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தார். எனக்கு அப்போதே தெரியும் எனக்கு என்ன வரப்போகிறதென்று! அவர் படித்த பட்டியில் கடைசி பெயர் என்னுடையது. நூற்றிற்கு 23 மார்க்கோ என்னவோ வாங்கினேன். (இதுவும் யூக் லிட் பேபர் போலும்) "சம்பந்தம் 23 மார்க்" என்று படித்துவிட்டு "சம்பந்தம்! உன் சிறுவயதில் நன்றாய் படித்துக் கொண்டிருந்தாயே" என்றுதான் சொன்னார். உடனே வகுப்பில் என்னையுமறியாதபடி கண்ணீர் விட்டு அழுது விட்டேன்.

அன்று சாயங்காலம் வீட்டிற்குப் போனவுடன் 'இது உதவாது இப்படியிருந்தால் எப்.எ. (F.A.) பரிட்சையில் தேறவே முடியாது. இதற்கென்ன செய்வது' என்று யோசித்து டிக்னாமெட்ரி புஸ்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அதிலிருந்த புக்வர்க் (Book work) என்னும் பாகத்தை யெல்லாம் 'ஈயடித்தான் ரைடர்' மாதிரி காபி பண்ண ஆரம்பித்தேன். தினம் இப்படியே செய்து எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறபடி வருடத்தின் பரிட்சைக்கு போகுமுன் பதினோறு முறை காபி செய்தேன்! இதன் பயனாக நான் எழுதி வந்ததொன்றுக்கும் அர்த்தம் தெரியாவிட்டாலும் அப்புஸ்தகத்தில் எந்த புக்வர்க் கேட்டபோதிலும் குருட்டுப் பாடமாக தப்பில்லாமல் ஒப்பித்து விடுவேன்! ஆல்ஜீப்ரா விலும் புக்வர்க் எதையும் ஒப்பித்துவிடும் சக்தி பெற்றேன். டிசம்பர் மாதம் சர்வகலாசாலை எப்.ஏ. பரிட்சைக்கு நான் போனபோது இப்பரிட்சையில் புக்வர்க் எல்லாம் எழுதிவிட்டு என் பதில் பேப்பரை சீக்கிரம் கொடுத்துவிட்டு

எழுந்திருந்து வந்துவிட்டேன். தெய்வாதீனத்தால் பரிட்சைக்கு வேண்டிய மார்க் கிடைத்தது. பி.ஏ. வகுப்பிற்குப் போனபிறகு தான் ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தனக்கு இஷ்டமான ஆப்ஷனல் சப்ஜக்ட் (Optional subject) எடுத்துக் கொள்ளலாம். இது அக்காலத்திலிருந்த பெருங் குறையாகும். வைத்தியனாகவோ வக்கீலாகவோ ஆகவேண்டு மென்று விரும்பும் ஒரு பிள்ளை எதற்காக எப்.ஏ. வகுப்பில் ஜியாமெட்ரி, ஆல்ஜீப்ரா, டிக்னாமெட்ரி முதலிய கணித புஸ்தகங்களை படிக்க வேண்டும். நான் காலேஜ் வகுப்பிற்கு வந்தவுடன் வக்கீல் பரிட்சைக்குப் போய் தேறி வக்கீலாக வேண்டுமென்று ஏறக்குறையத் தீர்மானித்தேன். அப்படி யிருக்க மேற்கண்ட கணித புஸ்தகங்களை யெல்லாம் படித்ததின் பயன் எனக்கென்ன? என் மூளைக்கு சிரமம் கொடுத்ததேயொழிய அவைகளால் ஒரு பயனுமில்லை என்றே நான் கூற வேண்டும். தற்காலத்துப் பிள்ளைகள் எங்களைவிட மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்று சொல்ல வேண்டும்.

ஒரு சிறு வேடிக்கையான விஷயத்தை இங்கு எழுதுகிறேன். மேற்கண்ட கணித புஸ்தகங்களுடன் நான் படித்துப் போராடும்போது பன்முறை இப்பரிட்சையில் நான் தேறினால் அப்புத்தகங்களை யெல்லாம் ஒரு கட்டாகக் கட்டி சமுத்திரத்தில் எறிந்துவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். பிறகு தேறினவுடன் அப்புத்தகங்களின் மீது பச்சாதாபப் பட்டு எங்கள் காலேஜில் படித்துவந்த ஒரு ஏழைப் பிள்ளைக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். எப்.ஏ. பரிட்சையில் திரு. நாராயணாச்சாரி, ஜகதீச ஐயர், வே.பா. ராமேசம், சிங்கார வேலு, நான் ஆகிய ஐந்து பெயரும் முதல் வகுப்பில் தேறினோம்.

எப்.ஏ. வகுப்பில் தேறினவுடன் என் தலைமீதிருந்த பெரும் பாரம் நீங்கினவனாய் பி.ஏ. பரிட்சைக்கு என்ன ஆப்ஷனல் சப்ஜெக்ட் எடுத்துக்கொள்வது என்று ஆலோசிக்கலானேன். அச்சமயம் டாக்டர் போரன் என்பவர் பையாலஜி (Biology) பேராசிரியராக இருந்தார். எங்கள் காலேஜில், அவர் என்னை சந்தித்தபோது நான் தனக்குப் பிரியமான உடற்கூறு சாஸ்திரத்தில் பிரசிடென்ஸியில் முதலாவதாக இருந்ததற்காக என்னை சிலாகித்து, ''நீ

பையாலஜி எடுத்துக்கொண்டு என் வகுப்பில் வந்து சேர்'' என்று கூறினார். நானும் இசைந்தேன். முதல்நாள் அவர் வகுப்பில் என்னை பக்கலில் உட்காரவைத்துக் கொண்டு ஒரு தவளையைக் கொன்று டிஸ்செலக்ட் செய்து காண்பித்தார்; என் மனம் அதைக்கண்டு தாளவில்லை! உடனே நான் இந்த படிப்பிற்கும் நமக்கும் பொருத்தமில்லை என்று தீர்மானித்து என் தகப்பனாரிடமிருந்து உத்தரவு பெற்று காலேஜ் பிரின்சிபாலாகிய மிஸ்டர் ஸ்டுவர்ட்டிடம் போய் என் சப்ஜெக்ட்டை பையாலஜியிலிருந்து சரித்திரத்துக்கு மாற்றிக் கொண்ட பிறகுதான் சரியாகத் தூங்கினேன். சரித்திரமானது நான் எப்பொழுதும் பிரியப்பட்ட நூல். சிறுவயது முதல் என் ஞாபகசக்தி கொஞ்சம் நன்றாய் இருந்தபடியால் சரித்திரத்தில் எந்த பரிட்சையிலும் முதலாவதாக வந்து நல்ல மார்க்கு வாங்கினேன்.

பரிட்சையில் தேறுவோமோ என்னவோ என்று பயமின்றி நான் படித்தது பி.ஏ. வகுப்பில்தான். பி.ஏ. வகுப்பில் அக்காலம் பரிட்சைக்குப் போகுமுன் மாணவர்கள் இரண்டு வருடம் படிக்க வேண்டியிருந்தது. முதல் வருஷம் முடிந்தவுடன் நடக்கும் பரிட்சையில் இங்கிலிஷில் எந்த பிள்ளை முதலாவதாகத் தேறுகிறானோ அவனுக்கு ஒரு ஸ்காலர்ஷிப் உண்டு. அதற்கு தாம்சன்ஸ் ஸ்காலர்ஷிப் என்று பெயர். இது ஒருவருடத்திற்கு மாதம் 10 ரூபாயாம். இதை எப்படியாவது பெறவேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். ஆகவே என் காலத்தையெல்லாம் இங்கிலீஷ் டெக்ஸ்ட் (Text) புத்தகங்களை படிப்பதிலேயே செலவழித்தேன். 1889-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் பரிட்சை வந்தது. அதில் நான் நன்றாய் பதில் எழுதியபோதிலும் எனக்கு அந்த ஸ்காலர்ஷிப் பெறுவோமோ என்று சந்தேகமாயிருந்தது. நமக்குமேல் கெட்டிக்காரர்களான பல பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அது நமக்குக் கிடைப்பது அரிது என்று அந்த ஆசையை விட்டேன். 1890-ஆம் வருஷம் எங்கள் வகுப்புப் பிள்ளைகளெல்லாம் நான்காவது வகுப்பாகிய சீனியர் பி.ஏ. கிளாசுக்கு மாற்றப்பட்டோம். ஒரு நாள் என்னுடைய சிநேகிதர்களாகிய ஜகதீச ஐயர், திருநாராயணாச்சாரி முதலியோருடன் சாயங்காலம் வகுப்புகளெல்லாம் விட்ட பிறகு கிரிக்கெட் (Cricket) ஆடும் மைதானத்தில் பேசிக்

கொண்டிருந்த சமயம், தனக்கு தேக அசௌக்கியமாயிருந்த படியால் இங்கிலீஷ் பரிட்சைக்கு வராதிருந்த திருமலை ஐயங்கார் எனும் பிராம்மணப் பிள்ளை வந்து சேர்ந்தார். வந்தவுடன் ஜகதீச ஐயரைப் பார்த்து ''ஜகதீசன் இவ்வருஷத்து தாம்சன்ஸ் ஸ்காலர்ஷிப் உனக்குத்தானே கிடைத்தது?'' என்று கேட்க ஜகதீச ஐயர் ''இல்லயடா'' என்று வெறுப்புடன் பதில் உரைத்தார். உடனே திருமலை ஐயங்கார் ''ஆனால் அது திருநாராயணாச்சாரியாருக்குத் தான் கிடைத்திருக்கும்'' என்று அவரைப் பார்த்துச் சொன்னார். உடனே ஜகதீசன் ''அவனுக்குக் கிடைத்தாலும் பரவாயில்லையே 'திஸ் சாப் கெட்ஸ் இட் (This chap gets it) இந்த பையன் பெறுகிறான்'' என்று என்னை நோக்கிக் கூறினார். அப்பொழுதுதான் எனக்குத் தெரியவந்தது அதை நான் பெற்றதாக!

ஜகதீச ஐயர் என்னைவிட ஆங்கிலத்தில் பயிற்சி பெற்றவர் என்று நான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நாங்களிருவரும் 1891-ஆவது வருஷம் பி.ஏ. பரிட்சைக்குப் போனபோது முதல் வகுப்பில் நாங்கள் இருவர்தான் தேறினோம். அவர் முதலாவதாக இருந்தார். நான் இரண்டாவதாக இருந்தேன். ஆகவே அப்படியிருக்கும் பொழுது தனக்கு தாம்சன்ஸ் ஸ்காலர்ஷிப் கிடைக்கவில்லை என்று வருந்தியது தவறே அல்ல. ஆயினும் தனக்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் போகிறது. மற்றொரு பிராமணப் பிள்ளையாகிய திருநாராயணாச்சாரிக்காவது கிடக்கலாகாதா, சம்பந்தத்திற்குக் கிடைத்ததே என்று கூறியது தவறென்று நினைக்கிறேன். மேற்கண்ட சம்பாஷணை நடந்தவுடன் நான் காலேஜ் டைரக்டரிடம் போய் எனக்குத்தான் ஸ்காலர்ஷிப் கிடைக்கிறது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு அன்றிரவு இதை என் தகப்பனாருக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் என் தாயாரிடம் தெரிவித்தார். எனக்கிருந்த சந்தோஷத்தை விட அவர்களிருவரும் அதிக சந்தோஷப்பட்டனர் என்று நான் கூறவேண்டியதில்லை. கொஞ்சநாள் பொறுத்து இந்த ஸ்காலர்ஷிப் பணத்திற்காக முதல் செக் பெற்றதை என் தாயாரிடம் கொடுத்தபோது அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டதும் அவர்கள் அன்றிரவு இதைப்பற்றி என் தகப்பனாரிடம் கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் எனக்கு நன்றாய் ஞாபகமிருக்

கின்றன. என் பெற்றோர்களுக்கு இந்த சிறு சந்தோஷத்தை யாவது கொடுத்தோமே ஈசன் கருணையினால் என்று இதைப்பற்றி எழுதும்போதும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

1891-ஆம் வருஷம் என் ஆயுளில் இரண்டு முக்கிய மான சம்பவங்கள் நேர்ந்தன. ஒன்று மிகவும் துக்ககரமானது. மற்றொன்று மிகவும் சந்தோஷமானது. ஜகதீசன் ஜீவராசி களுக்கு துக்கத்தையும் சுகத்தையும் ஏன் இவ்வாறு கலந்து கலந்து அனுப்புகிறார். இதற்கு விடையளிக்க என்னால் முடியாது; அதற்கு விடை அவருக்குத்தான் தெரியும் போலும்;

முதலில் துக்ககரமானதைப்பற்றி எழுதுகிறேன். இவ் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் 10-ந் தேதி என் தெய்வத்தின் ஒரு கூறான என் தாயார் திடீரென்று வாந்திபேதி கண்டு சிவலோகப் பிராப்தி அடைந்தார்கள். இது பகற்காலத்தில் வானம் களங்கமில்லாமலிருக்கும்போது இடி விழுந்தது போல் என்னை மகத்தான துயரத்தில் ஆழ்த்தியது. இனி நமக்கு இவ்வுலகில் சந்தோஷமே கிடையாது என்று நினைத்தேன். ஆயினும் சற்றேறக்குறைய மூன்று மாதத்திற் குள் அவர்கள் இறந்ததே நலம் என்று சந்தோஷப்பட்டேன். இதற்குக் காரணம் அந்த மூன்று மாதத்தின் பிறகு என் கடைசித் தங்கை தனது 16 வது வயதிற்குள் தன் புருஷனை இழந்து விதவையானதேயாம். இது நேர்ந்தபோது அக்கோர சம்பவத்தைக் காணாது என் தாயார் இறந்ததே நலமென்று உறுதியாய் நம்பினேன். என் தாயார் உலகில் ஒரு பெண்மணி அனுபவிக்க வேண்டிய சுகங்களையெல்லாம் அனுபவித்தே இறந்தார்கள் என்று நான் கூறவேண்டும். தனது எட்டுக் குழந்தைகளுக்கும் விவாகமாகி (எனக்கு 1890-ம் வருஷம் விவாகமானது) பேரன் பேத்திகளெடுத்து தன் கணவனுக்கு சஷ்டிபூர்த்தியாகி சுமங்கலியாய் ஒரு மாங்கல்யத்திற்கு இரண்டு மாங்கல்யங்களாகப் பெற்று சிவ சாயுக்தமடைந்தது வருந்தத்தக்க விஷயமல்ல என்று என் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டேன். அவர்களுடைய உடல் அவர்கள் கோரிக்கையின்படியே சமாதியில் வைக்கப் பட்டது.

இரண்டாவது சம்பவம் என் ஆயுளுள் நேரிட்டவை களுள் மிகவும் சந்தோஷகரமானது. இவ் வருஷம் கோடைக் கால விடுமுறையில் காலஞ்சென்ற ஆந்திர நாடக பிதாமகன் என்று கௌரவப் பெயர்பெற்ற வெ. கிருஷ்ணமாச்சார்லு என்பவர் பல்லாரியிலிருந்து சென்னைக்கு வந்து தான் ஏற்படுத்திய சரச வினோத சபை அங்கத்தினருடன் தெலுங்கு நாடகமாட அதற்கு ஓர் இரவு நான் என் தகப்பனா ருடன்போய் பார்க்கும்படி நேரிட்டதேயாம். இதுதான் பிற்காலம் நான் தமிழ் நாடகங்கள் எழுதுவதற்கும், தமிழ் நாடகங்களில் நடிப்பதற்கும் அங்குரார்ப்பணமாயிருந்த சம்பவம். இதைப்பற்றி விவரமெல்லாம் அறிய விரும்பு வோர் எனது ''நாடக மேடைநினைவுகள்'' என்னும் புஸ்தகத்தில் கண்டுகொள்ளும்படி வேண்டுகிறேன். பி.ஏ., சரித்திர பரிட்சையில் நேரிட்ட இன்னொரு விஷயத்தை இங்கு எழுதுகிறேன். நான் பிரசிடென்ஸி காலேஜிலிருந்தும், வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் பச்சைப்பன் காலேஜிலிருந்தும் போனோம். இப்பரிட்சைக்கு. இருவரும் செனெட் அவுஸில் பரிட்சைக்காக தினம் சந்தித்து மத்தியான போஜன காலத்தில் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து பேசுவது வழக்கம். பரிட்சையில் ஒருநாள் மத்தியானம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது எனது நண்பர் ''சம்பந்தம், நான் சரித்திரத்தில் ஸ்பெஷல் சப்ஜெக்ட் புஸ்தகத்தை நன்றாய் படிக்கவில்லை. சாயங்கால பரிட்சை பேபரில் என்ன கேட்கப் போகிறார்கள் சொல் பார்ப்போம்'' என்று சொன்னார். நான் யோசித்து ''இந்த யுத்தத்தைப் பற்றி கேள்வி வரலாம் என்று நினைக்கிறேன்'' என்று சொல்லி அதன் விவரங்ளை சொல்லி வைத்தேன். உடனே பரிட்சை மணி அடிக்க இருவரும் ஹாலுக்குப் போய் உட்கார்ந்தோம். இருவர்களுடைய பெயர்களும் S. எனும் ஆங்கில எழுத்தில் ஆரம்பமாகிறபடியால் எங்கள் நாற்காலிகள் சற்று அருகாமையிலிருந்தன. பரிட்சைக் காகிதம் (Examination paper) எங்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்டவுடன் அதில் நான் 'ஜோஸ்யம்' சொன்ன கேள்வியே கேட்டிருந்தது! இதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரும் ஆச்சரியப்பட்டு புன்முறுவலுடன் என்னைப் பார்த்தது எனக்கு நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது.

1892-ஆம் வருஷம் பிரசிடென்சி காலேஜில் இன்னொரு வருஷம் படித்தேன். ஆங்கிலம் தமிழ் பரிட்சைகளில் முதல் வகுப்பில் தேறினதுபோல் சரித்திரம் (History) பிரிவிலும் முதல் வகுப்பில் தேற வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்பபட்டதே இதற்குக் காரணம். தெய்வத்தின் கருணையினால் என் கோரிக்கையின்படியே முதல் வகுப்பில் தேறினேன். அன்றியும் இப்பரிட்சையில் முதல் வகுப்பில் தேறினவன் நான் ஒருவன் தான் மாகாண முழுவதிலும். இதைப்பற்றி சில விவரங்கள் எழுத இச்சைப்படுகிறேன். நான் பிரசிடென்சி காலேஜில் படித்தபோது சரித்திரத்தில் முதலாவதாக தேறினதற்காக கார்டன் பரிசும், தமிழில் முதலாவதாக தேறியதற்காக போர்டீலியன் பரிசும் பெற்றேன். அன்றியும் தமிழ் வியாசப் பரிட்சையில் முதலாவதாக இருந்ததற்காக நார்டன் கோல்ட் மெடல் (Norten gold medal) பெற்றேன். இப்பரிசு ஹாமர்டன் என்னும் அமெரிக்க ஆசிரியர் எழுதிய ஒரு புத்தகத்தில் சில பாகங்களை மொழி பெயர்த்ததற்காகக் கொடுக்கப்பட்டது. மேற்கண்ட மூன்று பரிசுகளின் மொத்த தொகை எனக்கு ஞாபகமிருக்கிற வரையில் சுமார் ரூபாய் 144 ஆயிற்று. இதற்காக கொடுக்கப்பட்ட செக்கை என் தகப்பனாரிடம் கொடுத்து சந்தோஷப்பட்டேன். அவரும் சந்தோஷப்பட்டார்.

1893 - ஆம் வருஷம் நான் பி.ஏ.பட்டம் பெற்றபோது சென்னை சர்வ கலாசாலையாரால் சரித்திரத்தில் முதலாவதாக தேறினதற்காக நார்த்விக் (Northwick) பரிசு கொடுக்கப்பட்டது.

நடு பருவம்

பி.ஏ. தேறினவுடன் நான் லாயராக வேண்டுமென்று தீர்மானித்து லா வகுப்பைச் சேர்ந்தேன். லாகாலேஜில் படித்தபோது பெரும்பாலும் எங்கள் தகப்பனார் புதிதாய் கட்டிய எங்கள் எழும்பூர் பங்களாவிலிருந்து காலேஜிக்கு சைகிளிலில் போய்க்கொண்டிருந்தேன். இந்த லாகாலேஜில் நான் சேர்ந்தவுடன் நான்கைந்து வருடங்களாக என்னை விட்டுப்பிரிந்த என் உயிர் நண்பராகிய வி.வி.ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் தானும் பி.ஏ. பரிட்சையில் தேறினவராய்

என்னுடன் சேர்ந்தார். அவர் அப்படி சேர்ந்தவுடன் எங்கள் பழைய ஏற்பாட்டின்படி எப்பொழுதும் வகுப்பில் நாங்களிருவரும் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டு காலங்கழிப்போம். இதற்கு ஒத்தாசையாக நான் முன்பு கூறிய வாமன்பாய், ஸ்ரீனிவாச பாய் என்னும் இரண்டு மங்களூர் நண்பர்களும் கே.ஆர். சிதாராம ஐயரும் சேர்ந்தார்கள். எந்த வகுப்பிலும் நாங்கள் பஞ்சபாண்டவர்களைப்போல் எந்நேரமும் உட்கார்ந்து பேசிகொண்டிருப்போம், வாஸ் தவமாய் சொல்லுமிடத்து.

நான் லாகாலேஜில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது 1895-ஆம் வருஷம் என் ஆயுளில் மற்றொரு துக்ககரமான சம்பவம் நேர்ந்தது. அதாவது அவ்வருஷம் மே மாதம் 26-ந் தேதி என் தந்தை சிவலோகப்பிராப்தி ஆனார். உண்மையைக் கூறுமிடத்து அவரது மரணம் என் தாயாரின் மரணத்தைப் போல் அவ்வளவு துக்க சாகரத்தில் ஆழ்த்தவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம் அவர் மரணத்திற்கு 6 மாதம் முன்பாகவே ஓர் கொடிய வியாதியால் அவர் கஷ்டப்பட்டபோது இனி இதனின்றும் அவர் பிழைப்பது அரிது என்று வைத்தியர்கள் எங்களுக்கு தெரிவித்ததேயாம். அக்காலம் முதல் கொஞ்சம் கொஞ்சம் இனி வரப்போகிற துக்ககரமான சம்பவத்திற்கு நமது மனதை திடப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று முயன்று வந்தேன். ஆயினும் சிலகாலம் பொறுத்தே என் மனதைத் தேற்றிக்கொள்ள சக்தி பெற்றேன். அவைகளை யெல்லாம் பற்றி இதைப் படிக்கும் எனது நண்பர்களுக்கு எழுதுவானேன்? இச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு ஆங்கில கவி எழுதிய இரண்டு அடிகள் ஞாபகம் வருகிறது. அதன் மொழி பெயர்ப்பை எழுதுகிறேன். ‘‘சிரித்தையேல் உலகெல்லாம் சிரித்திடும் உன்னுடன், அழுதையேல் நீதான் தனியாக அழவேண்டும்’’. அன்று முதல் ஒரு தீர்மானம் செய்துகொண்டேன். அது என் சந்தோஷத்தை உலகுடன் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும். என்னுள்ளே என் துயரத்தை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாம்.

என் தந்தையின் தேக அசௌக்கியத்தின் காரணத் தினாலோ அல்லது அப்பொழுது சுகுணவிலாச சபைக்காக தமிழ் நாடகங்களை எழுதி அவைகளில் நடித்த காரணத் தினாலோ நான் லா புஸ்தகங்களை சரியாகப் படிக்கவில்லை. இவ்வருஷம் முதல் லா பரிட்சைக்கு (First Examination in Law)

போனபோது நான் தேறுவேனோ என்னவோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். ஆயினும் தெய்வாதீனத்தால் அதில் தேறினேன்.

1896-ஆம் வருஷம் கடைசியில் டிசம்பர் மாதம் பரிட்சையில் நானும் ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரும் தேறினோம். அந்த பரிட்சைக்காக நாங்களிருவரும் ஒன்றாய் படித்தோம் எங்கள் லா புஸ்தகங்களை.

1897-ஆம் வருஷம் லா பரிட்சையில் தேறி நாங்களிருவரும் ஹைகோர்டில் அப்ரென்டிசராக சேர்ந்தோம். ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் ஜேம்ஸ் ஷார்ட்ஸ் (James Sharts) என்பவரிடம் அப்பியாசகராகச் சேர்ந்தார். நான் ஸ்மாம்காஸ் கோர்ட் ஜட்ஜாயிருந்து பெயர் பெற்ற ரங்கநாத சாஸ்திரியாரின் குமாரரான சுந்தரம் சாஸ்திரியாரிடம் அப்பியாசகனாகச் சேர்ந்தேன். என் தமையனாராகிய, அச்சமயம் ஹைகோர்ட் வக்கீலாக நடவடிக்கை நடத்திக் கொண்டிருந்த ஐயாசாமி முதலிரின் அபிப்ராயப்படி. என் துர் அதிர்ஷ்டத்தினால் சுந்தரம் சாஸ்திரியார் 4 மாதத்திற்குள்ளாக தேகவியோகமாக அவரது குமாரர் பிறகு ஹைகோர்ட் ஜட்ஜாகிய குமாரசாமி சாஸ்திரியாரிடம் அப்பியாசகனாக அமர்ந்தேன். 1897-ஆம் வருஷம் முழுவதும் ஏறக்குறைய ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரும் நானும் வெவ்வேறு உபாத்தியாயர்களிடம் கோர்ட்டில் நிர்வகிக்க வேண்டிய விஷயங்களைக் கற்க வேண்டியவர்களாய் இருந்தபோதிலும் இருவரும் ஒன்றாய் சேர்ந்து கோர்ட்டுக்களைச் சுற்றி பேசிக்கொண்டு வேடிக்கையாய் காலங்கழிப்போம். ஒவ்வொரு நாட்களில் ஏதாவது பிரியவேண்டியிருந்தபோதிலும் மத்தியானம் சிற்றுண்டி சாப்பிடுவதற்காக ஒருங்கு சேர்வோம். சாயங்காலங்களில் இருவரும் சுகுணவிலாச சபைக்கு ஓடிப்போவோம்!

வெளிப்படையாகக் கூறுமிடத்தில் முதல் வருஷமெல்லாம் கோர்ட்டுகளைச் சுற்றி வேடிக்கைப் பார்ப்பதிலேயே கழித்தேன். 1898-ஆம் வருஷம் ஆரம்பத்தில் 'நாம் வக்கீலாக கோர்ட்ரிகார்ட்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டு என்ரோல் (enrol) ஆகி வக்கீல் தொழிலைச் செய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டுமே' என்று பயந்தவனாய் 6

மாதம் ஜேம்ஸ் ஷார்ட் ஆபீஸில் வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காருடன் ஒத்துழைத்து கோர்ட் நடவடிக்கைகளை நடத்தும் விதங்களையெல்லாம் சற்றேறக்குறைய முழுவதும் கற்றுக் கொண்டேன். குமாரசாமி சாஸ்திரியார் அவர்களிடம் வித்தியார்த்தியாய் இருந்தபோதிலும் அவரது ஆபீஸில் நான் அதிகமாக ஒன்றும் கற்றவனன்று. இது அவர் தப்பிதம் அல்ல. என் தப்பிதம்தான் என்று நான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். 1898- ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் நான் ஹைகோர்ட்டு வக்கீலாக என்ரோல் (enrol) செய்யப்பட்டேன்.

வக்கீலாக வேலை பார்த்தது

என் தமையனார் ஐயாசாமி முதலியார் இதற்கு முன்பாகவே ஐகோர்ட் வக்கீலாக இருந்தார். ஆகவே அவரது அறையிலேயே நான் வக்கீலாக அமர்ந்தேன். குமாஸ்தா, வேலையாள் முதலிய சௌகர்யங்களுக்கெல்லாம் நான் கஷ்டப்படாதபடி ஆயிற்று.

நான் என்ரோல் (enrol) ஆன தினமே அவருக்கு பதிலாக ஒரு வியாஜ்யத்தை நடத்தினேன். சென்னையில் ஸ்மால் காஸ் கோர்ட்டில் நான் முதல்முதல் ஒரு வியாஜ்யத்தில் பீஸ் பெற்றது, அக்கோர்ட்டில் ரிஜிஸ்டிரர் முன்பாக. ஜேம்ஸ் ஷார்ட்டிற்காக ஒரு சிறு வியாஜ்யத்தை நடத்தி வெற்றி பெற்றேன்.

அதுமுதல் சின்ன கோர்ட்டிலேயே பெரும்பாலும் வக்கீல் வேலை பார்த்துவந்தேன். சில சமயங்களில் சிடி சிவில் கோர்ட் (City Civil Court) டுக்கும் போவேன். சீக்கிரம் போலீஸ் கோர்ட்டுக்கும் போக ஆரம்பித்தேன். ஐகோர்ட்டில் கார்த்திகை பிறைபோல் தோன்றுவேன்! இதைப்பற்றி சற்றுவிவரமாய் எழுத விரும்புகிறேன். முதல் இரண்டு வருஷம் என் வக்கீல் வரும்படி சராசரியாக மாதத்திற்கு 50 ரூபாய் முதல் 100 ரூபாய்வரை இருந்தது. பிறகு உயர்ந்து கொண்டுபோய் சுமார் 1000 ரூபாய் சம்பாதித்தேன். இருந்த போதிலும் நான் வக்கீலாக பெரும் பதவியையாவது

ஊதியத்தையாவது பெறவில்லை என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இதற்கு முக்கிய காரணம் வக்கீல் உத்தி யோகத்தில் என் மனம் பலமாக ஈடுபடாததேயாம். பெரிய வக்கீல் என்று பெயர் எடுத்து ஏராளமாக பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்பவில்லை. வெளிப்படையாகக் கூறுமிடத்து என் மன உற்சாகமெல்லாம் தமிழ் நாடகங்களில் நடித்தும், தமிழ் நாடகங்களை எழுதியும் பெரிய பெயர் எடுக்கவேண்டுமென்றே இருந்தது! இதன் பொருட்டு என் ஓய்வு காலத்தையெல்லாம் லா புஸ்தகங்களையும் லா ரிபோர்ட்களையும் படிப்பதில் செலவிடாது சுகுணவிலாச சபைக்காக உழைப்பதிலேயே செலவழித்தேன். இதற்காக நான் எப்பொழுதும் வருத்தப்பட்டவனன்று. இப்பொழுதும் வருத்தப்படவில்லை; சந்தோஷமே படுகிறேன். நான் கொஞ்சம் பிரபல நடிகனும் நாடக ஆசிரியனுமான பிறகு ஒருநாள் ஆந்திர நாடகப் பிதாமகனான பல்லாரி V. கிருஷ்ணமாச்சார்லு அவர்கள் தன்னுடைய அநுபவத்தை எனக்குத் தெரிவித்து ''நீ சிறந்த வககீலாக வேண்டுமென்றால் நாடகத்தைத் தூரத்தில் விட்டுவிட வேண்டும்'' என்று போதித்தது எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. அவரது போதனையை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்று எழுதவேண்டியது அநாவசியம்.

நான் வக்கீலாக பணம் சம்பாதிக்கும்போது, என் இல்வாழ்க்கை சுகமாய் நடத்தவும், என் நாடகங்களை அச்சிடவேண்டியதற்கும் போதுமான பொருள் கிடைத்தால் போதும் என்று உழைத்துவந்தேன்.

மேற்சொன்ன காரணங்கள் பற்றியே கூடுமான வரையில் எனது வக்கீல் வேலையெல்லாம் சுகமாய்க் காலம் கழிக்கக் கூடிய ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டில் பெரும்பாலும் சிடிசிவில் கோர்ட்டில் சில பாகமும் போலீஸ் கோர்ட்டில் சில பாகமும் வைத்துக்கொண்டேன். எப்பொழுதாவது கஷ்டப்பட்டு உழைக்கவேண்டிய பெரிய வியாஜ்யங்கள் வந்தால் அவைகளை மெல்ல, எனக்கு அவகாசமில்லை' என்று தட்டிவிடுவேன்.

இக்காரணம் பற்றியே கட்சிக்காரர்கள் என்னிடம் வருவதென்றால் காலை 9½ மணிக்குள் வரவேண்டும்

என்றும் சாயங்காலங்களில் 5 மணிக்குமேல் ஒருவரும் வரக்கூடாது என்றும் ஒரு நிபந்தனை செய்துகொண்டேன்.

இந்த நிபந்தனையினின்றும் சுமார் 25 வருடங்கள் நான் வக்கீலாக வேலை பார்த்த காலமெல்லாம் மாறவில்லை. ராத்திரியில் யாராவது என் வீட்டிற்கு வந்து 'அர்ஜென்ட வியாஜ்யம்' என்று என்னை தொந்தரவு செய்பவர்களுக் கெல்லாம் ஒரு பதில், ஏற்பாடு செய்துகொண்டேன், அதாவது "உங்கள் வியாஜ்யம் இன்றிரவு ஏதாவது நடக்கப் போகிறதா? இல்லையே! -நாளைக் காலை 11 மணிக்குத் தானே கேஸ் (case) ஆகவே தயவுசெய்து நாளை காலை வீட்டிற்கு வந்துவிடுங்கள்" என்று பதில் சொல்லி அனுப்பிவிடுவேன். இந்த வழக்த்தை அறிந்த என் மாமூலாக வரும் கட்சிக்காரர்கள் என்னை சாயங்காலங்களில் தொந்தரவு செய்வதில்லை. மற்றவர்களுடமும் "இந்த வக்கீல் சாயங்காலத்திற்மேல் கோர்ட் வியாஜ்யங்களைப் பார்க்க மாட்டார் - பீஸ் (Fees) கொடுத்த போதிலும் நாளை காலை கொண்டு வா என்று அனுப்பிவிடுவார். ஆகையால் அவரை 5 மணிக்குமேல் போய் பார்ப்பதில் பிரயோசனமில்லை" என்று தடுத்துவிடுவார்கள்.

இந்த கோட்பாட்டினால் எனக்கு ஒரு பெரிய நன்மைகிடைத்தது. சாதாரணமாக ஹைகோர்ட் வக்கீல்கள் நாற்பது ஐம்பது வயதாவதற்குள் நீர் வியாதி, குன்ம நோய் முதலிய ஏதாவது வியாதிக்கு உள்ளாகின்றனர் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. இதற்கு முக்கிய காரணம் அவர்கள் காலக்கிரமப்படி போஜனம் கொள்ளாததும், தக்கபடி சாயங்காலங்களில் வியாயாமம் (exercise) எடுத்துக் கொள்ளாததுமாம் என்று வைத்தியர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். எத்தனை சிறந்த வக்கீல்கள் சுமார் 50 வயதிற்குள் வியாதிக்கு ஆளாகி மடிந்திருக்கின்றனர்! தேகத்தில் சிறு வயது முதல் தக்க பலமில்லாத நான் இப்படி ஏதாவது வியாதிக்கு ஆளாகாமல் தடுத்தது காலக்கிரமப்படி போஜனங் கொண்டதும் சாயங்காலங்களில் ஏதாவது வியாயாமமும் எடுத்துக்கொண்டு தக்கபடி ஓய்வையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓய்வு காலங்களில் மனத்திற்கு உற்சா கத்தையும் சந்தோஷத்தையும் அளிக்கத்தக்க மனதிற்கினிய தொழில்

(Hobby) ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டு நடந்துவந்ததே. இதுவரையில் ஈஸ்வரன் கிருபையில் என் தேக நலத்தை காப்பாற்றிக்கொண்டு வரச் செய்தது என்று உறுதியாக நம்புகிறேன்.

நான் வக்கீலாக நடவடிக்கை நடத்திய காலத்தில் எனக்கே மற்றொரு நிபந்தனை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். அதாவது கட்சிக்காரர்கள் என்னிடம் வந்தால் அவர்கள் வியாஜ்யம் பொய்யானது, தப்பானது, நியாயமல்ல என்று என் புத்திக்குப் பட்டால் அவர்கள் வியாஜ்யத்தை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்பதாம். இதனால், என்னிடம் வந்த பல வியாஜ்யங்களை ஒதுக்கியிருக்கிறேன். இருந்தும் இதனால் நான் ஒரு நன்மை பெறாமல் போகவில்லை. அதாவது "சம்பந்தம் சாதாரணமாக தப்பான கேசுகளை எடுத்துக்கொள்ளமாட்டான்" என்னும் பெயர்பெற்றேன் என்று நினைக்கிறேன். என்னிடம் வரும் கட்சிக்காரர்களுக் கெல்லாம் ஆரம்பத்தில் ஒரு கதை சொல்வேன். 'ஐயா, வைத்தியனிடம் போய் உங்களுக்கு ஒரு வியாதி இருக்க அதை மறைத்து வேறொன்றைக் கூறினால் அந்த வைத்தியன் உங்கள் உண்மையான வியாதியைக் குணப்படுத்த முடியுமா? அதுபோல வக்கீலாகிய என்னிடம் உண்மையைக் கூறுங்கள். பிறகு உங்கள் வியாஜ்யத்திற்குப் பரிஹாரம் தேடுகிறேன்" என்று சொல்வேன்.

இப்படி சொல்வதினால் சில கட்சிக்காரர்கள் என்னை விட்டு அகன்றபோதிலும் நான் எடுத்துக்கொண்ட வியாஜ் யங்களில் பெரும்பாலும் வெற்றிபெற்றதனால் கோர்ட்டு ஜட்ஜ்களுக்கு என்னிடம் ஒரு மதிப்பு உண்டாயிற்றென்றே சொல்ல வேண்டும். சில சமயங்களில் நான் உண்மையை அறியாத சில தப்பான வியாஜ்யங்களை நடத்திக்கொண்டு வருகையில் இடையில் இது பொய் கேஸ் என்று கண்டறிந்தால் கோர்ட்டில் நடவடிக்கையை நடத்திவிட்டு முடிவில் சம்அப் (Sum-up) செய்யவேண்டி வரும்போது நான் வேறொன்றும் சொல்லாமல் "இந்த வியாஜ்யத்தில் கோர்ட்டார் காலத்தை இன்னும் எடுத்துக்கொள்ள எனக்கிஷ்டமில்லை" என்று முடித்திருக்கிறேன். இப்படி செய்ததினால் ஜட்ஜ்கள் இதர கேசுகளில் நான் வற்புறுத்திப் பேசினால் அவைகளில் ஏதோ உண்மை இருக்கவேண்டு

மென்று என்னைப் பொறுமையுடன் கேட்டிருக்கின்றனர். இதைப்பற்றி சில கோர்ட்டு வக்கீல்கள் நான் செய்தது தவறு. ''நிஜமோ தப்போ கடைசிவரையில் மன்றாடித்தான் தீரவேண்டியது வக்கீல் கடமை'' என்று என்னிடம் கூறியிருக்கின்றனர். ஹைகோர்ட்டில் ஒரிஜினல் வியாஜ்யம் ஒன்றை ஆனரபில் ஜஸ்டிஸ் பாடம் முன்பாக நான் ஒருமுறை நடத்தியபோது பிரதிவாதிக்காக வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்ட நான் வாதியையும், வாதி சாட்சிகளையும் இரண்டு நாள் குறுக்கு கேள்விகள் (Cross Examination) கேட்டேன். அது முடிந்தவுடன் பிரதிவாதிக்காக சாட்சிகள் ஒருவரையும் நான் கூப்பிடவில்லை. அன்றியும் சம் அப் (sum-up) செய்யவேண்டி வந்தபோது ''வாதியின் சாட்சி களை கிராஸ் (Cross) பண்ணவேண்டியதை என் கடமைப்படி செய்தேன். சம்அப் செய்யவேண்டியது என் இச்சையில் இருக்கிறது. அதை செய்து கோர்ட்டார் அவர்க ளுடைய காலத்தை வியாஜ்யத்தில் வீணாக போக்குவதற்கு எனக்கிஷ்டமில்லை'' என்று கூறி உட்கார்ந்தேன். பாடம்துரை நான் செய்தது சரியானது என்று ஒப்புக் கொண்டு ஏதோ புகழ்ந்தனர். கட்சிக்காரர்கள் சொல்வதை பொறுமையுடன் கேட்டு இந்த வியாஜ்யத்தை ஜெயிப்பது கஷ்டம் என்று எனக்குத் தோன்றினால் கட்சிக்காரர்களிடம் உண்மையைக் கூறி ''ஏன் எனக்கு பீஸ் கொடுக்கிறீர்கள்? இந்த பணத்தை ஏதாவது தர்மம் செய்யுங்கள்'' என்று சொல்லியனுப்பி இருக்கிறேன் பல தடவைகளில்.

இப்படி செய்ததால் கட்சிக்காரர்களுடைய நட்பைப் பெற்று எனக்கு ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டில் (முக்கியமாக) அதிக கேசுகள் வந்தன. இதுதான் பிறகு மேல் அதிகாரிகள் என்னை ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் ஜட்ஜாக நியமித்ததற்கு அஸ்திவாரமாக இருந்ததென நம்புகிறேன்.

குறுக்கு கேள்விகள் கேட்பதில் கொஞ்சம் வல்லவன் என்ற பெயர்பெற்றபடியால் எனக்கு சென்னையிலும் வெளியிலும் கிரிமினல் வியாஜ்யங்கள் கிடைத்தன. இந்த அனுபவம் பிறகு சிலகாலம் சீப் பிரசிடென்ஸி மாஜிஸ்டி ரேட்டாக நியமிக்கப்பட்டபோது எனக்கு உபயோக மாயிருந்தது.

நான் முக்கியமாக வியாஜ்யம் நடத்திய சில ஜட்ஜ் களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் எழுத விரும்புகிறேன். நான் வக்கீலாக வேலைசெய்ய ஆரம்பித்தபோது ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டில் இரண்டாவது ஜட்ஜாக இருந்தவர் டி.ரொஸொரியோ (D.Rozorio) என்பவர். அவர் மிகுந்த பொறுமையான சுபாவமுடையவர். அவர் தினம் சரியாக பதினோரு மணிக்கு நிமிஷம் தவறாமல் கோர்ட்டுக்கு வந்து உட்காருவார். அன்றியும் வியாஜ்யங்களை சீக்கிரம் தீர்மானிப்பார். இந்த இரண்டு குணங்களையும் நான் அவரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டேன். பிறகு அதே கோர்ட்டில் அதே நாற்காலியில் ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் ஜட்ஜாக நான் சிலவருஷம் நடவடிக்கை நடத்தியபோது இவ்விரண்டும் எனக்கு மிகவும் பயனளித் தன. ஆனால் அவருடைய பொறுமையை நான் கற்றுக் கொள்ளவில்லை!

ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டில் என்காலத்தில் மற்றொரு ஜட்ஜாக இருந்தவர் மண்டயம் O. பார்த்தசாரதி ஐயங்கார். அவரிடம் நான் கற்றது வியாஜ்யத்தில் முடிவில் சம்அப் (Sumup) செய்யும்போது முக்கியமான அம்சங்களை எவ்வளவு சுருக்கமாய் சொல்கிறோமோ அவ்வளவு நல்லது என்பது. இவருடன் காஸ்மாபாலிடன் கிளப்பில் சனிக் கிழமைகளில் சீட்டாடுவேன். அச்சமயம் கோர்ட்டில் நடக்கும் பல வேடிக்கைகளைப் பற்றிய கதைகளை மேஜையைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருக்கும் எங்களுக்கெல்லாம் சொல்லி சிரிப்புண்டாக்குவார். அவற்றுள் ஒன்றை இங்கு எழுதுகிறேன். ஒருநாள் ''சம்பந்தம், நான் கோர்ட்டுக்கு வரும்போது மிகவும் தலைகுனிந்தபடி வருகிறேனே அதற்குக் காரணம் தெரியுமா?'' என்று கேட்டார். ''வணக்கமாய் வருவது நல்லது என்று நீங்கள் அப்படி செய்கிறீர்கள்'' என்று பதில் சொன்னேன். அதற்கவர் ''அது ஒருபுறமிருக்கட்டும். நான் முதல்முதல் கோர்ட்டில் என் ஆசனத்தில் உட்கார வரும்போது தலைநிமிர்ந்துகொண்டு வந்தேன். அப்போது பங்கா இழுக்கும் கோர்ட்டுக்கு பின்புற மிருக்கும் வேலையாள் வேகமாய் பங்காவை இழுத்து விட்டான். உடனே என் தலைகுட்டை பங்காவினால்

தாக்கப்பட்டு எகிரிப்போய் விழுந்தது. அதுமுதல் நான் வரும்போதெல்லாம் மிகவும் தலை குனிந்துகொண்டுவர ஆரம்பித்தேன்'' என்று பதில் சொன்னார். இது நடந்தபோது ஹைகோர்ட்டில் இப்போ திருப்பதுபோல் மின்சார பங்கா (electric fan) கிடையாது.

இதன்பிறகு இந்த கோர்ட்டில் ஜட்ஜாக நியமிக்கப் பட்டவர் சர் வி.சி. தேசிகாச்சாரியார். சாதாரணமாக இவர் கோர்ட்டில் எனக்கு அதிக கேசுகள் கிடைக்கும். இதற்குக் காரணம் நான் அவரது நன்மதிப்பைப் பெற்றதே என்று நினைக்கிறேன். இவர் ஒரு சிநேகிதரிடம் ஆங்கிலத்தில் சொன்னதாக அந்த சிநேகிதர் எனக்கு தெரிவித்ததை தமிழில் மொழிபெயர்த்து எழுதுகிறேன். ''தங்கள் கட்சிக்காரர்களின் ஊழல்களை மறைத்து கோர்ட்டார் கண்ணில் மண்ணைப் போட்டு வியாஜ்யங்களை ஜெயிக்க விரும்பாத வக்கீல்கள் இரண்டு பெயர்கள்தான். ஒருவர் பி.எம். சிவஞான முதலியார், மற்றொருவர் சம்பந்த முதலியார்'' என்றனராம்.

சிவில் வியாஜ்யங்களில் பீஸ் (Fees) விஷயத்தில் கோர்ட்டார் சட்டப்படி ஒவ்வொரு வியாஜ்யத்திற்கும் என்ன பீஸ் உண்டோ அதற்குக் குறைவாக வாங்குவதில்லை என்று தீர்மானித்து அதன்படியே நடந்துவந்தேன்.

எனது ஆருயிர் நண்பரான சி.ரங்கவடிவேலுமுதலியார் தானும் பி.எல்.பரீட்சையில் தேறினவுடன் அவரை எனது ஜூனியர் (Junior) ஆக வைத்துக்கொண்டுகோர்ட் வேலையைப் பார்த்துவந்தேன். அவர் 1923 -ஆம் வருஷம் எனது துரதிர்ஷ்டத்தால் காலவியோகமாக வக்கீல் வேலையில் முன்பே குறைந்திருந்த ஆர்வம் மிகவும் குன்றியது. ஆகவே ஸ்ரீமான் சர் சி.பி.ராமசாமி ஐயர் அவர்கள் 1924 -ஆம் ஆண்டு என்னை அழைத்து ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் ஜட்ஜ் வேலையை ஒப்புக் கொள்கிறாயா என்று கேட்டபோது உடனே ஒப்புக்கொண்டேன். இதனுடன் என் நடுப்பருவ அனுபவங்களை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

முதிர் பருவம்

நான் எனது 51-வது வயதில் ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்டேன். எனக்கு 55 வயதானவுடன் அவ் வயதிற்குமேல் கவர்ன்மெண்ட் உத்தியோகத்திலிருந்து விலகவேண்டும் என்னும் நியமனப்படி அவ்வேலையிலிருந்து விலகினேன். இதனிடையே சில மாதங்கள் சீப் பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டாக வேலை பார்த்தேன். மேற்கண்டபடி ஜட்ஜாக இருந்தகாலத்தின் சில வியவகாரங்களை இங்கு எழுதுகிறேன்.

நான் ஜட்ஜாக முதல்நாள் உட்கார்ந்தபோது வக்கீல்களின் தரப்பாக காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் சேஷாச்சாரியார் அவர்கள் என்னை வரவேற்று சில வார்த்தைகள் பேசியபோது அதற்கு நான் பதில் சொன்னபோது "நான் ஜட்ஜ் வேலை நடத்துங்கால் மனிதர் எவருக்கும் பயப்படாது தெய்வம் ஒன்றிற்கே பயந்து நடப்பேன்" என்று உரைத்தது ஞாபகமிருக்கிறது. அதன்படி தினம் நான் கோர்ட்டிற்குப் போய் என் நாற்காலியில் உட்காரு முன் நியாயப்படி விசாரித்து தீர்மானம் கொடுக்க எனக்கு புத்தியையும் மன உறுதியையும் கொடுக்கும்படியாக ஈசனைத் தொழுத பிறகே உட்காருவேன். சாதாரணமாக 25 வருடங்களுக்கு மேல் ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டில் வக்கீலாக வியவஹாரங்கள் நடத்திய படியால் இக்கோர்ட்டில் ஜட்ஜ்வேலை பார்ப்பது எனக்கு சுலபமாக இருந்தது.

ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் வியாஜ்யங்களைப் பற்றி சில விஷயங்கள் எழுத விரும்புகிறேன். என் தமயனார் 1894-ஆம் வருஷம் வக்கீலாக வியவஹாரம் நடத்தியபோது இந்த சின்ன கோர்ட்டில் மாத்திரம் 32 ஆயிரம் வியாஜ்யங்களுக்குக் குறையாமலிருந்தன! அது குறைந்து கொண்டே வந்து நான் 1898-ஆம் வருஷம் வக்கீலானபோது சுமார் 25 ஆயிரம் கேசுகள் வருடத்திற்குத் தீர்மானிக்கப்பட்டன. நான் ஜட்ஜான போது சுமார் 20 ஆயிரம் கேசுகள் இருந்தன. வருடம் ஒன்றிற்கு, தற்காலம் 5 அல்லது 6 ஆயிரம் கேசுகளுக்கு மேல் இல்லை.

ஜட்ஜான ஒரு வாரத்திற்கெல்லாம் கேசுகளை சீக்கிரம் முடிக்கும் வழியைக் கற்றுக் கொண்டேன். இதற்கு இரண்டு மூன்று குணங்கள் அநுகுணமாய் இருந்தன. அதாவது அக்காலத்தில் சாதாரணமாக மாறுபாடிகள் கேசுகள் தான் அதிகமாயிருந்தன. வக்கீலாயிருந்த போது ஏறக்குறைய எல்லா மாறுபாடிகளும் என்னிடம் தங்கள் வியாஜ்யங்களை ஒப்புவிப்பார்கள். இதனால் அவர்கள் கணக்கு ஊழல் களெல்லாம் நன்றாய்த் தெரியும். ஆகவே அவர்களுடைய வியாஜ்யங்கள் நான் ஜட்ஜாக இருக்கும் போது என்முன் வந்தால் அவர்கள் கணக்குகளின் மர்மங்களையெல்லாம் அறிந்திருந்தபடியால், அவர்கள் பொய் சொல்லி என்னை ஏமாற்றுவது அசாத்தியமாயிருந்தது. இதைக் கண்ட மாறுபாடிகள் தங்கள் வியாஜ்யங்கள் என் கோர்ட்டுக்கு முன்பு வராதபடி செய்ய முயன்றனர். இதையறிந்த அக்கால சீப்-ஜட்ஜாக இருந்த திவான்பகதூர் C.R. திருவேங்க டாச்சாரியார் இதைத் தடுத்து வந்தனர். மாறுபாடிகள் என் கோர்ட்டுக்கு முன்பாக வருவதற்கே அஞ்சுவார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் கோர்ட்டுக்கு வெளியில் என்னை எப்போதாவது சந்தித்தால் ''என்னாங்க சாமி, வக்கீலாக எங்ககிட்டே பீஸ் (Fees) வாங்கி சாப்பிட்டுட்டு இப்போ எங்க வாயிலே மண்ணை போடுகிறீர்களே'' என்று கேட்பார்கள். இரண்டாவது, வக்கீல்கள் தங்கள் வியாஜ்யங்களைத் தள்ளி வைக்க வேண்டுமென்று அடிக்கடி கேட்காமலிருக்க ஒரு யுக்தி செய்தேன். வியாஜ்யத்திற்கு வாய்தாபோட வேண்டுமென்று கேட்கும் வக்கீல்களை யெல்லாம் மறுவாய்தாக்கள் எதிர்ப்பட்சத்திற்கு தினம் படி (Day fees) கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவிடுவேன். இதனால் இரண்டு நன்மைகள் உண்டாயின. ஒன்று கட்டாயமாக வாயிதா வேண்டியவர்கள்தான் இதற்கு உடன்பட்டு கேட்பார்கள். இரண்டாவது இதனால் வக்கீல்களுக்கு மாத வரும்படி அதிகமாகியது. நான் கோர்ட்டை விட்டு விலகியபின் எனது சிநேகிதர்களான பல வக்கீல்கள் என்னை சந்திக்கும்போது ''உங்களுடன் எங்களுக்கு டேகாஸ்ட் வரும்படி அற்றுப் போச்சுது'' என்று முறையிட்டிருக்கின்றனர்.

மேற்கண்ட மார்க்கங்களின் மூலமாக வியாஜ்யங்களைத் துரிதமாகத் தீர்மானிக்கும் வழிகண்டபின் தினம் என் கோர்ட்வியாஜ்யங்களை முடித்துவிட்டு முதல் கோர்ட்டி லிருந்து வியாஜ்யங்களை அனுப்பும்படி சீப் ஜட்ஜுக்கு வேண்டுகோள் அனுப்புவேன். ஒரு சமயம் முதல் ஜட்ஜும் மூன்றாவது ஜட்ஜும் ஏதோ அவசர நிமித்தமாய் கோர்ட்டுக்கு வராமலிருந்தபோது மூன்று கோர்ட் கேசுகளையும் நான் கவனித்தது ஞாபகமிருக்கிறது.

சாதாரணமாக 4 மணிக்குள் கோர்ட் வேலையை முடித்துக் கொண்டு சபைக்குப் போய் விடுவேன். சாயங்காலம் ஐந்து மணியானவுடன் எந்த வியாஜ்யமானாலும் நடத்தாது வாயிதா போட்டுவிடுவேன். ஐந்து மணிக்குமேல் கோர்ட் நடப்பது தவறு என்பது என் அபிப்பிராயம். நான் வக்கீலாக இருந்தபோது ஐந்து மணிக்கு மேல் வியாஜ்யங்களை நடத்துவதை ஆட்சேபித்திருக்கிறேன். 1926 -ஆம் வருஷம் நான் ஜட்ஜாக இருந்தபோது நடந்த ஒரு சம்பவத்தை இங்கு எழுதுகிறேன். முன்னாள் இரவு மரித்த என் மனைவியின் தேகத்தை இடுகாட்டிற்குக் கொண்டு போய் சம்ஸ்காரம் செய்தவுடன் வீட்டிற்கு வந்து ஸ்நானம் செய்துவிட்டு பூஜையை வழக்கம் போல் முடித்துவிட்டு உணவு கொண்டு கோர்ட்டுக்கு வழக்கம் போல் போனேன். அப்பொழுது சுமார் 11 மணியிருக்கும். இதற்குள் எனக்கு துக்ககரமான சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டு முதல் ஜட்ஜாக இருந்த ஸ்ரீமான் திருவேங்கடாச்சாரியார் நான் அன்று கோர்ட்டுக்கு வரமாட்டேனென்று என் கோர்ட் வியாஜ்யங் களை யெல்லாம் வாய்தா போடுவதற்காக தன் கோர்ட்டுக்கு மாற்றிக்கொண்டார். நான் கோர்ட்டுக்கு வந்ததாகக் கேள்விப் பட்டவுடனே என் அறைக்குவந்து துக்கம் விசாரித்துவிட்டு "மிஸ்டர் சம்பந்தம் இன்றைக்கு ஏன் கோர்ட்டுக்கு வந்தாய்" என்று கொஞ்சம் வெறுப்புடன் கேட்டார். அதற்கு நான் "என்னை மன்னிக்க வேண்டும். என் மனைவி நோயா யிருந்தபோது என்னால் இயன்ற அளவு சிகிச்சை செய்து பார்த்தேன். இறந்த பின் துக்கப்பட்டு என்ன பயன். என் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டேன். என்னுடைய துக்கம் என்னுடனிருக்கவேண்டும். என்னால் மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டம் கொடுப்பதில் என்ன பலன்?" இன்றைக்கு என்

கோர்ட்டில் வாதிப் பிரதிவாதிகளும் சாட்சிகளும் சேர்த்து சுமார் 100 பெயர்களிருக்கலாம். இத்தனை பெயர்களும் மற்றொரு நாள் வரும்படியான கஷ்டத்திற்கு நான் அவர்களை உள்ளாக்கக் கூடாதென்று தீர்மானித்து வந்தேன் இங்கு. அன்றியும் கோர்ட்டுக்கு வந்துவேலை பார்த்தால் என் துக்கத்தைக் கொஞ்சம்மறந்திருப்பேன்'' என்று சொல்லி அவரை என் கோர்ட் வியாஜ்யங்களையெல்லாம் என் கோர்ட்டுக்கே அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். இச்சந்தர்ப்பங்களில் நான் சீப் ஜட்ஜாக சிலகாலம் ஆக்ட் செய்தபோது நடந்த ஒரு வியவஹாரத்தை இங்கு எழுதுகிறேன். ஒரு நாள் ஐந்தடித்தவுடன் கீழே ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் ஆபீசுக்குள் நுழைந்து ஐந்து மணிக்குமேல் வேலை செய்து கொண்டிருந்த குமாஸ்தாக்களையெல்லாம் அழைத்து ''கவர்மெண்டார் உங்களுக்கெல்லாம் ஐந்து மணிவரையில் வேலை செய்ய சம்பளம் கொடுக்கிறார்களே யொழிய வேறில்லை. ஆகவே நீங்கள் ஐந்தடித்தவுடன் கட்டுக்களைக் கட்டிவிட்டு வீட்டிற்குப் போங்கள். மறுநாள் சரியாக பத்தரை மணிக்கு வந்துவிடுங்கள்'' என்று சொல்லி எல்லோரையும் வீட்டிற்கனுப்பினேன்!

சின்ன கோர்ட் பெய்லிப்கள் (Bailife) சாதாரணமாக லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயமே. இதைத் தடுக்க ஒரு சிறிது நான் முயன்றேன் என்று சொல்லவேண்டும். ஒருமுறை ஒரு வக்கீல் ஒரு பெய்லிப் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு பிரதிவாதியைப் பிடிக்காமலிருக் கிறான் என்று என்னிடம் வந்து முறையிட்டார். நான் மத்தியான போஜனத்திற்காக 2 மணிக்கு என் அறைக்குப் போனவுடன் அந்த பெய்லிப்பை அழைத்து அந்த பிரதிவாதியை சாயங்காலத்திற்குள் பிடித்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று கண்டிப்பாய் கூறினேன். இதன் பலனாக நான் 3 மணிக்கு கோர்ட்டுக்குப் போகுமுன் அந்த கட்சிக்காரனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து விட்டான். இம்மாதிரியாக நான் கொஞ்சம் கண்டிப்பாயிருந்ததினால் என் காலத்தில் பெய்லிப்கள் லஞ்சம் வாங்குவதே நின்றுவிட்டது என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆயினும் மேல் அதிகாரிகள் கவனித்தால் இவ்வழக்கம் மிகவும் குறையும் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

இவ்வாறு நான் கண்டிப்பாய் இருந்தபடியால் வக்கீல்கள் பெரும்பாலர்களுடைய அன்பினைப் பெற்றேன் என்று நினைக்கிறேன். நான் எனது 55 வது வயதில் இவ்வேலையினின்றும் விலகியபோது அவர்கள் எனக்கு ஒரு தேநீர் விருந்து கொடுத்தனர். அன்றியும் கோர்ட் சிப்பந்திகளும் பிரத்யேகமாக வேறொரு தேநீர் விருந்து கொடுத்தனர்.

இதற்கிடையில் சில மாதங்கள் சீப் பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டாக வேலை பார்க்கும்படி நேரிட்டது. அக்காலமெல்லாம் கோர்ட் வேலையெல்லாம் மத்யானத்திற்குள் முடித்துக்கொண்டு என் கோர்ட் வீடுபோய் சேர்வேன். ஒரு நாளாவது சாயங்காலத்தில் கோர்ட் வேலை பார்த்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. அதுசமயம் இப்போதிருப்பதுபோல் அத்தனை ஆனரெரி மாஜிஸ்டிரேட்டு கோர்ட்டுக்கள் கிடையாது. தற்காலம் இந்த ஆனரெரி கோர்ட்டுகள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டும் ஐந்து ஸ்டைபெண்டியரி (Stipendiary) கோர்ட்டுகளுக்கு என்ன வேலையிருக்கிறதென ஆச்சரியப் படுகிறேன்.

சுமார் 4 வருஷங்கள் நான் ஜட்ஜாயிருந்தபோது ஒரே ஒரு வியாஜ்யத்தில்தான் என் தீர்மானம் ஐகோர்ட்டாரால் மாற்றப்பட்டது என்று எழுத விரும்புகிறேன்.

மேற்கண்டபடி சிவில் கோர்ட்டிலும் கிரிமினல் கோர்ட்டிலும் நான் நியாயாதிபதியாக இருந்திருக்கிறேன். இவ்விரண்டில் சிவில் கோர்ட் ஜட்ஜாயிருந்ததுதான் என் மனதிற்கு பிடித்தது. ஏனென்றால் ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் வியாஜ்யத்தில் என்னையுமறியாதபடி தவறாகத் தீர்மானித்தாலும் வியாஜ்யத்தில் தோற்றக் கட்சிக்காரனுக்கு சொல்ப நஷ்டத்துடன் போகிறது. மாஜிஸ்டிரேட்டாக நான் தவறாக ஒருவனை தண்டித்தால் அவனுடைய வாழ்க்கையே அழிந்தாலும் அழியுமல்லவா?

55 வயதுக்கு மேற்பட்ட சரித்திரம்

1928 -ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் முதல் தேதி முதல் நான் கவர்ன்மெண்ட் வேலையிலிருந்து விலகவேண்டிவரும் என்று முன்பே அறிந்திருந்தபடியால் அதற்காக அதுமுதல் என் வாழ்நாட்களை எப்படி கழிப்பது என்று ஒரு தினசரிப்பட்டி ஏற்படுத்திக்கொண்டேன். அதை எழுதுமுன் எனது நண்பர்களில் பலர் நீ ஏன் மறுபடியும் வக்கீலாக பழகலாகாது என்று என்னைக் கேட்டிருக்கின்றனர். அன்றியும் ஜனவரி மாதம் 31-ந்தேதி என் கோர்ட் வேலையை முடித்தவுடன் ஸ்மால்காஸ் கோர்ட் வக்கீல்கள் ஒன்றுகூடி காலஞ்சென்ற எனது நண்பர் பி.எம். சிவஞான முதலியார் மூலமாக என் பிரிவைப்பற்றி ஏதோ உபசார வார்த்தைகளை கூறிய பிறகு "நீங்கள் மறுபடியும் ஹைகோர்ட் வக்கீலாக வந்து கலந்துகொண்டால் எங்களுக்குத் திருப்திகர மாயிருக்கும்" என்று கூறியபோது "அப்படி செய்ய எனக்கு இஷ்டமில்லை, நீங்கள் கேட்பதை மறுப்பதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்" என்று கூறினேன். அதற்கு முக்கிய காரணம் ஒருமுறை ஜட்ஜாயிருந்து பிறகு மறுபடியும் வக்கீலாக போவது சரியல்ல என்று நான் தீர்மானித்ததேயாம். மறுநாள் ஒரு தினசரி ஆங்கில பத்திரிக்கையின் ரிபோர்டர் (Reporter) என்னிடம் வந்து "இனி உங்கள் காலத்தை எப்படிக் கழிக்கப்போகிறீர்கள்" என்று கேட்டப்போது, "ஈஸ்வரன் எனக்கு இனி அருளும் ஆயுட்காலத்தையெல்லாம் தமிழ் நாடகத்திற்காகவும் தமிழ் பாஷைக்காகவும் தொண்டு செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்" என்று பதில் கூறினேன். அன்றுமுதல் இந்நாள் வரை அந்த இரண்டு தொண்டு களையும் என்னாலியன்ற அளவு செய்து வருகிறேன் என்பதை இதை வாசிக்கும் எனது நண்பர்கள் அறிவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பிறகு வக்கீலாகப் புகவேண்டு மென்று என்னை வற்புறுத்திய என் பல பந்துக்களுக்கும் சிநேகிதர்களுக்கும் நான் கூறின பதிலை

இங்கு எழுதுகிறேன். அவர்கள் என்னிடம் வந்து ''நீங்கள் ஏன் மறுபடியும் வக்கீலாக சேரலாகாது?'' என்று கேட்டதற்கு நான் ''ஏன் மறுபடியும் வக்கீலாகும்படி கேட்கிறீர்கள்?'' என்று நான் வினவினேன். அதற்கு அவர்கள் 'இல்லை நீங்கள் 7 வருஷம் கவர்ன்மெண்ட உத்தியோகத்தில் இல்லாதபடியால் உங்களுக்கு பென்ஷன் (Pension) கூட ஒன்றும் கிடையாதே. ஆகையால் மற்றவர்கள் செய்வதுபோல் நீங்கள் மறுபடியும் சுலபமாக ஆட்வகேட் (Advocate) ஆகி வேலை பார்த்து பணம் சம்பாதித்து சுகமாய் வாழலாமே என்று கேட்கிறோம்' என்றார்கள். அதற்கு நான் மறுபடியும் இந்த வேலை பார்த்து கஷ்டப்பட்டு பணம் சம்பாதித்து அடைய வேண்டுமென்கிற-சுகத்தை அந்த கஷ்டமெல்லாம் இல்லாமல் இப்போது அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேனே. அதையேன் தடுக்கிறீர்கள்'' என்று பதில் சொன்னேன்.

சிலர் உங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும் உங்கள் குழந்தைகளின் பொருட்டு நீங்கள் அப்படி செய்யலாகாதா? என்று கேட்டதற்கு அடியிற் கண்டபடி பதில் உரைத்தேன்:- ''ஈசன் கருணையினால் எனக்கிருப்பது ஒரு ஆண் பிள்ளையும் இரண்டு பெண்களும். அப்பிள்ளைக்கு நான் சம்பாதித்து வைத்த பொருளே போதுமானது. என் இரண்டு குமாரத்திகளையும் தக்க இடத்தில் விவாகம் செய்து கொடுத்துவிட்டேன். அவர்கள் தங்கள் புருஷன் வீட்டில் பரமேஸ்வரன் கருணையினால் சுகமாக வாழ்கிறார்கள். இப்படியிருக்க எதற்காக நான் மறுபடியும் கோர்ட் வியாஜ்ய வேலையில் கஷ்டப்பட வேண்டும்'' என்று சொல்லி ''என் இச்சைப்படி தமிழுக்காக உழைப்பதை தடுக்காதீர்கள்'' என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

நான் கோயில் தர்மகர்த்தாவாக வேலைப் பார்த்தது

தெய்வ பக்தி என்பது என்னுடன் பிறந்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். என் தாய் தந்தையர் எனக்கு சம்பந்தம் என்று பெயரிட்ட காரணத்தை முன்பே எழுதியிருக்கிறேன். தினம் பூஜை செய்யும் அவர்கள் என்னை சிறு வயது முதல் பக்தி மார்க்கத்தில் செலுத்தினார் கள் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை. நான் சுமார் 2½ வயது குழந்தையாய் இருந்தபோது என் தகப்பனார் சிவபூஜை செய்த புஷ்பங்களை யெடுத்து அவரது பாதக்குரடு ஒன்றை எடுத்து அதன் பேரில் என் தகப்பனார் செய்வதுபோல பூஜை செய்ததாக என் தாயார் எனக்குப் பிறகு கூறியிருக் கிறார்கள். இது எனக்கு ஞாபகமில்லை. ஆயினும் இது நேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று நம்புகிறேன். என் தாயார் பொய் சொல்லவேண்டிய காரணமில்லை.

எனக்கு ஞாபக சக்தி உதித்த காலமுதல், சாதாரணமாக என் விளையாட்டெல்லாம் பெரும்பாலும் பிள்ளையார், மீனாட்சி அம்மன், வெங்கடேசப் பெருமாள் இவர்களுடைய செப்பு அல்லது மர விக்ரஹங்களை வைத்து அவைகளுக்கு அலங்காரம் செய்து, உற்சவம் செய்வதேயாம். சனிக்கிழமை வந்தால், முன்னாள் வெள்ளிக்கிழமை என் தாயார் விசேஷ பூஜை செய்த புஷ்பங்களை வைத்துக்கொண்டு நான் என் நேர் மூத்தவராகிய ஆறுமுகத்துடன் 'சாமி தூக்கி' விளை யாடுவோம்.

அன்றியும் என் தகப்பனார் சென்னையில் ஏகாம் பரேஸ்வரர் கோயிலுக்கும் பெரிய காஞ்சீபுரம் கோயிலுக்கும் தர்மகர்த்தாவாயிருந்தபடியால் அக்கோயில்களின் உற்சவங் களுக்கு என்னையும் என் தமயனையும் அடிக்கடி அழைத்துக்கொண்டு போனபடியால் கோயில்களின் உற்சவங்களைப் பார்ப்பதில் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

மேலும் எங்கள் கல்வி பயிற்சிக்கு இன்றியமையாததாக எண்ணி எங்கள் தகப்பனார் எங்கள் பள்ளிக்கூடத்து கோடை விடுமுறை தோறும் எங்களை வெளியூர்களுக்கு அனுப்பு வார். அச்சமயங்களில் ஆங்காங்குள்ள கோயில்களைப் பார்ப்பதே எனக்குப் பெரிய ஆனந்தமாயிருந்தது. எனது 10 அல்லது 11 வயதில் நான் பார்த்த காஞ்சீபுரம், தஞ்சாவூர், மதுரை முதலிய இடங்களிலுள்ள பெரிய கோயில்களின் அழகிய உருவங்கள் அப்படியே என் மனதில் பதிந்திருக் கின்றன. அக்கோயில்களையெல்லாம் ஒருமுறை பிறகு நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆயினும் அவைகளை முதன்முதல் நான் பார்த்தபோது எனக்குண்டான சந்தோஷம் பிறகு கிடைக்கவில்லை. என்னுடைய 21-வது வயதில் (எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறபடி) என் தகப்பனார் எனக்கு சிவதீட்சை செய்துவைத்தார் எங்கள் குருக்களாகிய திருவாலங்காடு குருக்களைக் கொண்டு.

என் தமயனார் ப. ஐயாசாமி முதலியார் சில வருடங்கள் மயிலாப்பூர் கபாலீஸ்வரர் கோயில் தர்மகர்த்தாவாக நியமிக்கப்பட்டு வேலைபார்த்து வந்தார். அவர் 1900-வது வருஷம் டிஸ்டிரிக் முன்சீப்பாக நியமிக்கப்பட்டபோது நான் அக்கோயில் தர்மகர்த்தாவாக நியமிக்கப்பட்டேன். அதுமுதல் 1924-ஆம் வருஷம்வரையில் அவ்வேலை பார்த்து வந்தேன். இந்த 24 வருஷங்களும் என்னுடன் வேலை பார்த்து வந்த தர்மகர்த்தாக்களுடனாவது ஓவர்சியர்களுடனாவது கோயில் சிப்பந்திகளுடனாவது சச்சரவு வியாஜ்யமின்றி நடந்தேறிய தென்று சந்தோஷத்துடன் இங்கு எழுதுகிறேன்.

என் காலத்தில் நேர்ந்த சில சீர்த்திருத்தங்களைப்பற்றி எழுத விரும்புகிறேன். அதற்கு முன்பாக உற்சவப் பத்திரிகையில் கண்டபடி மணிப்பிரகாரம் உற்சவங்கள் நடந்தேறுவதில்லை. உற்சவங்களையெல்லாம் லக்னப் படியும் பத்திரிகைகளில் கண்ட மணிப்பிரகாரம் நடத்தும்படி ஏற்பாடுசெய்தேன். தர்மகர்த்தாக்கள் கோயில் பணத்தை நேராக வாங்கவும் கூடாது நேராக செலவழிக்கவும் கூடாது என்று ஏற்பாடு செய்தேன். எல்லா தேவஸ்தான வரும் படியும் முன்பு பாங்கில் கட்டப்பட்டு செலவெல்லாம் செக்கு மூலமாகச் செய்யப்படவேண்டுமென்று ஏற்படுத்தினேன்.

இவ்விரண்டு ஏற்பாடுகளையும் இங்கு எழுதியது ஏதோ தற்புகழ்ச்சியாகவல்ல. இவைகளை மற்ற கோயில் தர்மகர்த்தாக்கள் பின்பற்றி நடந்தால் தேவஸ்தானங் களைப்பற்றி மற்றவர்கள் குறைகூற அதிக இடமிராதென்று தெரிவித்துக்கொள்வதற்கே எழுதுகிறேன்.

என்காலத்தில் கோயிலுக்கு கோபுரமில்லாக் குறை நிவர்த்தியாயது. அதை முடித்துவைத்த பெருமை திருவல்லிக் கேணியிலிருந்த கோபுரம் செட்டியார் என்று பெயர்பெற்ற இரண்டு சகோதரர்களுக்கு உரித்தாம், (அவர்கள் பெயர் எனக்கு ஞாபகமில்லை) அவர்களுக்கு என்னால் இயன்ற அளவு உதவி செய்தேன். அன்றியும் என் காலத்தில் திருமயிலை கோயில் குளமானது கருங்கல்லால் அமைக்கப் பட்டது. அதற்கு முன்பு இரண்டு சிறு படித்துறைகள் தவிர மற்ற பாகமெல்லாம் துருக்கல்லாய் இருந்தது. இதைப்பற்றிய சில வியவஹாரத்தை எழுத விரும்புகிறேன்.

இப்பெரிய வேலையை ஆரம்பித்தபோது கோயிலில் இதற்காக ஒரு சன்யாசி சேமித்து வைத்த 5000 ரூபாய் தானிருந்தது. இதை முடிக்கவேண்டுமென்று நான் ஆரம்பித்த போது மைலாப்பூர் வாசிக்களில் பலர் இப்பெரிய வேலைக்கு குறைந்தபட்சம் ஒரு லட்சமா்வது பிடிக்குமே, இவரால் என்ன முடியப்போகிறது என்று கூறினார்கள். "சுவாமி யிருக்கிறார்" என்று அவர்மீது பாரத்தை சுமத்தி இவ் வேலையை ஆரம்பித்தேன். இதற்காகப் பணம் சேர்ப்பதற்கு பல உபாயங்கள் தேடினேன். பல செல்வந்தர்களிடம் யாசித்தேன். தம்பிடி காலணா உண்டியில் மாத்திரம் சுமார் 8000 ரூபாய்கள் சேர்த்தேன். எதிலும் போதுமான வரும்படி வரவில்லை. ஒருநாள் பரமசிவத்தின் கருணையினால் எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அதன்படி படியின் செலவின் பொருட்டு 108 ரூபாய் கொடுப்பவர்களுக்கு அவர்கள் பெயரால் ஒரு கல்வெட்டு படித்துறையில் போடப்படும் என்று பிரசுரம் செய்தேன். உடனே விரைவில் குளத்தை முற்றிலும் கருங்கல்லாய் ஆக்கவேண்டிய பணம் வந்து சேர்ந்துவிட்டது!

ஒருமுறை கவர்னர் ஒருவர் அமெரிக்காவிலிருந்து சில துரைசானி களும் துரைகளும் வந்திருப்பதாகவும் அவர்கள்

மயிலை கபாலீஸ்வரர் கோயிலைப் பார்க்க விரும்புவதாக வும் சொல்லி அனுப்பினார். அதற்கு நான் அவர்கள் கோயிலுக்குள் துவஜஸ்தம்பம் வரையில் பார்க்கலா மென்றும் அன்றியும் கோயிலுக்குள் நுழையும்முன் அவர்கள் தங்கள் பூட்ஸ்களைக்களைந்துவிட்டுதான் வரக்கூடும் என்று பதில் சொல்லி அனுப்பினேன். என்னிடம் கடிதம் கொண்டு வந்த ஐரோப்பியர் இரண்டாவது நிபந்தனைக்கு அவர்கள் உடன்படுவது கஷ்டம் என்று தெரிவித்தார். அதற்கு நான் அப்படி செய்யாவிட்டால் அவர்கள் கோயிலுக்குள் வரக் கூடாது என்று மறுத்தேன். பிறகு அமெரிக்க சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் தங்கள் பாதரட்சைகளைக் களைந்துவிட்டே கோயிலுக்குள் வந்தனர்.

இன்னொருமுறை பிரம்மோற்சவத்தின்போது ஐந்தாம் நாள் ரிஷபவாகன உற்சவத்தைப் பார்க்க மாடவீதியில் ஒரு வீட்டின் மெத்தையின்பேரில் கவர்னரும், அவரது மனைவியும் சில சிநேகிதர்களுடன் வந்திருந்தனர். ஸ்வாமி அவ்வீட்டிற்கு எதிரில் வந்தபோது ஸ்வாமியை வாகனத் துடன் அவர்கள் இருந்தபுறம் திருப்பிக் காட்டவேண்டும் என்று அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் கேட்டார். அப்படி செய்யமுடியாது அவர்கள் சுவாமியை நேரில் தரிசனம் செய்யவேண்டுமென்றால் கீழே இறங்கிவந்து நேராக தரிசனம் செய்யட்டும் என்று பதில் உரைத்தேன்.

இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் நான் எழுதியது நான் இவ்வாறு செய்துவிட்டேன் என்று ஜம்பமாக சொல்லுவ தற்கல்ல. நாம் நம்முடைய மதத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் நாமே தாழ்த்திக்கொள்ளலாகாது என்று எனது நண்பர் களுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டே.

மற்றொருதரம் சென்னை முனிசிபல் சேர்மென் (Municipal Chairman) ஆக இருந்த ஒரு ஆங்கிலேயர் இரண்டு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியில் பிராடிஸ் ரோடு வழியாக அடையாறுகிளப்புக்குப் போய்கொண்டிருந்தபொழுது எதிரில் பஞ்சமூர்த்திகள்வர பெரும்கும்பலாய் இருந்த படியால் தான் போவதற்கு இடைஞ்சலாய் இருக்கிறதென்று சொல்லி ஸ்வாமிகளை ஒருபுறம் ஒதுக்கும்படி கேட்டனுப்

பினார். அதற்கு நான் மனிதனுக்காக தெய்வத்தை ஒதுங்கச் செய்வது ஒழுங்கல்ல. தெய்வத்திற்காக மனிதன் தான் ஒதுங்கிப் போகவேண்டும் என்று சொல்லி அனுப்பினேன். அதன்பேரில் இந்த அதனப்பிரசங்கி பதில் யார் சொன்னது என்று விசாரிக்க, அருகிலிருந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என் பெயரைச் சொல்லி அவர் பிடிவாதக்காரர் என்று சொன்னாராம். அதன் மேல் அந்த ஐரோப்பியர் தன் வண்டியை பக்கத்து வீதி வழியாக சுற்றிக்கொண்டு சென்றனராம். நம்மிடத்தில் தவறில்லாதபோது நாம் ஒருவருக்கும் பயப்படவேண்டியதில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம்.

1924-ஆம் வருஷம் எனக்கு சிறிய கோர்ட் ஜட்ஜ் வேலையானபோது 'உன் கோர்ட்டிலேயே ஏதாவது கோயில் வியவஹாரங்கள் தீர்ப்புக்கு வரலாம். ஆகவே நீ கோயில் தர்மகர்த்தாவேலையை விட்டு விலகிக்கொள்வது நியாயம்' என்று சர் சி.பி. ராமஸ்வாமி ஐயர் அவர்கள் சொன்னதின்பேரில் அரைமனதுடன் மயிலை கபாலீஸ்வரர் கோயில் தர்மகர்த்தா வேலையினின்றும் விலகினேன்.

நான் எந்த கட்சியையும் சேராதது

சென்னையில் பல கட்சிகள் உண்டு என்பதை எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. முக்கியமாக காட்கிரஸ் கட்சி ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்று இரண்டு பெரிய கட்சிகளைப் பற்றி அறியாதோர் கிடையாதல்லவா? இவைகளைப்பற்றிய என் விர்த்தாந்தங்களை இங்கு எழுத விரும்புகிறேன். நான் காலேஜில் படித்தபோது காங்கிரஸ் கூட்டம் சென்னையில் கூடிய போது ஒரு வாலண்டியராக இருந்தேன். இது நேர்ந்தது 1894-ஆம் வருஷம். அதற்குமுன் சென்னையில் காங்கிரஸ் கூடியபோது அதன் வேடிக்கையைப் பார்க்க என் தகப்பனார் என்னை அழைத்துக்கொண்டுபோனது ஞாபகமிருக்கிறது. 1894-ஆம் ஆண்டிற்குப்பின் ஒருமுறை சென்னையில் காங்கிரஸ் மகாசபை கூடியபோது நான் ஒரு வரவேற்பு அங்கத்தினனாக இருந்தேன். இவ்வளவுதான் இதில் நான் சம்பந்தப்பட்டது.

இனி ஜஸ்டிஸ் கட்சியைப்பற்றி எழுதுகிறேன். காலஞ் சென்ற சர். பிட்டி தியாகராஜ செட்டியார் இக்கட்சியை ஆரம்பிக்குமுன், எங்கள் குடும்பத்து சம்பந்தியாகிய திவான்பகதூர் ப. ராஜரத்தின முதலியார் ஒருநாள் சாயங்காலம் என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். நான் அவர் வீட்டிற்குப் போனபோது அவரும் காலஞ்சென்ற எல்.டி.ஸ்வாமிக்கண்ணு அவர்களும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் காங்கிரஸ்கட்சி பிராம்மணர்களுடைய அபிவிருத்தியையே கவனித்து வருகிறது. நாம் எல்லோரும் பிராம்மணர்கள் அல்லாதாரை உயர்த்தும் பொருட்டு ஒரு கட்சியை ஏற்படுத்தவேண்டும். அதில் நீ ஒரு முக்கிய பங்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டனர். அதற்கு நான் "இவ்விஷயங்களிலெல்லாம் நான் தலையிட்டுக் கொள்ள எனக்கு இஷ்டமில்லை. என் வக்கீல் வேலையும் சுகுணவிலாச சபையுடைய வேலையுமே எனக்குப் போதுமானதாய் இருக்கிறது. மற்ற விஷயங்களில் புகுவதற்கு எனக்கு விருப்பமில்லை. அவகாசமுமில்லை" என்று மறுத்தேன். பிறகு ஜஸ்டிஸ் கட்சியை பிட்டி தியாகராஜ செட்டியார் ஸ்தாபித்தபோது அதில் சேரும் படியாக என்னை பன்முறை கேட்டிருக்கின்றனர். அன்றியும் அக்கட்சியில் முக்கியஸ்தராயிருந்த பானகல் ராஜாவும் அதில் சேரும்படி கேட்டனர். இந்த பானகல் ராஜா அவர்கள் என்னுடன் 4 வருடம் பிரசிடென்சி காலேஜில் படித்த என் அத்யந்த சிநேகிதர் என்று நான் முன்பே கூறியுள்ளேன். இவர்களிருவருக்கும் நான் அக்கட்சியைச் சேராததற்கு கூறிய நியாயத்தை இங்கு சுருக்கமாக எழுதுகிறேன். "நம்முடைய தேசம் முன்னேறவேண்டுமென்றால் இக்கட்சிகளெல்லாம் ஒழிந்து ஐக்கியப்பட்டாலொழிய, இக்கட்சிகள் எல்லாம் இருக்கும் வரையில் நம்முடைய நாடு அடிமை நாடாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே நான் எந்தக் கட்சியிலும் சேரப் பிரியப்படவில்லை. அன்றியும் என் வாழ்நாட்களை தமிழ் கலையை அதிலும் நாடகக் கலையை அபிவிருத்தி செய்வதில் கழிக்கவேண்டுமென்பதே என் பேராசையா யிருக்கிறது. ஆகவே அரசாங்க விஷயங்களிலும் கட்சி பேதங்களிலும்

கைவிட்டுக்கொள்வேனாயின் என்னால் தமிழ்க் கலைக்கு சரியாகத் தொண்டு செய்யமுடியாது'' என்பதேயாம். இக்காரணம் பற்றியே முனிசிபல் கார்ப்ப ரேஷன் கவுன்சிலராகவாவது இருங்கள். அதற்காக நீங்கள் ஒன்றும் கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. நாங்கள் எல்லாம் முயற்சிசெய்து உங்களை கார்ப்பொரேஷன் மெம்பராக செய்விக்கிறோம் என்று என்னை பல நண்பர்கள் கேட்டும் அதற்கு நான் இணங்கவில்லை. இதை ஏதோ பெருமையாக இங்கு எழுதியவனன்று. தமிழ் ஆசிரியனாக பெயர் எடுக்கவேண்டுமென்று ஒருவன் முற்படுவானாயின் அவன் வேறு விஷயங்களில் தலை நுழைத்துக்கொள்ளாது, தமிழ்க்கலைக்கே உழைத்தாலொழிய அவன் எண்ணம் நிறைவேறாது என்பது என் உறுதியான அபிப்ராயம்.

பிராம்மணர்கள், பிராம்மணர்கள் அல்லாதார்கள் எனும் இரண்டு கட்சி பேதங்களைப்பற்றி என் அபிப்ராயம் என்ன வென்றால் ஒரு கட்சி உயர்ந்தும் ஒரு கட்சி தாழ்ந்தும் இருந்தால் இந்த பேதத்தை நிவர்த்திப்பதற்கு இரண்டு மார்க்கங்கள் உள. ஒன்று உயர்ந்த கட்சியை தாழ்ந்த கட்சியார் தங்கள் நிலைக்கு இழுத்துக்கொள்ளல், இரண்டா வது மார்க்கம் தாழ்ந்த கட்சிக்காரர்கள் தங்களை உயர்த்திக் கொள்வது. இதில் சரியான மார்க்கம் என்னவென்று இதை வாசிக்கும் எனது நண்பர்களே தீர்மானித்துக்கொள்ளலாம். இந்த கட்சி பேதங்களெல்லாம் நீங்கி நமது தேசம் ஐக்கியப்பதற்கு தற்காலம் உள்ள ஜாதி பேதங் களெல்லாம் அறவே ஒழியவேண்டும்! முதலியார், நாயுடு, பிள்ளை என்கிற பிரிவுகளும் நீங்கவேண்டும். தீண்டாமை என்பது இருந்தஇடம் தெரியாதபடி மறையவேண்டும். அப்பொழுது தான் நமது நாடு தலையெடுக்கும் என்று என் மனதில் கொஞ்சமேனும் சந்தேகமில்லை. இக்கொள்கை பற்றியே நான் என் பெயரின் பின்பாக 'முதலியார்' என்று எப்பொழுதும் கையெழுத்துப் போடுவதில்லை.

தமிழ் நாடகத்திற்காக நான் உழைத்தது

1891 முதல் 1936 வரையில் நான் தமிழ் நாடகங்களை எழுதி அவைகளில் நடித்து உழைத்து வந்த சரிதையை "நாடகமேடை நினைவுகள்" என்னும் புஸ்தகத்தில் மிகவும் விவரமாக எழுதி அச்சிட்டுள்ளேன். ஆகவே அவைகளைப் பற்றி மறுபடியும் இங்கு எழுதுவேனாயின் கூறியது கூறல் என்னும் குற்றத்திற்கு உள்ளாவேன் என்று அஞ்சி இங்கு எழுதாது விடுத்தேன். அவைகளைப் பற்றி பல விஷயங்களை அறிய விரும்புபவர்கள் அந்நூலில் கண்டுக் கொள்ளவேண்டுகிறேன். ஆயினும் அந்நாடகங்களின் பெயர்களை மாத்திரம் இங்கு என் சுயசாதனையை எழுதுங் கால் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும். அந்நாடகங்கள் அடியில் வருமாறு:- புஷ்பவல்லி, சுந்தரி, லீலாவதி, சுலோசனா, கள்வர் தலைவன், யயாதி, மனோகரா, சாரங்கதரா, இரண்டு நண்பர்கள், முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும், ரத்னாவளி, சத்ருஜித், நற்குல தெய்வம், காலவரிஷி, மார்க்கண்டேயர், காதலர் கண்கள், விரும்பிய விதமே, பேயல்ல பெண்மணியே, அமலாதித்யன். வாணீபுர வணிகன், சபாபதி 1ம் பாகம், சிம்ஹளநாதன், வேதாள உலகம், பொன்விலங்கு, மகபதி, சிறுத்தொண்டர், ரஜபுத்ர வீரன், விஜயரங்கம், கண்டு பிடித்தல், கோனேரி அரசகுமாரன், சந்தையிற் கூட்டம், ஊர்வசியின் சாபம், புத்த அவதாரம், அரிச்சந்திரன், வள்ளிமணம், பொங்கல் பண்டிகை அல்லது சபாபதி 2ம் பாகம், சந்திரஹரி, ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி 3ம் பாகம், தாசிப்பெண், சுபத்ரா அர்ஜுனா, கொடையாளிக் கர்ணன், மனைவியால் மீண்டவன், சகதேவன் சூழ்ச்சி, சர்ஜன் ஜெனரல் விதித்த மருந்து, விச்சுவின் மனைவி, இடைச்சுவர் இருபுறமும், என்ன நேர்ந்திடினும், சகுந்தலை, விக்கிர மோர்வசி, மாளவிகாக்னிமித்ரம், விபரீதமான முடிவு, சுல்தான் பேட்டை மாஜிஸ்டிரேட், உண்மையான சகோதரன், சபாபதி 4ம் பாகம், காளப்பன் கள்ளத்தனம், பிராம்ம-

ணனும் சூத்திரனும், உத்தம பத்தனி, குறமகள், வைகுண்ட வைத்தியர், சதிசுலோசனா ஆம்.

இனி 1936-ஆம் வருடத்திற்குப் பிறகு நான் எழுதிய நாடகங்களைப் பற்றி சில விவரங்களைத் தெரிவிக்கிறேன்.

நல்ல தங்காள்: இது ஒரு பழைய கதையை நாடகமாக என்னால் எழுதப்பட்டது. இதை 1936 ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

ஏமாந்த இரண்டு திருடர்கள்: இது ஒரு சிறந்த ஹாஸ்ய நாடிகையாம். இதை 1937-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன். எங்கள் சபையில் ஆடப்பட்டிருக்கிறது.

சபாபதி 5 ஆம் பாகம் அல்லது மாறுவேட விருந்து:- இதை 1937 -ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

சோம்பேறி சகுனம் பார்த்தது: இதுவும் ஒரு ஹாஸ்ய நாடிகையாம். இதை 1937-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

ஸ்திரீ ராஜ்யம்:- இதுவும் ஒரு சிறு ஹாஸ்ய நாடிகையாம். இதை 1938-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன். மாண்டவர் மீண்டது, ஆஸ்தானபுரநாடக சபை, சங்கீதப் பயித்தியம் இம் மூன்றையும் மூன்று நகைச் சுவை நாடகங்கள் என்கிற பெயருடன் 1940-ஆண்டு அச்சிட்டேன். இவைகள் எங்கள் சபை தசரா கொண்டாட்டங்களுக்காக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. மூன்றாவது சில முறை ஆடப்பட்டிருக்கிறது. இவைகள் நான் எழுதிய ஹாஸ்ய நாடகங்களில் முக்கியமானவை என்று நினைக்கிறேன்.

இருவர்களும் திருடர்களே, கானநாதனும் அவனது அமைச்சர்களும், பாடலீபுரத்து பாடகர்கள், புத்திசாலி பிள்ளையாண்டான், விருப்பும் வெறுப்பும், ஆலவீரன், நான் பிறந்த ஊர், ஜமீன்தார் வரவு, பெண்புத்திக் கூர்மை. இவைகள் ஒன்றாக ஒன்பது குட்டி நாடகங்கள் என்ற பெயருடன் என்னால் 1941-ஆம் வருஷம் அச்சிடப்பட்டன. முதல் எட்டும் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டவை. இவைகளை எழுதி அச்சிட்டதற்கு முக்கிய காரணம் இவைகள் பள்ளிக்கூடத்து மாணவர்கள் Recitation ஒப்புவிக்க உபயோகக்கூடும் என்று இவைகள்

சிலமுறை பள்ளிக் கூடங்களில் ஆடப்பட்டிருக்கின்றன. பெண் புத்திக் கூர்மை என்பது திருச்சிராப்பள்ளி ரேடியோவுக்காக எழுதியது.

இந்தியனும் ஹிட்லரும்:- இதை முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதினேன். சென்னையிலுள்ள ஒரு பிரபலமான ஒரு சங்கத்தார் தாங்கள் ஆடுவதற்காக ஆங்கிலத்தில் எழுதித் தரவேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டபோது எழுதி முடித்தேன். அதை யுத்த கஷ்ட நிவாரண பண்டுக்காக ஆடத் தீர்மானித்து நாடகப் பாத்திரங்களையும் பகிர்ந்து கொடுத்தனர் என் ஞாபகப் படி சில வருடங்களுக்கு முன்பாக. பிறகு திடீரென்று இப்பிரயத்தனத்தை விட்டு விட்டு என் கையேட்டுப் பிரதியை திருப்பி அனுப்பி விட்டனர். இப்படி திருப்பிவிட்டதற்குக் காரணம் இன்றளவும் நான் அறிகிலேன். பிறகு கஷ்டப்பட்டு எழுதியது வீண் போகாத படி இதைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து 1947-ஆம் வருஷம் இதை அச்சிட்டேன்.

சபாபதி ஜமின்தார்:- இது ஒரு ஹாஸ்ய நாடக மென்று நான் கூறாமலே தெரியும் இதைப் பேசும் படக் காட்சிக்காகவே எழுதி அச்சிட்டேன் 1948-ஆம் வருஷம். மேடை நாடக மாட பெரும்பாலும் கூடும். அவ்வாறு ஆடப்பட்டுமிருக்கிறது,

மனை ஆட்சி:- இது எனது நண்பர் ஸ்ரீமான் வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் எழுதிய Domestication of Damoo என்னும் ஆங்கில நாடகத்தின் தமிழ் அமைப்பு. இது ரேடியோ நாடகமாக ஆடப்பட்டிருக்கிறது.

சதி சக்தி:-இது ஒரு பிரஹசனம் அல்லது ஹாஸ்ய நாடிகையாம். இது ரேடியோவுக்காக எழுதப்பட்டது.

தீயின் சிறு திவலை:-இதை என் வயோதிகத்தில் எழுதிய ஒரு முக்கியமான நாடகமாக கொள்கிறேன். இதை 1939-ஆம் வருஷம் ஒரு பேசும் படக் கம்பெனிக்காக எழுதிமுடித்தேன். அப்பிரயத்தினம் முடிவு பெறாமல் போகவே பிறகு 1947-ஆம் ஆண்டு இதை அச்சிட்டேன். இதை இத்தனை

வருடம் நான் அச்சிடாமலிருந்ததற்குக் காரணம் இது வரையில் ஆங்கிலராஜ்யத்தில் அடங்கியிருந்த நமது தேசம் நமது சுயராஜ்யத்திற்கு வந்ததேயாம். 1947-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதம் 15ந் தேதி வரையில் எங்கு இந்நூல் முன்பிருந்த துரைத்தனத்தாரால் தங்களுக்கு விரோதமாக அச்சிடப்பட்டதென்று எண்ணுகிறார்களோ என்று சிறிது அச்சப்பட்டேன். பிறகு 1947-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 15ந் தேதி அந்த அச்சம் அறவே நீங்கவே இதை அச்சிடடேன். இது நாடக மேடைக்கும் பேசும் படக்காட்சிக்கும் உபயோகப்படும் என்பது என் துணிவு.

தீபாவளி வரிசை:- இது சில வருடங்களுக்கு முன்பு எழுதியது. எந்த வருடம் என்று எனக்கு சரியாக ஞாபக மில்லை. இதை 1947-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

கலையோ காதலோ:-இதை நான் நாடகமாக எழுத ஆரம்பித்தது 1935-ஆம் வருஷம். அச்சமயம் நான் பம்பாய்க்கு ஓர் பேசும்படக் காட்சிக்காக போயிருந்தேன். பிறகு இதை பேசும்படமாக மாற்றினால் நன்றாய் இருக்குமென தீர்மானித்து அதற்கு தக்கபடி மாற்றினேன். இதை எழுதும் போது என் மனத்திற்கு பூரண திருப்தியில்லா விட்டால் மேலே போவதில்லை என்னும் தீர்மானப்படி பன்முறை தடைபட்டது. இதை நான் முதிர் வயதில் எழுதிய சிறந்த நாடகங்களில் ஒன்றாக மதிக்கின்றேன். இதை யாராவது பேசும்படமாக மாற்றினால் அதை பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கிருக்கிறது. ஈசன் திருவுள்ளம் எப்படியோ! இவையன்றி சபாபதி துணுக்குகள் என்னும் சிறு காட்சிகளை சேர்த்து அச்சிட்டுள்ளேன்.

சென்ற பத்து பதினைந்து வருடங்களாக நான் எழுதிய நாடகங்களெல்லாம் பேசும் பட ரீதியாக இருக்கின்றன என்பதற்கு தடையில்லை. அதற்கு முக்கிய காரணம் ஏறக்குறைய அவைகள் எல்லாம் திரை நாடகங்களாக உபயோகப்பட வேண்டுமென்று எழுதினதேயாம். ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நாடகங்கள் (1) முன்பே கூறியபடி ஹரிச்சந்திரா நாடகம் முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதினதாம்.

(2) அந்த சிறுவர்கள் சபைக்கு நான் தமிழில் எழுதிய, யயாதியை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்தேன். (3) சபாபதி 4ம் பாகம் இது முதல் உலக யுத்தத்திற்காக பொருள் சேர்க்க கமிட்டியார் இச்சைப்படி சேப்பாக்கம் மைதானத்தில் ஆடுவதற்காக பெரும் பாலும் ஆங்கிலத்தில் எழுதியதாம். (4) முன்பே நான் குறித்தபடி இந்தியனும் ஹிட்லரும் என்னும் நாடகத்தை ஆங்கிலத்தில் முதலில் எழுதினேன். பிறகு தமிழில் மொழி பெயர்த்தேன். (5) சபாபதி துவிபாஷி இது பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலும் சிறிது தமிழிலும் எழுதப்பட்டது.

நாடக சம்பந்தமான நூல்கள்

கீத மஞ்சரி:- நான் எழதிய நாடகங்களுக்கு நானும் எனது நண்பர்களும் ஆதியில் எழுதிய சில பாட்டுக்கள் அடங்கியது. இம் முதற் பதிப்பு முற்றிலும் செலவாய் விட்டபோதிலும் இதை இரண்டாவது முறை அச்சிடுவ தில்லை என்று தீர்மானித்தேன். இதற்கு முக்கிய காரணம் எனது நாடகங்கள் ஆடும் நடிகர்கள் தாங்கள் ஆடும் ஒவ்வொரு முறையும் வெவ்வேறு மெட்டுகளையுடைய பாட்டுகளை பாட விரும்புவதேயாம்.

நாடகத்தமிழ்:- இது நான் மிகவும் சிரமப்பட்டு ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிட்ட நூலாம். இதற்காக சென்னை சர்வகலாசாலையார் எனக்கு ரூபாய் 250 கொடுத்தார்கள். இதை 1933-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

நாடக மேடை நினைவுகள்:- ஆறு பாகம் எழுதியது 1927-36 இவைகளை 1932, 1933, 1935, 1936, 1937 வருடங்களில் அச்சிட்டேன்.

நாடக மேடையில் தேர்ச்சி பெறுவதெப்படி:- நடிகர்களுக்கு உபயோகப்படும்படி இதை 1936-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

தமிழ் பேசும் படம்:- இதை 1937 -ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

பேசும் பட அநுபவங்கள்:- இதை 1938-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

கதைகள் வியாசங்கள் முதலியன:- (1) தீட்சிதர் கதைகள் (2) ஹாஸ்ய வியாசங்கள் (3) சிறு கதைகள் (4) ஹாஸ்யக் கதைகள் (5) கதம்பம் இக் கதைகள் எல்லாம் பெரும்பாலும் சுதேசமித்திரன், ஆனந்த விகடன் முதலிய பத்திரிகைக்களுக் காக எழுதியவைகளாம்.

மத சம்பந்தமான நூல்கள்

சிவாலயங்கள் இந்தியாவிலும் அப்பாலும்:- சிறு வயது முதல் 'சிவாலயபயித்தியம்' எனக்குண்டு. ஏறக்குறைய 4000 சிவாலயங்களைப் பற்றி பல ஆண்டுகளாக தொகுத்து 1945-ஆம் வருடம் முதல் 4 பாகங்களை அச்சிட்டேன். 5 ஆம் பாகம் 1948-ஆம் வருஷம் அச்சிடப்பட்டது.

சிவாலய சிற்பங்கள்:- இதை 1946-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன். இதை அச்சிடுவதில் தமிழ் மொழிக்காக எப்பொழுதும் உதவி செய்து வரும் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசி அருணா நந்தித் தம்பிரான் ஸ்வாமிகள். திருப்பனன்தாள் ஆதினம் பண்டார சந்நிதி அவர்கள் ரூபாய் 500 பொருளுதவி செய்தார்கள். இந்நன்றியை நான் என்றும் மறக்க முடியாது.

சுப்பிரமணியர் ஆலயங்கள்:- இந்நூலை சிவாலயங்களி னின்றும் வேறாக அச்சிட்டதற்குக் காரணம் இந்நூல் முகவுரையில் எழுதியுள்ளேன். இம் மூன்றையும் படங்களுடன் அச்சிடாதது பெருங்குறையாம். இக்குறை என் ஆயுள் முடியுமுன் இறைவன் அருள் நிறை வேற்றிவைக்குமாக.

மேற்சொன்ன நூல்களன்றி நான் அச்சிட்ட நூல்கள்

1. காலக் குறிப்புகள்:- நான் சிறு எழுத்தாளனாக வேண்டுமென்று தீர்மானித்த பிறகு எனக்கு உபயோகப் படும் படியான பல காலக் குறிப்புகளை குறித்து வந்தேன். அவைகள் மற்ற நூலாசிரியர்களுக்கும் உபயோகப்படும் என்று நினைத்து 1947-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

2. சாதாரண உணவுப் பொருளின் குணங்கள்:- மேற்கண்டபடியே என் சொந்த உபயோகத்திற்காக சிறு வயது முதல் உணவுப் பொருள்களின் குணங்களை குறித்து வந்தேன். தாயுமானவர் ''வாடித்திரிந்து நான் கற்றதும் கேட்டதும் அவலமாய் போதல் நன்றோ'' என்று கூறியபடி இவைகள் மற்றவர்களுக்கு உபயோகப்படக் கூடும் என்று எண்ணி இதை 1948-ஆம் வருஷம் அச்சிட்டேன்.

நான் ஒரு எழுத்தாளனாகி 1942-ஆம் வருஷம் வரையில் என் புஸ்தகங்களை அச்சிடுவதில் ஒரு கஷ்டமுமில்லை என்றே கூறவேண்டும். அதற்கப்புறம் நான் பல கஷ்டங் களை அநுபவிக்க நேர்ந்தது. அவைகள் பெரும்பாலும் இரண்டாவது உலகயுத்தத்தினால் நேர்ந்தவையென்றே சொல்லலாம். அவைகளில் சிலவற்றை இங்கு தெரிவிக் கிறேன். முதலாவது 1942-ஆம் வருஷம் பட்டணத்தைவிட்டு மைசூருக்கு குடும்பத்துடன் ஓடிப்போகவேண்டிவந்த படியால் அதுவரையில் வருஷா வருஷம் சில புஸ்தகங்களையாவது அச்சிடும் பழக்கம் தடைப்பட்டது. இரண்டாவது அதுவரையில் என் புத்தகங்களை அச்சிட்டுக்கொண்டிருந்த டௌடன் கம்பெனியை வாங்கின பியர்லெஸ் பிரஸ் என்னும் அச்சுக்கூடம் எடுபட்டுப்போக, பிறகு என் நூல்களை பல அச்சுக்கூடங்களுக்குப்போய், வேண்டி அச்சிடவேண்டியதாயிற்று. மூன்றாவது என் நூல்களை அச்சிடகாகிதம் கிடைக்கமற் போனது. காகித கண்டிரோலர் அவர்களுக்கு எனக்கு காகிதம் வேண்டுமென்று மனு கொடுத்தால் ''நீ அச்சிடும் புஸ்தகங்கள் பெரும்பாலும் நாடகங்கள்தானே. அவைகளை காகித நெருக்கடி சமயத்தில் அச்சிடவேண்டிய நிமித்தமில்லை'' என்று காகித கோட்டா கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். கறுப்பு மார்க்கெட்டில் அதிகவிலை கொடுத்து காகிதம் வாங்கவேண்டியதாயிற்று. நான்காவது தொழிலாளிகளின் ஸ்டிரைக்கினால் இருண்டு மூன்று மாதங்களில் அச்சிடும் புஸ்தகங்கள் 6 மாதத்திற்கு மேல் காலம் பிடித்தது அச்சிட்டு வெளிவர. ஐந்தாவது அச்சுக் கூலியும் அதிகப்பட்டுவிட்டது. முன்பெல்லாம் சராசரி ஒரு பாரத்திற்கு 4 ரூபாய் கொடுத்தது போக தற்காலம் ஏறக்குறைய அதற்கு 4 மடங்கு கொடுக்க வேண்டியவனாய் இருக்கிறேன். காகிதத்தின் விலையும் அதிகப் பட்டதென்று

நான் எழுதவேண்டியதில்லை. இதன் பயனாக என் நூல்களின் விலையை அதிகப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று.

மேற்கண்ட கஷ்டங்களையெல்லாம்விட நான் தற்காலம் அநுபவிக்கும் பெருங்கஷ்டமென்னவென்றால் என் கண்பார்வை மட்டிட்டு வருவதேயாம். இது என் வயதின் கொடுமையாம். எனக்கு நாற்பதாம் வயதில் மனிதர்களுக்கு வரும் சாலேஸ்வரம் வரவேயில்லை. நான் அச்சிடும் புஸ்தகங்களின் Proof பிழை திருத்தங்களை சரியாக கவனிக்க அசக்தனாய் இருக்கிறேன். சென்ற சில வருடங்களாக வெளிவரும் என் நூல்களில் பல அச்சுப் பிழைகள் குடிகொண்டிருக்கின்றன என்பதற்கு சந்தேகமில்லை.

பேசும் படங்களில் நான் பங்கெடுத்துக் கொண்டது

1931-ஆம் வருடம்தான் என் முதிர் வயதில் பேசும் படங்களில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தேன். நான் கல்கத்தாவுக்குப்போய் நான் எழுதிய 'சதி சுலோசனா' என்னும் நாடகத்தை பேசும் படமாக தயாரித்தது. பிறகு *1936*-ஆம் வருடம் பம்பாய்க்குப்போய் என் 'மனோகரா' என்னும் பேசும் படத்தில் புருஷோத்தமனாக நடித்தது. இதற்கிடையில் ஏழு வருடம் பேசும் படத்தின் சென்சார் போர்டில் ஒரு அங்கத்தினனாக கவர்ன்மெண்டாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டு வேலை பார்த்தது முதலிய விஷயங்களைப்ப்றறி என்னுடைய 'பேசும் பட அநுபவங்கள்' என்னும் சிறிய புத்தகத்தில் விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன். ஆகவே இங்கு அவைகளைப் பற்றி எழுதுவது அவசியமில்லை என்று விடுத்தேன். அவ்விஷயங்களைப் பற்றி அறிய விரும்பும் என் நண்பர்கள் அந்நூலைப் படித்து தெரிந்துகொள்வார்களாக. இதுவரையில் அடியிற்கண்ட எனது நாடகங்கள் திரைப்படங்களாக மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. (1) காலவரிஷி (2) ரத்னாவளி (3) மனோகரா (இரண்டுமுறை) (4) லீலாவதி சுலோசனா (5) வேதாள

உலகம் (6) சதிசுலோசனா (7) சந்திரஹரி (8) சபாபதி (9) பொங்கல் பண்டிகை (10) ராமலிங்க சுவாமிகள் (இது அச்சிடப்படாத நாடகம்).

புத்தகங்களை எழுதி அச்சிட்டதுபோக நான் எழுத்தாளனாக செய்த சில காரியங்களை இனி எழுதுகிறேன். சென்ற சுமார் 20 வருடங்களாக ஹிந்து (Hindu) பத்திரிகைக்கு ஆங்கிலத்திலும், சுதேசமித்திரன், ஆனந்தவிகடன் முதலிய தமிழ் பத்திரிகைகளுக்கு தமிழிலும் சிறுசிறு வியாசங்கள் எழுதியனுப்பியிருக்கிறேன். இதன்மூலமாக எனக்கு வருவாயும் உண்டு.

பேசும் படங்களுக்கு சில நாடகங்களை எழுதியிருக்கிறேன். இவைகளன்றி பேசும் படங்களுக்கென்றே இதுவரையில் நான் எழுதிய நாடகங்கள் இரண்டாம். ஒன்று 'இராமலிங்க சுவாமிகள்'; இதை எழுதி பேசும் படமாக்கக் கொடுத்ததில் நான் ஒரு பெருந்தவறிழைத்தேன். அத்தவறை மற்றவர் இழைக்காதபடி அதை இங்கு தெரிவிக்கிறேன். அதை என்னிடம் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டவர்கள் அவசரமாக வேண்டுமென்று கேட்க விரைவில் எழுதி முடித்தேன். உடனே அவர்கள வந்து என்னை கேட்க, நான் அதற்கு ஒரு நகல் வைத்துக்கொள்ளாமலே அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டேன். பிறகு அது பேசும் படமாக ஆடப்பட்டபின் நான் எழுதியதைக் கேட்க, அதை அவர்கள் எங்கோ தொலைத்துவிட்டதாகக் கூறினர்! நான் என்ன செய்வது? நான் இதை மிகவும் சிரமப்பட்டு எழுதிய நாடகம். மறுபடியும் நான் அதை எழுதுவது எனக்கு இவ்வயதில் சாத்தியமில்லாமற்போயிற்று. ஒரு எழுத்தாளன் தான் எழுதிய கதை ஏதாவது ஒன்றை நகல் வைத்துக்கொள்ளாமல் மற்றவர்களிடம் கொடுத்துவிடுவது தவறென்பதை இதைப் படிக்கும் மற்றவர்களுக்கு வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதன்பின் 'விஸ்வாமித்திரர்' எனும் நாடகத்தை எழுதி எனது நண்பர் ஜகந்நாதம் என்பவருக்கு கொடுத்திருக்கிறேன். அதற்காக நான் பெற்ற ஊதியம் ரூபாய் 3000-ஆம். இது பேசும் படமாக ஆடப்பட்டது.

சென்னையில் ரேடியோ வந்தபிறகு அதில் பன்முறை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பேசியிருக்கிறேன். ரேடியோவுக் கென்றே இரண்டொரு நாடகங்களை எழுதியிருக்கிறேன். அவைகள் ரேடியோவில் ஆடப்பட்டிருக்கின்றன. அவை களில் ஒன்றாகிய பெண்புத்திக் கூர்மை என்பதை அச்சிட்டிருக்கிறேன்.

இதை வாசிக்கும் தாங்களும் எழுத்தாளர்களாக வேண்டு மென்று விரும்பும் எனது இளைய நண்பர்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம். நீங்கள் ஏதாவது எழுதினால் அதை உபயோகிக்க யாராவது விரும்பினால், அதற்காக, எவ்வளவு சிறியதாயிருந்த போதிலும் ஏதாவது ராயல்டி, ஆனரேரியம் பெறாது கொடுக்காதீர்கள். இதில் தவறில்லை. இதுதான் சரியான மார்க்கம். மேநாட்டு எழுத்தாளர்கள் இக்கோட் பாட்டை தவறாது கைப்பற்றி நடக்கின்றனர் என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும். நான் எனது நாடகங்களை ஒன்றையும் ராயல்டி கொடுக்காமல் ஆடுவதற்கு உத்தரவு கொடுப்பதில்லை என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே.

தினசரி பத்திரிகை, மாதாந்திர பத்திரிகை முதலியவற்றின் சொந்தக்காரர்களுக்கு ஒரு விண்ணப்பம். நீங்கள் சிறு எழுத்தாளர்கள் எழுதி அனுப்புவதை அச்சிட்டால் அவர்களுக்கு ஏதாவது சிறிதாவது ராயல்டி அல்லது ஆனரேரியம் கொடுக்க மறந்து போகாதீர்கள். நமது பாஷையை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்று கோரினால் இவ்வாறு செய்வது உங்கள் கடமையாகும்.

இக்காலம் நாடகக் கலைக்காக உழைத்த சிறுதொண்டுகள்

1938-ஆம் வருஷ முதல் நாடகமாடுவதை எவ்வளவு குறைக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைத்துக் கொண்டே வந்தேன் என்று சொல்லவேண்டும். இதற்கு முக்கிய காரணம் எனக்கு விருத்தாப்பியம் மேலிட்டதேயாம். ஆகவே இது முதல் நாடகக் கலைக்காக உழைத்ததைப் பற்றி எழுது கிறேன்.

1939-ஆம் வருஷம் உலக இரண்டாம் யுத்தம் ஆரம்பித்த பிறகு நாடகக்கலையே இத்தமிழ் நாட்டில் உறங்கிவிட்டது எனலாம். 1942-ஆம் வருஷம் சென்னையி லிருந்து ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் வெளி யூருக்குக் குடியேறின போது நானும் மைசூரில் போய் வசித்து வந்தேன். இக்காலத்தில் நாடகமேடை மறுபடியும் தலையெடுப்பது அசாத்தியம் என்று ஏங்கியிருந்தேன்.

இவ்வருஷம் நான் மைசூரிலிருந்து திரும்பி வந்த போது கொஞ்சம் தைரியம் கொண்டேன். இவ்வாண்டில் ஆகஸ்டு மாதம் மதுரையில் தமிழ் மகா நாடு கூடியபொழுது என்னை மூன்றாவது தினமாகிய நாடகத் தமிழ் மகாநாட்டிற்கு தலைவனாக இருக்க வேண்டுமென்று அழைத்தனர். அதற்கு நான் குதூகலத்துடன் உட்பட்டு மதுரைக்குப் போனேன். அன்று மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலுக்கு எதிரில் உள்ள புதுமண்டபத்தில் நாடகத்தமிழைப் பற்றி ஒருசிறு சொற்பொழிவு செய்தேன். இச்சமயம் பல வருடங்களாக பாராதிருந்த என் மதுரை நண்பர்களைக் கண்டு சந்தோஷித் தேன்.

மறு வருடமாகிய 1943-ஆம் ஆண்டில் ஈரோட்டில் நாடகத் தமிழ் மகாநாடு கூடியபோது அதற்கு நாடகத்தமிழ் கொடியை ஏற்றி வைக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. அம் மகாநாட்டில் கனம் ஷண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்தார். அன்றியும் இம் மகாநாட்டில் எனக்கு

'நாடகப் பேராசிரியர்' என்னும் பட்டம் அளிக்கப்பட்டது. தெய்வத்தின் கருணையால் அன்றியும் ஈரோடு முனிசிபாலிடியார் எனக்கு ஒரு வந்தனோபசாரப் பத்திரமும் அளித்தனர். இச்சபையில் பேச வேண்டி வந்த போது "எனக்கு கவர்ன்மெண்ட்டார் அளித்த இரண்டு பட்டங்களைவிட நாடக அபிமானிகள் எனக்களித்த பட்டத்தையே நான் மேலாக கருதுகிறேன்" என்று சொன்னேன். இச்சமயம் ஈரோட்டுக்கருகிலுள்ள பவானி என்னும் க்ஷேத்திரத்திற்கு என்னை என் புதிய நண்பர்கள் அழைத்துச் சென்றனர். அங்குள்ள நாடக சபையின் வருடாந்திர கொண்டாட்டத்திற்கு என்னை தலைமை வகிக்கச் செய்தனர். அச்சமயம் நாடகக் கலையின் உயர்வைப்பற்றி பேசினேன்.

1944-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் தொண்டை மண்டலம் துளுவ வேளாளர் பள்ளிக் கூட நிதிக்காக 'சபாபதி' என்னும் நாடகத்தை ஆடினபோது நானும் அதில் ஒரு வேஷம் தரிக்க வேண்டுமென்று எனது நண்பர்கள் கேட்க அதற்கிசைந்து ஒரு காட்சியில் சபாபதி முதலியாராக நடித்தேன். அப்பொழுது எனக்கு வயது 71. இதைக் குறித்து அப்பள்ளியின் டிரஸ்டிகள் கூட்டத்தில் எனக்கும் எனது நண்பர் டாக்டர் குருசாமி முதலியாருக்கும் நடந்த வேடிக்கையான சம்பாஷணையை இங்கு எழுத விரும்புகிறேன். டைரக்டர்கள் நானும் இந்நாடகத்தில் நடித்தால் அதன் மூலமாக பொருள் அதிகமாக கிடைக்கும் என்று என்னை வற்புறுத்தியபோது "சபாபதி முதலியார் என்னும் நாடக பாத்திரம் சுமார் 17 வயது பிள்ளை யாச்சுதே. எனக்கு 71 வயதாகிறதே அதை நான் எப்படி நடிப்பது?" என்று ஆட்சேபிக்க, டாக்டர் குருசாமி முதலியார் "அதில் தவறொன்றும் இல்லை. 71 என்னும் எண்ணை திருப்பினால் 17 ஆகிறது" என்று வேடிக்கையாய் பதில் உரைத்தார்! ஆயினும் அவ்வயதில் நான் சபாபதி முதலியாராக நடித்தது எனக்கு திருப்தியாய் இல்லை. ஆயினும் நாடகத்திற்கு வசூல் மாத்திரம் 2000 ரூபாய்க்கு மேல் வந்தது. இது தான் சந்தோஷம்.

1944-ஆம் வருஷம் அண்ணாமலை சர்வகலா சாலையார் என்னை நாடகக் கலையைப்பற்றி மூன்று

சொற்பொழிவுகள் செய்யும்படி கேட்டனர் அதற்கிணங்கி இவ்வருஷம் ஆகஸ்டு மாதம் அண்ணாமலை நகருக்கு போய் கலையைப்பற்றி சொற்பொழிவுகள் செய்தேன்.

1945-ஆம் வருஷம் சென்னையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இந்து மது விலக்கு சங்கத்தின் பொன் விழாவில் விநோத வேஷப் போட்டியில் வேஷம் தரித்து வெள்ளிப் பதக்கம் பரிசு பெற்றேன். அன்றியும் இவ்வருஷம் மார்ச் மாதத்தில் 31ந் தேதியிலும் ஏப்ரல் 1ந்தேதியிலும் தஞ்சை மாநகரில் நடந்த இரண்டாவது நாடகத் தமிழ் மகாநாட்டில் தலைமை வகித்து தலைவர் உரையாக தமிழ் நாடகத்தைப்பற்றி சொற்பொழிவு செய்தேன். இவ்வருஷம் சவுத் இண்டியன் ஆத்லெடிக் அசோசியேஷன் கொண்டாட்டத்தில் விநோத வேஷப்போட்டியில் வேஷம் தரித்து பரிசு பெற்றேன். இவ்வருஷம் சுகுண விலாச சபையின் தசரா கொண்டாட்டத்தில் 'மரு மகன்' என்னும் தமிழ் பிரஹசனத்தில் மருமகனுடைய குமாஸ்தா வேஷம் தரித்தேன். மேலும் இச்சமயம் நடந்த ஹிந்தி நாடகத்தில் பெய்லிப் (Bailiff) ஆகவும் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராகவும் வேஷம் பூண்டேன். மேற்கண்ட பல சிறு வேஷங்கள் தரித்து நான் நடித்தது அவைகளில் பெயர் எடுக்கவேண்டுமென்றல்ல. நாடகக் கலையின் சம்பந்தத்தை முதிர் வயதிலும் விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமையே ஆகும்.

இவ்வருஷம் ரேடியோ நாடகங்களில் நான்கு முறை பாகம் எடுத்துக்கொண்டேன். அந்நான்கு நாடகங்களும் நான் எழுதிய ''சங்கீதப் பயித்தியம், ரஜபுத்ர வீரன், மாண்டவர் மீண்டது, இடைச்சுவர் இருபுறமும்'' என்பவைகளாம். இவைகளில் நான் நடித்தது எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் தரவில்லை. வேஷம் போடாமலே பேசவேண்டிவந்த மையால், ஆயினும் மற்ற நடிகர்களுக்கெல்லாம் ஒத்திகை செய்யவேண்டியவனாய் இருந்தேன். இவ்வருஷத்திற்கு முன்பாக ஊர்வசியின் சாபம், லீலாவதி சுலோசனா, சபாபதி முதலிய ரேடியோ நாடகங்களில் நடித்தேன். இவ்வருஷத்திலும் இதற்கு முன்பாகவும் நாடக விஷயங்களைப்பற்றி பன்முறை ரேடியோ மூலமாக பேசியிருக்கிறேன்.

இவ் வருஷம் சென்னையிலுள்ள ரோடெரி கிளப்பார் 'இந்திய நாடக மேடை' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி பேசும் படி கேட்க, அதற்கிசைந்து அவர்கள் பெரும்பாலோர் ஆங்கிலமே தெரிந்திருந்தபடியால் ஆங்கிலத்தில் சொற் பொழிவு செய்யும்படி நேர்ந்தது. இவ்வருஷம் டிசம்பர் மாதம் நான் இரண்டு முறை சினிமா தணிக்கை சங்கத்தில் ஒருவனாக கவர்ன்மெண்ட்டாரால் நியமிக்கப்பட்டேன்.

1946-ஆம் வருஷம் ஜனவரி பிப்ரவரி மாதங்களில் ''மனைவியால் மீண்டவன், சிம்ஹள நாதன்'' எனும் நாடகங்களில் முறையே பாகம் எடுத்துக் கொண்டேன். இவ்வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் சென்னையில் ஒற்றவாடை நாடகசாலையில் நடந்த தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் தமிழ் பத்திரிகை காட்சியை திறந்துவைத்தேன். அன்றியும் இவ்வருஷம் சுகுண விலாச சபையார் தசரா கொண்டாட் டத்தில் கபிர்தாஸ் என்னும் நாடகத்தில் ராம்சிங் வேஷம் தரித்தேன்.

1947-ஆம் வருஷம் சவுத் இண்டியன் ஆத்லெடிக் அசோசியேஷன் கொண்டாட்டத்தின் வேஷப் போட்டியில் பரிசு பெற்றேன். இவ்வருஷம் எனக்கு 75-வது வருடப் பிறப்பு நாளை சுகுண விலாச சபையார் கொண்டாடி எனக்கு ஒரு வந்தனோபசார பத்திரிகை அளித்தனர். இதை எனது பால்ய நண்பராகிய வி.வி.ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் அவர்கள் கரத்தின்றும் பெரும் பாக்கியம் பெற்றேன் கடவுள் கிருபையால். அச்சமயம் சபையார் நடத்திய காலவரிஷி என்னும் எனது நாடகத்தில் சுபத்திரையின் வேலையாளாக நடித்தேன்.

இவ்வருஷம் வெலிங்டன் சினிமா சாலையில் வினோதவரியை (Entertainment tax) கவர்ன்மெண்ட்டார் உயர்த்தியதற்காக ஆட்சேபனை செய்வதற்காக கூடிய கூட்டத்தில் தலைமை வகித்து முக்கியமாக நாடகங்களுக்கு வரியை போடலாகாது என்று பேசினேன். இவ்வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் ஆந்திரர்கள் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் ராகவாச்சார்லு அவர்களின் உருவப்படத்தைத்திறந்து வைத்தபோது என்னையும் அவரது நட்புத் திறமையைப்பற்றி பேசவேண்டுமென்று

கேட்டபோது அவ்வாறே செய்து என் காலஞ்சென்ற நண்பருக்கு நான் செலுத்தவேண்டிய கடனை சிறிதளவு செய்தேன். ஏப்ரல் மாதம் சுகுண விலாச சபையார் தெலுங்கில் நடத்திய துரௌபதி மான சம்ரட்சணம் எனும் நாடகத்தில் பிராதிகாரீ என்னும் சிறு வேஷம் பூண்டேன். இச்சபையின் இவ்வருஷத்திய தசரா கொண்டாட்டத்தில் சகுந்தலை நாடகத்தில் கொத்தவாலாக நடித்தேன். தெலுங்கு பாஷையில், இவ்வருட கடைசியில் எங்கள் சபையார் நடத்திய 'நந்தனார்' எனும் தமிழ் நாடகத்தில் என் பழைய வேடமாகிய கோமுட்டி செட்டியாராக நடித்தேன், இவ்வருஷம் சவுத் இண்டியன் ஆத்லடிக் அசோசியேஷன் நடத்திய வருடாந்திர கொண்டாட்டத்தில் ஹாஸ்ய பாட்டுப் போட்டியில் ஒரு பரிசு பெற்றேன். இப்பாட்டு தமிழ், தெலுங்கு, ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்றும் கலந்ததாகும். இதே பாட்டைப் பாடி பல வருடங்களுக்குமுன் சுகுண விலாச சபையார் எற்படுத்திய வினோத வேஷப் பார்ட்டியில் அமெரிக்காவிலிருந்து அதை காண வந்த லிவர் பிரதர்ஸ் கொடுத்த இரண்டு பரிசுகளில் ஒன்றை பெற்றது எனக்கு ஞாபமிருக்கிறது. **1949**-ஆம் வருஷம் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் நூற்றாண்டு கொண்டாட்டத்தில் ஒருநாள் நடத்திய சபாபதி நாடகத்தின் நான்காம் பாகத்தில் வேலைக்கார சபாபதியாக நடித்தேன்.

20-2-1949-இல் புரொக்ரெசிவ் யூனியன் பள்ளி மாணவர்கள் எனது மனோகரன் நாடகத்தை ஸென்மேரிஸ் ஹாலில் ஆடியபோது தலைமை வகித்து சிறுவர்கள் ஆடிய நாடகத்தைத் தக்கபடி புகழ்ந்துரைத்தேன்.

13-3-49 விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் இன்று 'தோட்டக்காரன்' எனும் ஓர் சமூக நாடகத்தில் செட்டியாராக நடித்தேன், நடித்தது எனக்கு திருப்தியாயிருந்தது. விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் இதற்கு முன்பாக 10 வருடங்களுக்கு முன் நடித்தது.

24-4-49, அன்று விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் சுகுண விலாச சபையார் எனது நாடகமாகிய 'சந்திரஹரி'யை நடத்தினார்கள். அப்பொழுது அதில் நடித்த முக்கிய நடிகர்களின் வேண்டுகோளின்படி மூன்றாவது காட்சியில்

சந்திரஹரி அரசன் தர்பாரில் ஓர் சேவகனாக நடித்தேன்.

14-8-49-இல் சென்னை சிவனடியார் திருக்கூட்டம் முதலிய ஹிந்துமத சம்பந்தமானவைகளுக்காக ராயபுரம் நாடக சபையார்கள் விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் 'நந்தன் சாம்பன்' என்னும் தமிழ் நாடகத்தை நடத்தியபோது தலைமை வகித்தேன்.

இவ்வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் சென்னை தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தார் சிறந்த நாடகங்களுக்கு பரிசு அளிப் பதற்காக ஏற்படுத்திய நாடகப் போட்டியில் அவர்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட 14 நாடகங்களை பரிசோதித்து சிறந்த நாகடத்தை தேர்ந்தெடுப்பதற்காக என்னை பரிசோதகனாக ஏற்படுத்திய காரியத்தை செப்டம்பர் 20ந்தேதிக்குள் முடித்தேன்.

1949-டிசம்பர் 30ந்தேதி சென்னபுரி ஆந்திர மகாசபை நடத்திய 'நாடக கலா பரிஷத்'தில் இரண்டாம் நாள் விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் 9 மணிக்கு அவர்கள் கேட்டுக் கொண்ட படியால் தலைமை வகித்து 'ஒரு நாடகத்தை எப்படி நடத்துவது' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி பேசினேன்.

1950-பிப்ரவரி 25 சாயங்காலம் 5-30 மணிக்கு மதுரை தியாகராயர் கல்லூரியில் மாணவர் சங்கக் கூட்டத்தில் தமிழில் பிரசங்கம் செய்தேன். அங்கு நடந்த வேஷப் போட்டியில் ஜட்ஜாக இருந்து பரிசு வழங்கினேன் தியாகராயர் வேண்டு கோளின்படி.

1950-பிப்ரவரி 25 காலை மாலை மதுரை Cultur league இல் 'தமிழ் நாடகம் முற்காலத்திலும் தற்காலத்திலும்' என்பதைப் பற்றி 45 நிமிடம் பிரசங்கம் செய்தேன். பிறகு உடனே ரெக்ரியேஷன் கிளப்புக்குப் போய் அவர்கள் நாடகப்பிரிவைக் குறித்து சிறு சொற்பொழிவு செய்தேன். 1950 மார்ச் 4ந் தேதி திருவிடந்தைக்கு மதுவிலக்கு சங்கத்தாருடன் போயிருந்த போது 'வத்சலாஹரணம்' என்னும் தெருக் கூத்து நடந்தது. இரவு 9 மணி முதல் காலை 5 மணி வரையில் அதைப் பார்த்து ஸ்ரீமான் அப்பாதுரை பிள்ளை அவர்கள் ஏற்படுத்திய வெள்ளிக்கோப்பையை அதில் மிகவும் நன்றாய் நடித்த நடிகனுக்கு கொடுக்கும்படி

கேட்டனர். அதில் இரண்டு மூன்று பெயர் நன்றாக நடித்தபடியால் பொதுவில் அவர்கள் கம்பெனிக்கு (அச்சிறு பாக்கம் கம்பெனிக்கு) அளித்தேன். 1950 ஏப்ரல் தொண்டை மண்டலப் பள்ளியில் காலஞ் சென்ற மனோன்மணியம் நாடக ஆசிரியராகிய திரு. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களுடைய உருவப் படத்தை சேது பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் திரு. சிவஞான கிராமணியார் திறந்து வைத்த போது சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களைப் பற்றி ஒரு சிற்சொற்பொழிவு செய்தேன். 11-7-1950 சென்னை தமிழ் நாடகக் கழகத்தினர் சார்பாக சட்டசபை பிரதம மந்திரியாகிய கனம் குமாரசாமி ராஜா அவர்களிடம் நாடகங்களுக்கு வினோத வரியை (Entertainment tax) எடுத்து விடவேண்டு மென்று ஒரு தூது கோஷ்டி சென்ற போது நானும் அவர்களுள் ஒருவனாக சென்று கோட்டையில் அமைச்சரைக் கண்டு அரைமணி சாவகாசம் அதைப் பற்றிய காரணங்களையும் நியாயங் களையும் எடுத்துப் பேசினேன்.

31-7-1950 இல் மேற்கண்ட சங்கத்தார் சினிமா கமிட்டியில் சென்னைக்கு வந்து ஸ்ரீமதி சாந்தா ஆப்தே அவர்களுக்குக் கொடுத்த தேநீர் பார்ட்டியில் நாடகக் கலையானது இந்திய தேசம் முழுவதையும் ஒன்று படுத்தக் கூடிய காரணங்களில் ஒரு முக்கியமானது என்பதைப் பற்றி பேசினேன். 1950 அக்டோபர் 18ந் தேதி சுகுண விலாச சபையின் தசரா கொண்டாட்டத்தில் 'சபாபதி நான்காம் பாகம்' போட்டபோது வேலைக்கார சபாபதியாக நடித்தேன். மேற்படி வருஷம் 20, 30 தேதிகளில் நந்த விஷயம் எனும் சிறுமிகள் பள்ளியின் இரண்டாம் வருடக் கொண்டாட்டத்தில் தலைவனாக இருந்து சில வார்த்தைகள் பேசினேன்.

1950 நவம்பர் 10 நாடகக்கழகத்தார் காலஞ்சென்ற ஜார்ஜ் பெர்னாட்ஷா அவர்கள் மரணத்திற்காக அனுதாபக் கூட்டம் கூடியபோது நான் அவரைப் பற்றிப் பேசினேன்.

1950 நவம்பர் 22 ஹிந்து மதுவிலக்கு சங்கத்தில் இன்று நடிப்புக்கலை போட்டி நடந்த போது அதில் நான் பங்கெடுத்துக் கொண்டு 'அமலாதித்யனும் அபலையும்' என்னும் காட்சியில் நடித்து ஈசன் கருணையினால் பரிசு பெற்றேன்.

1951 பிப்ரவரி மாதம் ஒருநாள் புதிதாய் ஸ்தாபிக்கப் பட்ட ஓர் தமிழ் ஆமெச்சூர் நாடக சபையின் முதல் நாடகத்திற்கு என்னை தலைமை வகிக்கும்படி கேட்டார்கள். அவர்கள் வேண்டுகோளை மறுக்க மனமில்லாதவனாய் ஒப்புக்கொண்டு நாடகத்தைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். நடிகர்கள் என்னவோ சுமாராக நன்றாய் நடித்தனர் என்றே நான் கூற வேண்டும். ஆயினும் நாடகம் எழுதப்பட்டது மாத்திரம் என் மனதிற்கு அதிருப்தியைத் தந்தது. ஒரு உதாரணத்தை இங்கு எழுதுகிறேன். ஒரு முக்கிய நாடக பாத்திரம் தன் சகோதரர் மரித்ததாக செய்தி வருகிறது. அதைக் கேட்டவுடன் அந்த நடிகர் உடனே 'கொலு கோவில்' சங்கீதம் அப்யசிக்கிறார்! இதில் விந்தை என்னவென்றால் இவர்தான் அன்று நடந்த நாடகத்தை எழுதினவராம். இதைக் கேட்டவுடன் கொஞ்சம் நேரம் இருந்து விட்டு ஏதோ ஒரு சாக்கை சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்கு திரும்பி விட்டேன். இந்த நாடகத்திலிருந்து போய் இக்காலங்களில் எழுதப்படும் நாடகங்களின் சில காட்சிகள் நான்கு ஐந்து வரி சம்பாஷணைகளையுடையன வாயிருக்கின்றன. இதற்கு முக்கிய காரணம் சினிமாக்களில் நடிக்கப்படும் நாடகங்கள் போலும். நாடக மேடை நாடகங்கள் விருத்தியடைய வேண்டுமென்றால் இம்முறையானது முற்றிலும் மாற்றப்பட வேண்டுமென்பது என் அபிப்ராயம்.

1957 மார்ச் 16 சென்னை நாடகக் கழகத்தார் வினோதவரியை (Entertainment tax) இரண்டு வருடங்கள் நாடக சபைக்களுக்கு நீக்கிய கனம் கோபால் ரெட்டி அவர்களுக்கு தேநீர் விருந்து ஒன்று மெய்யப்பச் செட்டியார் செய்து அதில் என்னை தலைமை வகிக்கும்படி கேட்க, ஒப்புக்கொண்டு அக்கூட்டத்தில் கனம் கோபால ரெட்டியாருக்கு வந்தனம் அளித்தபோது தமிழ் நாடகத்திற்கு அவர் செய்த இந்த உபகாரத்திற்காக வந்தனம் தெரிவித்தேன்.

இவ்வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 15ந் தேதி வினோதமாக நாடகம் ஆடும் ஒரு சபையின் வருடாந்திர கொண்டாட் டத்தில் ஆடிய 'அந்தமான் கைதி' என்னும் நாடகத்திற்கு தலைமைவகிக்க இசைந்து சாயங்காலம் 6 மணிக்குப் போனேன். 9 மணி வரையில் சிறு நாடக சாலையில்

கஷ்டத்துடன் 3 மணி சாவகாசம் இருந்து நாடகத்தைக் கண்ணுற்றேன். நாடகம் மிகவும் நன்றாய் ஆடப்பட்டது. நாடகத்தின் முடிவில் நடிகர்களை புகழ்ந்து பேசி அவர்களை உற்சாகப்படுத்தினேன். இவ்வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 29ந் தேதி மியூசியம் நாடக சாலையில் ஸ்டான்டர்ட் ஆயில் கம்பெனி ரெக்ரியேஷன் கிளப்பார் ராணி என்னும் ஓர் சமூக நாடகத்தை நடத்தினார்கள். அதன் அரங்கேற்றுதலுக்கு என்னை தலைமை வகிக்கும்படி கேட்க, நான் இசைந்து முதலிருந்து கடைசிவரை இருந்து நாடகத்தைப் பார்த்து சந்தோஷப் பட்டேன். கதையை ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர் ஒருவர். அதற்கு தமிழில் தக்கபடி வசனங்கள் அமைத்தவர் மற்றொருவர். பாட்டுக்களை எழுதியவர் ஒருவர். இச்சமூக நாடகம் மிகவும் நன்றாயிருந்தது. நாடக முடிவில் பல வார்த்தைகள் பேசினேன். நாடக கலைக்கு ஊழியம் செய்ய பல புதிய இளைஞர்கள் முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்று அவ்வளவு உறுதியாக நம்பும்படியாக சிறந்த முறையில் நாடகத்தை நடத்தினார்கள்.

1951 ஆகஸ்டு செப்டம்பர் மாதங்களில் சென்னை தமிழ் வளர்ச்சி கழகத்தார் தாங்கள் ஏற்படுத்திய நாடக புஸ்தக போட்டியில் அனுப்பப்பட்ட புஸ்தகங்களை அனுப்பி அவைகளில் சிறந்தவற்றை பரிசுக்காக தேர்ந்தெடுக்க என்னை ஓர் ஜட்ஜாக இருக்கும்படி கேட்க அதற்கிணங்கி அனுப்பப்பட்ட சுமார் 29 நாடகங்களை என் கஷ்டத்தையும் பாராமல் பரிசோதித்துப் பார்த்து என் அபிப்பிராயத்தை அவர்களுக்கு தெரிவித்தேன்.

7-10-51 இல் லட்சுமி நாடக சபையாரால் மைலாப்பூரில் 'அரசிளங்குமரி' என்னும் தமிழ் நாடகம் நடத்தப்பட்டது. அதற்கு நான் தலைமை வகிக்க முன்பே ஒப்புக்கொண்ட படியால் அன்றைத்தினம் என் தேக அசௌக்கியம் குன்றியிருந்த போதிலும் 9 மணி வரையில் பார்த்து கடைசியில் அவர்களுக்கு உற்சாக மூட்ட சில வார்த்தைகள் பேசி வீட்டிற்கு திரும்பினேன். உடனே ஜ்வரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு ஏறக்குறைய பத்து பதினைந்து தினங்கள் கஷ்டப்பட்டேன்.

மது விலக்குப் பிரசாரம் செய்தது

எனது நாடக மேடை நினைவுகள் என்னும் புஸ்தகத்தில் 1895-ஆம் வருஷம் நான் பெங்களூருக்குப் போயிருந்த போது ஒருமுறை அரை அவுன்ஸ் பிராந்தி சாப்பிட்டு அதனால் பெருங் கஷ்டம் அநுபவித்த விஷயத்தை எழுதியிருக்கிறேன். பட்டணம் திரும்பி வந்தவுடன் மதுவிலக்குச் சங்கம் ஒன்றை சேர வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். ஆயினும் நானாக காசு சம்பாதித்தாலொழிய எந்த சங்கத்தையும் சேரக்கூடாதென தீர்மானித்தவனாய் 1898-ஆம் வருஷம் நான் வக்கீலாகி பணம் சம்பாதித்த பிறகுதான் சென்னையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட H.G.T.L. என்னும் மது விலக்கு சங்கத்தில் ஒரு அங்கத்தினனாக சேர்ந்தேன். இச்சங்கத்தின் இரண்டு முக்கிய கோட்பாடுகள் ஒன்று ஆயுள்பர்யந்தம் எந்தவிதமான மதுவையும் தீண்டலாகாதென்பது. இரண்டு அங்கத்தினர் எல்லாம் சகோதரர் மனப்பான்மையோடு வாழவேண்டும் என்பவை களாம். அதுமுதல் இந்த 64 வருடங்களாக அச்சங்கத்திற்கு முக்கியமாக புதன் கிழமைகளில்போய் உழைத்து வருகிறேன். இச்சங்கத்தின் சார்பாக மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை அருகிலுள்ள ஏதாவது ஒரு ஊருக்குப்போய் மதுபானம் செய்வதினால் உண்டான தீமையைப்பற்றி பிரசாரம் செய்து வருகிறோம். சில வருடங்களுக்குமுன் ஆங்கில அரசாங்கத்தார் சென்னை ராஜதானி முழுவதும் மதுவிலக்கு பிரசாரம் செய்யவேண்டுமென்று ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தினார்கள். இதன் மூலமாக பழைய சென்னை ராஜதானியில் பல ஜில்லாக்களுக்குப்போய் நான் மதுவிலக்கு பிரசாரத்தின் வேலை சரியாக நடக்கிறதா என்று பார்த்து வந்தேன்.

S.I.A.A.

சவுத் இண்டியன் ஆத்லெடிக் அசோசியேஷன் என்னும் அச்சபையானது சென்னையில் கிரிக்கெட் (Cricket), டென்னிஸ் (Tennis), கால் பந்து (Foot ball) முதலிய விளையாட்டுகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்காகவும் வருடந்தோறும் டிசம்பர் மாதம் பீபில்ஸ் பார்க் (People's Park) வேடிக்கை வினோதங்களை நடத்தவும் ரேக்ளா முதலிய பந்தயங்களை நடத்தவும் 1903-ஆம் வருஷம் சென்னை வாசிகள் சிலரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் நான் ஒருவனாய் இருந்தேன். அதுமுதல் பல வருடங்கள் கமிட்டி அங்கத்தினனாகவும் சில வருடங்கள் உபதலைவனாகவும் இருந்து அதன் காரியங்களைப் பார்த்துவந்தேன். தேகப் பயிற்சிக்கும் வியாயமத்திற்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட இச்சபையின் தொடர்பை விடலாகாதென்றும் இப்போது என் முதிர் வயதிலும் அங்கத்தினனாக இருக்கிறேன்.

கல்வித் துறைக்காக உழைத்தது

சென்னை பல்கலை கழகத்தில் (University) நான் தமிழ் பாஷையின் சார்பாக ஒரு செனெட் அங்கத்தினனாக பிரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பட்டு சில வருடங்கள் உழைத்து வந்தேன். அன்றியும் சிதம்பரம் அண்ணாமலை பல்கலை கழகத்தில் ஒரு அங்கத்தினனாக காலஞ்சென்ற ராஜா சர். அண்ணாமலை செட்டியாரால் நியமிக்கப்பட்டு சில வருடங்கள் அதன் வேலையில் கலந்துகொண்டேன். அண்ணாமலை நகரில் பன்முறை நாடகங்களைப்பற்றி சொற்பொழிவு செய்தேன்.

மேலும் சென்னை 'ஸ்கூல் புக் லிட்ரெச்சர் சொசைட்டி' என்னும் சங்கத்தில் ஒரு கமிட்டி அங்கத்தினனாக பல வருடங்களாகத் தமிழ் அபிவிருத்திக்காக உழைத்து வருகிறேன். இச்சபையானது நான் பிறப்பதற்கு முன்பாக

என் தகப்பனார், முதலிய பல சென்னைவாசிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாம்.

சென்னபுரி அன்னதான சமாஜத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்டது

இந்த தர்ம சமாஜத்தில் பல வருடங்களாக கமிட்டி அங்கத்தினனாக உழைத்துவந்தேன். இந்த சமாஜத்துக்கு ரூபாய் 1000 கொடுத்து என் தகப்பனார் தாயார் திதிகளில் ஏழைகளுக்கு உணவு கொடுக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்தேன்.

கிழ வயது

ஹிந்துக்களாகிய நம்முள் ஒருவனுக்கு சஷ்டிபூர்த்தி ஆனவுடன் அதாவது 60 ஆண்டு முடிந்தவுடன் கிழவன் என எண்ணப்படுகிறான். பைபிள் என்னும் கிறிஸ்தவ சிறந்த மதநூலில் ஒருவனுக்கு கிழவயது 70 ஆண்டில் ஆரம்பிக்கிறது என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

என் வரைக்கும் என்னுடைய 75 வது ஆண்டில்தான் நான் கிழவனாக என்னை மதிக்கலானேன். அதற்கு முக்கிய காரணம் அதுவரையில் என் கண்பார்வை நன்றாய் இருந்தது கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் குறையலானதுதான். முதலில் இதை நான் அதிகமாக கவனிக்கவில்லை. ஒருநாள் சினிமா சென்சாராக நான் ஒரு படத்தைப் பார்க்கவேண்டி வந்த போது கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டேன். உடனே நான் ஒரு கண் வைத்தியரிடம் காட்டியபோது அவர் ''இதொன்று மில்லை. சினிமா படங்களை நீ பல வருடங்களாக சென்சாராக வேலை பார்த்ததினால் உனது கண் அதிர்ச்சி அடைந்து பலஹீனப்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லி ஒரு மூக்குக் கண்ணாடியை உபயோகிக்கும்படி சொன்னார். சாதாரணமாக 40 ஆம் ஆண்டில் கண்கள் பலஹீனப்பட்டு 'சாலேஸ்வரம்' என்னும் கண் நோய் வருவது வழக்கம். சாலேஸ்வரம் என்னும் பதமே 'சாலீஸ்' என்னும் ஹிந்துஸ்தானி பதத்திலிருந்து வந்ததாம். சாலீஸ் என்றால் 40 என்று அர்த்தம். எனக்கு இந்த சாலேஸ்வரம் வரவே இல்லை.

அப்படியிருக்க எனது 75 வது வயதில் இக்கஷ்டம் ஆரம்பித்தபோது பல வைத்தியர்களுக்கு காண்பித்து வினவினேன். அவர்களுள் சில ஆங்கில வைத்தியர்கள் (Allopathic) உன் கண் பார்வை மட்டமாகி வருவதற்குக் காரணம் சிறுவயது முதல் சிறு எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பட்ட புஸ்தகங்களை எந்நேரமும் படித்துக் கொண்டிருந்த படியால்தான் என்று கூறினர். மற்றும் சிலர், 'நீ சினிமா சென்சாராக இருந்து படங்களை அடிக்கடி பார்க்க வேண்டியபடியால் இந்நோய் வந்திருக்க வேண்டும்' என்றார்கள். ஒரு ஆயுர்வேத வைத்தியருக்கு என் கண்களைக் காட்டி வினவியபோது அவர் என்னை 'நீ வாரத்திற்கு இருமுறை அப்யங்கான ஸ்நானம் (எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்தல்) செய்து வருகிறாயா?' என்று கேட்டார். அவருக்கு உரைத்த உண்மையை இங்கு எழுதுகிறேன். "1926 ஆம் ஆண்டில் என் மனைவி தேக வியோகமானாள். உடனே வந்த தீபாவளி முதல் நான் அப்யங்க ஸ்நானத்தை விட்டுவிட்டேன்" என்று கூற அவர் "அதனால்தான் மூளை சூட்டினால் உன் கண் கெட்டுப் போயிருக்கிறது என்று கூறினார்". அதன்பிறகு கண் வைத்தியர்களிடம் பன்முறை காட்டியபோது "இது கேடராக்ட் (Cataract) என்னும் வியாதி. இது முற்றினால் ஒழிய ஆபரேஷன் (Operation) செய்யக் கூடாது" என்று கூறிக்கொண்டு வந்தனர். கடைசியாக கண் ஆஸ்பத்திரியில் மிகப் பிரபல வைத்தியரிடம் காட்டி கேட்ட போது அவர் கூறிய பதிலை அப்படியே எழுதுகிறேன். "மிஸ்டர் சம்பந்தம், உன் கண் பார்வை முற்றிலும் போய் நீ அந்தகனாகப் போகமாட்டாய். கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று சொன்னாரே ஒழிய ஆபரேஷன் செய்யக்கூடும் என்று சொல்லவேயில்லை. உனக்கோ வயதாகிவிட்டது. இனி ஆபரேஷன் செய்வதில் பிரயோசனமில்லை என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக மேற்கண்டபடி சொன்னார் என்று நான் அர்த்தம் செய்துகொண்டேன். இதைக் கேட்டவுடன் நான் தமிழுக்கும் தமிழ் நாடகங்களுக்கும் எப்படி பணி செய்வது என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டேன் என்றே கூறவேண்டும்.

இச்சமயம் ஏதோ என் மனதில் விரக்தி தோன்றின வனாய் சந்யாசம் மேற்கொள்ளத் தீர்மானித்தேன். அதற்காக

என் உயிர் நண்பரும் குருவுமான வி.வி. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காருடன் கலந்து பேச அவர் ''அப்படியே செய்யலாம், உண்மையில் சந்யாசம் என்பது பெண்ணாசை, பொன் ஆசை, மண் ஆசை இம்மூன்றையும் விட்டு வாழ்வதாகும், மேல் வேஷங்களில் ஒன்றுமிலலை'' என்று சொல்லி முதற்படியாக ''குடீசர சந்யாசம்' என்பதை எடுத்துக் கொள்ளும்படி சொன்னார். அதற்குரிய நிபந்தனைகளையும் எனக்குப் போதித்தார். அவர் கட்டளைப்படி என் சொத்துக்களை எல்லாம் என் குமாரனான வரதராஜனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு வீட்டின் மேல்மாடி அறையில் வசிக்க ஆரம்பித்தேன். இது நடந்தது 1950-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி முதல் தேதியாகும். மேற்சொன்ன மூன்று பற்றுகளையும் நான் ஒழித்தபோதிலும் தமிழ் பாஷையிலுள்ள பற்றை மாத்திரம் விட என்னால் முடியவில்லை. இதைப்பற்றி யோசித்து இது உலக பற்றைச் சார்ந்ததல்ல தமிழ் பாஷைக்கு தமிழனாய் பிறந்த நான் செய்யவேண்டிய கடமையாகும் என்று என் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டேன். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் ''என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதாகும்'' என்று கூறியிருப்பது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஆகவே தமிழில் நான் எழுதுவதை நிறுத்தலாகாது என்று தீர்மானித்தேன். ஆயினும் கண் பார்வையில்லாத நான் இதை எப்படி செய்வது? என்று முன் சொன்னபடி பெருங் கலக்கமுற்றேன். தினம் நான் இரவில் தூங்கப் போகும்முன் நான் வணங்கும் தெய்வங் களைத் துதித்துவிட்டு தூங்குவது வழக்கம். அப்படிச் செய்யும்போது ''இதற்கு நீங்கள்தான் ஒரு வழி காட்ட வேண்டும்'' என்று கேட்டுவந்தேன். சிலநாள் கழித்து ஒரு நாள் காலை நான் விழித்தவுடன் என் புத்தியில் ''ஹோமர் (Homer) என்னும் கிரேக்க ஆசிரியர் பிறவிக் குருடர் எப்படி பெருங் காவியங்களை எழுதினார்? மில்டன் (Milton) என்னும் பெயர் பெற்ற ஆங்கில நூலாசிரியர் தன் கண் பார்வை முற்றிலும் இழந்தபின் "Paradise lost' என்னும் கிரந்தத்தை எப்படி எழுதினார்? அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார் ராமாயண கீர்த்தனையை எப்படி எழுதினார்? அவர்கள் செய்தபடி நாம் ஏன் செய்யலாகாது? என்னும் எண்ணம் உதிக்க, உடனே எனக்கு வழிகாட்டியத் தெய்வங்களை துதித்துவிட்டு அவர்கள் செய்தவாறே நாமும் செய்வோம்

என்று தீர்மானித்தேன். அன்றைத் தினம் போஜனத்திற்கு மேல் என் பேத்திகளுள் ஒருத்தியை அழைத்து நான் எழுதவேண்டுமென்று உத்தேசித்திருந்த ஒரு சிறு கட்டுரையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சொல்லி அவளை எழுதிவரச் சொன்னேன். இப்படி செய்வது ஆரம்பத்தில் எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாய்த்தான் இருந்தது. ஆயினும் பத்துப் பதினைந்து நாட்கள் கழித்தவுடன் சகஜமாய்ப் போய்விட்டது. அதுமுதல் இதுவரைக்கும் நான் எழுதி அச்சிட்டு வந்த நாடகங்கள், கதைகள் முதலியனவெல்லாம் இவ்வாறுதான் வெளியிடப்பட்டன. அச்சிட வேண்டிய புஸ்தகங்களின் ப்ரூப்கள் (Proof) வந்தால் அவளைப் படிக்கச்சொல்லி திருத்திக்கொண்டு வந்தேன். ஆயினும் இப்படிச் செய்வதில் பல எழுத்துப் பிழைகள் திருத்தப்படாமல் புஸ்தகங்களில் இருக்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. என் கண் பார்வை மிகவும் குறைந்துபோய் என் பேரன் பேத்திகளுக்குச் சொல்லி அச்சிட்ட புஸ்தகங்கள்: இல்லறமும் துறவறமும் (1952) சபாபதி முதலியாரும் பேசும் படமும் (1954) நான் குற்றவாளி (1954) நீண்ட ஆயுளும் தேக ஆரோக்கியமும் (1956) தமிழ் அன்னை பிறந்து வளர்ந்த கதை 2 பாகங்கள் (1957) பலவகைப் பூங்கொத்து (1958).

தினசரி பட்டி

1928-வது வருடம் நான் நீதிபதி வேலையினின்றும் விலகின பிறகு அநேக நண்பர்கள் "உங்கள் நாட்களை எப்படி கழிக்கிறீர்கள்" என்று கேட்டிருக்கின்றனர். இது ஒரு முக்கியமான கேள்வியாம். அநேக உத்யோகஸ்தர்கள் பென்ஷன் (Pension) வாங்கிக்கொண்ட பிறகு தங்கள் காலத்தை எப்படி கழிப்பது என்று திகைத்திருக்கின்றனர். காலத்தை சரியாக கழிக்கத் தெரியாமல் வீட்டிலேயே மூன்று வேளை சாப்பிட்டுவிட்டு மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தால் அது ஒருவன் உடல் நலத்திற்குக் கெடுதியைத்தான் தரும். ஆகவே 1928-ஆம் வருஷம் முதல் இதுவரையில் என்

காலத்தை எப்படிக் கழிக்கிறேன் என்பதைப் பற்றி விவரமாய் எழுதுதல் இதை வாசிக்கும் எனது சில நண்பர்களுக்காவது பிரயோசனப்படும் என்றெண்ணி இதைப்பற்றி கொஞ்சம் விவரமாய் எழுதுகிறேன். காலையில் ஆறுக்கு எழுந் திருப்பேன். (நான் பரிட்சைகளுக்குப் போயிருந்த காலத்தில் கூட முன்பாக எழுந்ததில்லை) விழித்தவுடன் நான் வணங்கும் தெய்வங்களை தொழுதுவிட்டு அரை மணி நேரம் உலாவுவதிலும் வியாயாமம் எடுத்துக் கொள்வதிலும் காலம் கழியும். நான் எடுத்துக் கொள்ளும் வியாயாமத்தைப் பற்றி அறிய விரும்பும் நண்பர்கள் எனது ‘‘நீண்ட ஆயுளும் தேக ஆரோக்கியமும்’’ என்னும் நூலில் நான் இதைப்பற்றி எழுதியதை படித்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவைகளையெல்லம் பற்றி இங்கு எழுதுதல் என்றால் இச்சிறு நூல் மிகவும் பெரிதாகிவிடும். அதில் எது தவறினா லும் ஒன்று மாத்திரம் தவறமாட்டேன். அதாவது ஐந்து நிமிஷம் எடுத்துக் கொள்ளும் பிராணாயாமமாம். இது மிகவும் முக்கியம் என்று நான் வற்புறுத்துகிறேன். இது முடிந்தவுடன் என் காலைக் கடன்களை எல்லாம் தீர்த்துக் கொண்டு என் காலை பிரார்த்தனையை முடிப்பேன். இதெல்லாம் முடிவதற்கு சுமார் 2 மணி நேரமாகும். பிறகு என் காலை சிற்றுண்டியை அருந்துவேன். ஏதாவது கொஞ்சம் பட்சணமும் ஒரு பழமும் நான் அருந்தும் சுக்குக் காப்பியுமாம். சுக்கு காப்பி என்பது சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்னும் மூன்றினால் ஆனதாம். நான் காப்பி சாப்பிடுவதை விட்டு 50 வருடங்களுக்கு மேலானது. இதன் பேரில் 9 மணி முதல் 11 மணி வரை நான் ஏதாவது எழுத வேண்டிய நாடகத்தையோ கதையையோ கட்டுரையையோ எழுது வதில் காலங் கழிப்பேன். பிறகு என் நித்ய பூஜையை முடித்துக்கொண்டு உணவு கொள்வேன். இது எல்லாம் முடிவதற்கு ஏறக்குறைய ஒரு மணியாகும். ஒரு மணிமுதல் இரண்டு மணிவரையில் மெத்தையின் பேரில் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு முழு ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வேன். பிறகு இரண்டு மணிமுதல் 4 மணி வரையில் மறுபடியும் ஏதாவது எழுதுவதிலோ அதற்கு எதாவது படிக்க

வேண்டியதிலோ என் காலத்தைப் போக்குவேன். நான்கு மணிக்கு மேல் ஏதாவது ஒரு சிறு பழமும் (முக்கியமாக பேரிச்சம் பழம்) பாலும் அருந்துவேன். பிற்பாடு சுகுண விலாச சபைக்கோ, S.I.A.A.-வுக்கோ, மதுவிலக்கு சங்கத்துக்கோ போய் அங்கு ஏழரை மணி வரையில் சீட்டாடுவதிலோ நண்பர்களுடன் பேசுவதிலோ காலங் கழிப்பேன். 8 மணிக்குள் வீடு திரும்பி விடுவேன். இரவு பூஜையை முடித்துக்கொண்டு 9 மணிக்குள் சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்கப் போவேன்.

மேற்சொன்ன தினசரி நடவடிக்கைகள் என் கண் பார்வை சுமாராய் இருந்தபோது; பிறகு என் கண் பார்வை முற்றிலும் குறைந்தபோது அந்த நடவடிக்கைகளில் சிலவற்றை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. (1) காலையில் 9 மணி முதல் 11 மணி வரையில் என் பேரன் ஒருவனை ஆங்கிலத்தில் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டு வருவேன் அல்லது அவனுக்கு ஆங்கிலப் பாடம் கற்பிப்பேன். (2) 2 மணி முதல் 4 மணி வரையில் நான் காலையில் யோசித்திருந்த நாடகத்தையோ, கதையையோ, கட்டுரையையோ என் பேத்தி ஒருத்திக்குச் சொல்ல, அவளை எழுதிக் கொள்ளச் சொல்வேன். (3) சாயங்காலம் வெளியில் போகாதவனாய் வீட்டிலேயே 6 மணி வரையில் உலாவி வியாயாமம் எடுத்துக் கொள்வேன். (4) 6 மணி முதல் 7½ மணி வரை என் சிறிய பேரனை படிக்கச் சொல்லி தமிழ்ப் பாடம் கற்பிப்பேன். புதன் கிழமைகளில் மாத்திரம் மது விலக்கு சங்கத்திற்கு ஒரு ரிக்ஷாவில் மற்றவர்கள் உதவியினால் ஏறிக்கொண்டு போய் வருவேன்.

நான் வணங்கும் தெய்வத்தின் கருணையினால் பெற்ற மரியாதைகள்

(1) என்னுடைய 81 ஆம் பிறந்த நாளில் சென்னை யிலுள்ள ஏறக்குறைய எல்லா நடிகர்களும் நான் எதிர்பாராத படியான ஒரு பெரிய விழாவைக் கொண்டாடினர். (2) என்னுடைய 85 வயது பூர்த்தியானதும் சென்னை நகராண்மைக் கழகத்தார் எனக்கு பெரிய மரியாதையை செய்தார்கள். (3) சென்னை மாநில சங்கீத நாடக சபையார் பாராட்டு விழாக் கொண்டாடினர். (4) இவ்வருடம் (1957) சென்னை அரசியலார் தாங்கள் நடத்திய நமது நாட்டின் நூறாவது விடுதலை விழாவை நடத்தியபோது எனக்குப் பெரிய பரிசுகள் அளித்தனர். (5) நான் படித்த மாகாணக் கல்லூரி பாராட்டு விழா ஒன்றை நடத்தியது. (6) நான் படித்த பச்சையப்பன் கல்லூரி ஓர் பெரும் பாராட்டு விழாவை நடத்தியது. (7) சுகுண விலாச சபையார் ஓர் பெரும் கொண்டாட்டத்தை நடத்தி மரியாதை செய்தனர். இன்னும் மது விலக்கு சங்கம், கபாலீஸ்வரர் கோயில் அதிகாரிகள், சில நடிகர் சங்கங்கள் பிரத்யேகமாக மரியாதை செய்தார்கள். மேற்சொன்ன பல கூட்டங்களில் சென்னையில் உள்ள பல நடிகர் சங்கங்கள் உபசாரப் பத்திரங்கள் வாசித்து மாலை மரியாதைகள் செய்தனர். இவ்வருடம் (1959) டில்லியில் உள்ள மத்திய அரசாங்கத்தார் குடியரசு தினத்தன்று (26.1.59) 'பத்ம பூஷண்' பட்டத்தை அன்புடன் வழங்கினர். அன்றியும் டில்லியிலுள்ள அரசாங்கத்து சங்கீத நாடக சங்கமானது நாடக நடிப்பிற்காக பரிசு வழங்கியது. சென்னை நாட்டிய சங்கமும் ஓர் விழாவில் அன்பளிப்பு அளித்தது. கபாலீஸ்வரர் தேவஸ்தானம் மறுபடியும் மரியாதை செய்தது. இன்னும் சுகுண விலாச சபையார், மதுவிலக்கு சங்கம் முதலிய குழுவினர் மரியாதை செய்துள்ளார்கள். சென்னை சங்கீத நாடக சபையும் ஓர் பாராட்டு விழா நடத்தியது. இவைகளை யெல்லாம் பற்றி என் சரிதையில் நானே விவரங்களை எழுதுவது மரபு அன்று என்று எழுதவில்லை. ஆயினும் எனக்கு மரியாதை செய்த

ஒவ்வொரு சங்கத்திற்கும் அந்தந்த சங்கத்தின் அங்கத்தின ருக்கும் என் நன்றியையும் வந்தனத்தையும் இந்த எழுத்தின் மூலமாக நான் தெரிவிப்பதன்றி நான் வேறு என்ன கைம்மாறு செய்யக்கூடும்? ஒருவேளை மறுபிறப்பில் தான் செய்யக் கூடுமோ என்னவோ?

இவ்வருஷம் (1959) நான் முடித்த நூல்கள் 'மனஆரோக்கியமும் நீடித்த ஆயுளும்' இந்த 'என் சுயசரிதை'யுமாம். மன ஆரோக்கியமும் நீடித்த ஆயுளும், என்னும் நூல் இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை.

தன் சுயசரிதையை எழுதும் ஒருவன் தான் பிறந்தது வளர்ந்தது படித்தது, பெரியவனானது கலியாணம் செய்து கொண்டது, உத்தியோகம் செய்து பொருள் சேர்த்தது இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றிமாத்திரம் எழுதிக் கொண்டு போவானானால் அச்சரித்திரம் யாருக்கு என்ன பயனைத் தரும். மேற்சொன்ன அவனது ஆயுள் பற்றி எழுதும் விஷயங்களோடு ஒவ்வொரு நிலையிலும்தான் இன்னின்ன நல்ல வழக்கங்களைக் கடைப்பிடித்து நடந்த தினால் தனக்குண்டான நன்மைகளைப் பற்றியும், தான் அப்போதைக்கப்போது ஏதாவது கெட்ட பழக்கங்களை யுடையவனாயிருந்தால் அவைகளின் பயனாக தான் அனுபவித்த கஷ்டங்களையும், நிஷ்டூரங் களையும் ஒன்றும் ஒளியாது எழுதிக்கொண்டு வருவானானால் அவன் சரித்திரமானது மற்றவர்களுக்கு முக்கியமாக இளைஞர் களுக்கு உபயோகப்படும் என்பது திண்ணம். அப்படிச் செய்யும் ஒவ்வொருவனும் தனக்கென்று மாத்திரம் வாழாமல் பிறர்களுக்கும் வாழ்ந்தவனாகிறான் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை; ஆகவே நான் இதுவரையில் எழுதிய என் சரிதையில் எனது நன்னடக்கையால் அனுபவித்த நன்மையையும் கெட்ட நடத்தையால் அநுவித்த கஷ்டங்களையும் ஆங்காங்கு கூறியிருக்கின்றேன் என்பதை இதை படித்த புத்தி கூர்மையுள்ளவர்கள் இலேசாக கண்டுபிடித்திருப்பார்கள் என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆகவே இனி இதுவரையில் எடுத்துக்கூறாத மற்ற விஷயங்களிலும் நான் மேற்சொன்ன கோட்பாட்டை கடைபிடித்த சில விஷயங்களை எடுத்து எழுத விரும்புகிறேன்.

எங்கள் இல்வாழ்க்கை

இல்வாழ்க்கை நடத்துவதில் என் தகப்பனார் ஒரு நல்ல முறையைக் கடைப்பிடித்து வந்தவர். அவருக்கு நாங்கள் ஐந்து ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தோம் என்பதை முன்பே தெரிவித்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு பிள்ளையையும் கூடுமான வரையில் படிக்க வைத்து ஏறக்குறைய படிப்பு முடிந்தவுடன் கலியாணம் செய்வித்து பிறகு அவனை ஏதாவது ஒரு உத்தியோகத்தில் வைத்து உடனே அவனுக்கு ஒரு வீட்டை வாங்கிக் கொடுத்து பிரத்யேகமாக அவ்வீட்டில் குடும்பம் வைத்துவிடுவார். இவ்வாறு என் மூன்று தமையன் மார்களுக்கும் செய்தார். ஐயாசாமி என்கிற என் தமையன் ஒருவரை தன் முதிர்வயதில் காப்பதற்காக ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அவருடைய அந்திய காலத்தில் என் படிப்பு முடியாது நான் வக்கீல் பரீட்சைக்கு படித்துக் கொண்டி ருந்தபடியால் என்னை பிரத்யேக குடும்பஸ்தனாக வைக்க வில்லை. ஆயினும் அவருக்குப் பிற்காலம் என் தமையனார் ஐயாசாமி முதலியாரும் நானும், நான் வக்கீலாக சம்பாதிக்க ஆரம்பித்த பிறகு ஒரு நாள் டிஸ்டிரிக்ட் முன்சீப்பாயிருந்த அவர் பட்டணத்துக்கு வந்து என்னிடம் ''சம்பந்தம் தகப்பனார் கட்டளையின்படி நாமும் பிரித்துக் கொள்வோம் நம்முடைய குடும்ப சொத்தை'' என்று சொன்னார். அதற்கு நான் உடன்பட்டு அன்றைத்தினமே நீங்கள் இன்னின்ன சொத்துக்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் இன்னின்ன சொத்துக்களை எடுத்துக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லி அதன்படியே பிரித்துக்கொண்டோம். மறுநாளே 'பாரீக்கத்து' ஒன்று எழுதி ரிஜிஸ்டர் செய்துகொண்டோம். நாங்கள் இவ்வாறு பிரித்துக்கொண்டது என் தமையன்மார்கள் மூன்று பேர்களுக்குங்கூட சில வருடங்களுக்கு பின்புதான் தெரிந்தது. இவ்வாறு செய்து கொண்டதினால் நாங்கள் அடைந்த பலன் என்னவென்றால் எங்களுக்குள் சகோதர சண்டை ஒன்றும் உண்டாகவில்லை. ஒருகாசும் கோர்ட் செலவிற்காக செலவழிக்கவில்லை. இவ்விஷயத்தைப் பற்றி என் அருமைத் தந்தையார் பன்முறை கூறிய ஒரு பழமொழி

இப்பொழுது ஞாபகமிருக்கிறது. அதாவது "இருபது குடுமிகள் ஒன்றாய் சேர்ந்து வாழும். இரண்டு கொண்டைகள் சேர்ந்து வாழமாட்டா" என்பதாகும். இந்த நன்மையை யோசித்து இதை வாசிக்கும் எனது நண்பர்கள் என் தகப்ப னாருடைய கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடித்து நடப்பார் களாக. ஐரோப்பியன் முதலியவர்கள் குடும்பங்களில் அண்ணன் தம்பிகள் சண்டை, ஓரவத்திகள் சண்டை, மாமி மருமகள் சண்டை என்பதே ஏறக்குறைய கிடையாது என்று கூறலாம். ஒரு ஐரோப்பியன் அவன் அரசகுமாரனாக இருந்தபோதிலும் மணம் செய்துகொண்டவுடன் பிரத்யேக குடும்பஸ்தனாய் வாழவேண்டியதுதான். இக்கோட்பாட்டை கவனியாது என் சொந்த பந்துக்களில் பல குடும்பங்களில், ஒன்றாய் வாழ்ந்து கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம் சண்டை சச்சரவு நேரிட்டு குடும்பங்கள் அழிந்துபோய் இருக்கின்றன என்று நான் பல உதாரணங்கள் கொடுக்க முடியும். இக்காரணம் பற்றியே இதை சற்று விவரமாய் எழுதினேன். அவிபக்த குடும்பமானது பூர்வகாலத்து நாகரீகத்திற்கு ஏற்றதாயிருந்தது. தற்காலத்திய நாகரீகத்திற்கு தனித்தனி குடும்ப வாழ்வே மிகவும் ஏற்றதானது என்பதற்குத் தடையில்லை.

கடன் இல்லா வாழ்வே கண்ணிய வாழ்வாம்

இதை நன்றாய் அறிந்திருந்த எனது தந்தையார் பல வருடங்கள் கடனின்றி வாழ்ந்து வந்தார். ஆயினும் எங்கள் எழும்பூர் பங்களாவைக் கட்ட ஆரம்பித்தபோது அது முடிவாவதற்கு தான் போட்ட திட்டத்திற்கு இரு மடங்கிற்குமேல் செலவாகிவிட்டது. ஆகவே அவர் கடன் வாங்கவேண்டி வந்தது. அவர் அந்திய காலத்தில் இக்கடன் சுமார் 8000 ரூபாய் ஆயிற்று. அதற்காக அவர் மாதம் மாதம் 40 ரூபாய் வட்டி கொடுக்க வேண்டியதாய் வந்தது. அவர் காலமானவுடன் அவர் சொற்படி என் அண்ணன் ஐயாசாமி முதலியாரும் நானும் அக்கடனை முதலில் தீர்த்துவிடும்படி

தீர்மானித்தோம். அதற்காக எங்கள் எழும்பூர் பங்களாவை குடிக்கூலிக்கு விட்டுவிட்டு இப்போது நானிருக்கும் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டோம். அவர் கருமாந்திரமானபின் ஒரு மாதத்திற்கெல்லாம் எங்கள் மனைவிகளை அழைத்து எங்கள் குடும்ப நிலையை அவர்களுக்குத் தெரிவித்து அவர்கள் போட்டுக் கொண்டிருந்த நகைகளில் கட்டுக்கழித்தி களுக்கு இருக்கவேண்டிய முக்கியமான நகைகளை விட்டு மற்றவைகளையெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டோம். அன்றியும் நாங்கள் இருவரும் போட்டுக் கொண்டிருந்த ரவை கடுக்கன், பொன் அரைஞாண், பொன் கடிகாரங்கள், மோதிரங்களை கழட்டி இந்நகைகளையெல்லாம் எங்கள் நம்பிக்கையுள்ள ஒரு சிநேகிதர் மூலமாக விற்றுவிட்டு கடனை முன்பு தீர்த்தோம். அச்சமயம் நம்மவர்களில் சிலர் என்ன இது தகப்பனார் இறந்த மூன்று மாதத்திற்குள்ளாக இப்படி குடும்ப நகைகளையெல்லாம் விற்றுவிடுகிறார்களே என்று இகழ் வார்களே என்று பயந்ததுண்டு. ஆயினும் என் பந்துக்களில் பலர் இப்படிச் செய்ததற்காக புகழ்ந்ததுண்டு. நாங்கள் மேற்சொன்னபடி உடனே கடனைத் தீர்த்திராவிட்டால் சில வருடங்களில் பெருந்தொகையாகி எங்கள் குடும்பத்தையே அழித்திருக்கலாம். இதன்பின் நாங்கள் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்தபோது எங்கள் மனைவிமார்களுக்கு அவர்கள் கொடுத்த நகைகளுக்கு இரண்டு பங்கு அதிகமாக கடவுள் கிருபையால் செய்து போட்டோம் என்று சந்தோஷத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் பி.ஏ. வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது கம்ப ராமாயணத்தில் ''கடன்கொண்டார் நெஞ்சம்போலும் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்'' என்னும் வரியைப் படித்தபோது என் ஜன்மத்தில் ஒரு காசும் கடன் வைக்கக்கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அதன்படி இன்றுவரையில் ஒருவரிடமிருந்தும் எந்த அவசரத்திலும் நான் கடன் வாங்கியவன் அன்று. இதை வாசிக்கும் எனது நண்பர்கள் அப்படியே நடப்பார்களாக.

குறித்த காலப்படி நடத்தல்

இவ்விஷயத்தில் என் அருமைத் தந்தையாரே எனக்கு முதல் போதகர். அவர் பள்ளிக்கூடங்களை விசாரிப்பதற்காகப் போவதில் ஒருபோதும் காலம் தவறிப்போனதில்லை, என்று பலர் கூறக்கேட்டிருக்கிறேன். ஒரு உதாரணம் கொடுக்கின்றேன். ஒருநாள் ஒரு உயர்தரப் பள்ளியை பரிட்சிப்பதற்காக காலை 11 மணிக்கு தானும் தனக்கு மேற்பட்ட உத்தியோகரான மிஸ்டர் பவுலர் (Mr. Fowler) உம் வருவதாக குறித்திருந்தார்களாம். அன்று மிக அதிக மழை பெய்ததாம். இருந்த போதிலும் 11 மணிக்கு முன்னதாகவே அவர் போய்ச் சேர்ந்தபோது பள்ளிக்கூடத்தில் கொஞ்சம் பிள்ளைகளும் கொஞ்சம் உபாத்தியாயர்களும்தான் வந்திருந்தார்களாம். பவுலர் துரையும் 1 மணி சாவகாசம் பொறுத்து வந்தாராம். வந்தவர் என் தகப்பனார் சரியாக வந்ததற்காக அவரை மிகவும் சிலாகித்துப் பேசினாராம். இதை அப்பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயர் ஒருவரே பிறகு எனக்குத் தெரிவித்தார். சாதாரணமாக நம் தேசத்தவர்கள் இதை சரியாக கவனிப்பதே இல்லை. வெள்ளைக்காரர்கள் பெரும்பாலும் இதைக் கவனிப்பார்கள். இவ்விஷயத்தில் எனக்கு இரண்டாவது போதகாச்சாரியார் சின்ன கோர்ட் நீதிபதியாயிருந்த மிஸ்டர் ரோஜேரியோ (Mr. Rozario) அவர் கோர்ட்டுக்கு சரியாக 11 மணி அடிக்கும்போது வந்து உட்காருவார். அவர் முன்பாக நான் 4 வருஷம் வக்கீலாக பழகினேன். அவர் ஒருநாளும் இதில் தவறியதில்லை. இதைக் கடைப்பிடித்தே நானும் அதே கோர்ட்டில் நீதிபதியாய் இருந்த காலமெல்லாம் சரியாக 11 மணிக்கு வந்து வேலை ஆரம்பிப்பேன். இதைப்பற்றி என்னுடைய சினேகிதர்களாகிய வக்கீல்கள் ''கடிகாரம் தப்பினாலும் தப்பும் இவர் தப்பமாட்டார்'' என்று கூறியதை நான் பன்முறை கேட்டிருக்கிறேன். நம்மவர்கள் இந்தமுறை ஏன் பின்பற்றுவதில்லை என்று எனக்கு ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது. நம்மவர்கள் கல்யாணங்களுக்கு லக்னம்

வைத்தால் அதில் தவறுகிறார்களா, அல்லது ரெயிலுக்குப் போவதென்றால் இரண்டு நிமிஷம் தவறிப் போகிறார்களா? இவ்விஷயத்தில் மேற்சொன்ன ரொஜேரியோ எனக்குக் கூறிய ஒரு வாக்கியம் ஞாபகம் வருகிறது. அதாவது - ''சம்பந்தம், காலக்கிரமப்படி வருவது எனக்கு கஷ்டமாயில்லை. காலம் தவறி நடத்தல்தான் எனக்குப் பெரும் கஷ்டமாயிருக்கிறது'' என்பதாம். இதை வாசிக்கும் எனது இளைய நண்பர்களாவது வெள்ளையர்களைப் போல் தாங்களும் எவ்விஷயத்திலும் குறித்தகாலக் கிரமப்படி நடக்கக் கற்றுக்கொள்வார்களாக!

என் தாய் தந்தையர்கள் போதித்த நீதிகள்

(1) ''கண்ணே பயப்படாதே,'' இந்த இரண்டு பதங்கள்தான் என் தாயார் எனக்குக் கூறிய கடைசி வார்த்தைகள். அவைகளுக்கு நான் செய்யும் வியாக்கியானம் என்னவென்றால் ''என்ன இடுக்கண் நேர்ந்தபோதிலும் தைரியத்தைக் கைவிடாதே. தெய்வத்தை நம்பியிரு'' என்பதாம். (2) எல்லோரையும் சந்தோஷிப்பித்து நீ சந்தோஷமாயிரு. (3) உண்மையே எப்பொழுதும் பேசு. அப்படிப் பேசுவதனால் யாருக்காவது மனவருத்தம் உண்டாகும் என்று தோன்றினால் மௌனமாயிருந்துவிடு. (4) கடுகடுத்துப் பேசாதே. இனிமையாய்ப் பேசு. (5) உனக்கு யாராவது கெடுதி செய்தால் அதைப் பொறுத்துக்கொள். அவர்களுக்கு நீ நன்மை செய்யும்படி முயல். (6) கோபத்திற்கு இடம் கொடாதே. கோபம் வந்தால் முற்றிலும் அடக்கிவிடு. (7) எந்நேரமும் நகைமுகத்துடன் இரு. (8) செல்வம் வந்தால் செருக்கடையாதே. ஏழ்மை வந்தால் தளர்ச்சியடையாதே. (9) மனதினால் ஒருவருக்கும் தீங்கு நினையாதே. வாக்கினால் தீமை பேசாதே, செய்கையால் தீங்கு இழைக்காதே. (10) பேராசைப்படாதே.

கிடைத்தது போதும் என்று சந்தோஷத்துடன் இரு. (11) வரும்படிக்கு மேல் செலவு செய்யாதே, உன்னால் இயன்ற அளவு தர்மம் செய். ஆடம்பரத்திற்காக ஒன்றும் செய்யாதே. (12) இன்றைக்கு செய்யவேண்டிய ஒரு வேலையை இன்றைக்கே செய்து முடி. நாளைக்கென்று தள்ளிப் போடாதே. (13) புண்ணியம் செய் பாபம் செய்யாதே. (14) உன் காலம் வந்தபோது பயமின்றி உன்னைப் படைத்தவர்கள் பாதம் போய்சேர்.

முடிவில் என் ஆயுளைப் பற்றி நான் யோசித்து பார்க்குமிடத்து பல இடையூறுகளும் கஷ்டங்களும் இருந்த போதிலும் சந்தோஷகரமான விஷயங்களே மேலிட்டிருக் கின்றன என்பது என் தீர்மான அபிப்பிராயம். இன்னும் என் இவ்வுலக வாழ்க்கை எத்தனை காலம் இருக்குமோ என்பதை சொல்ல என்னால் முடியாது. ஆயினும் தமிழுக்காகவும் முக்கியமாக தமிழ் நாடகத்திற்காகவும் உழைக்க எனக்கு சக்தியிருக்குமளவும் உயிருடன் இருக்க விரும்புகிறேன். அச்சக்தி குன்றிவிட்டால் என் தாய் தந்தையர்கள் பாதத்திடம் போய் சேரவிரும்புகிறேன். இச்சிறு நூலை முடிக்குமுன் எனது 81 ஆம் பிறந்த நாளில் சென்னையிலுள்ள நடிகர்களும் சீமான்களும் பெரிய மரியாதை செய்தபோது நான் அவர்களுக்கு வந்தனம் வழங்கிபோது கூறிய வார்த்தைகளை எழுதுகிறேன். ''நான் இன்னொரு பிறப்பை விரும்பவில்லை. ஈசன் திருவுளம் நான் மறுபடி இப்புவியில் பிறக்கவேண்டுமென்று இருந்தால் அவரை மூன்று வரங்கள் கேட்பேன். (1) அப்பிறப்பில் இப்பிறப்பில் எனக்கு தாய் தந்தைகளாய் இருந்தவர்களே அப்பிறப்பிலும் தாய் தந்தையர்களாக இருக்க வேண்டும். (2) இப்பிறப்பில் என் நண்பர்களாய் இருந்தவர்களே எனக்கு நண்பர்களாய் இருக்க வேண்டும். (3) அப்பிறப்பிலும் நான் ஒரு தமிழ் நாடக ஆசிரியனாகவும் விநோதத்திற்காக தமிழ் நாடகங்களை நடிக்கும் நடிகனாகவும் இருக்கவேண்டும்.''

முற்றிற்று

யான் கண்ட புலவர்கள்

நாடக பேராசிரியர்
பத்மபூஷன்
பம்மல் சம்பந்த முதலியார் பி.ஏ., பி.எல்.,
(முன்னாள் நீதிமன்ற நடுவர்)

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சி.ஐ.டி. வளாகம், தரமணி
சென்னை.

இந்நூல் என் தந்தை தாயார்

விஜயரங்க முதலியார்
மாணிக்கவேலு அம்மாள்

ஞாபகார்த்தமாக அச்சிடப்பட்டது.

II. யான் கண்ட புலவர்கள்

பம்மல் சம்பந்த முதலியார்

1. சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை

நான் ஏறக்குறைய பத்து வயதுடைய சிறுவனாயிருந்த போது, என் தகப்பனாருடன் வசித்துக்கொண்டிருந்த ஆச்சாரப்பன்தெரு 54 ஆவது கதவெண்ணுள்ள வீட்டிற்கு ஒருவர் வந்தார். அப்பொழுது வீட்டில் கீழே படுத்துக் கொண்டிருந்த நான் அவரிடம் போய் யாரென்று வினவ அவர் ஏதோ பதில் உரைத்தார். அவர் பேசியமொழி தமிழாய் இருந்தபோதிலும், அவர் பேசிய வார்த்தைகள் பரபரப்புடன் இருந்தபடியால் எனக்கு அவர் சொன்னது பொருளாக வில்லை. ஆயினும் அவர் கூறிய சில சொற்களினால் என் தகப்பனாரைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாரென்று மட்டும் அறிந்தவனாய், அவரைக் கீழே உட்காரச் சொல்லிவிட்டு மாடியின் மீதிருந்த என் தகப்பனாரிடம் போய் உங்களை யாரோ பார்க்க வந்திருக்கிறார் என்று தெரிவித்தேன். என் அருமைத் தந்தையார் ''நீ அறியாதபடி தமிழில் பேசுவது யாரடா'' என்று சொல்லிவிட்டு, பலகணியின் வழியாகக் கீழே பார்த்து ''ஓ. இவரா! வாருங்கள், பிள்ளையவாள்'' என்று கூறிவிட்டுக் கீழே இறங்கி வந்து அவரை மாடிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். அவருடன் கொஞ்சநேரம் பேசிவிட்டு அவரை வீட்டிற்கு அனுப்பிய பிறகு அவரைப் பற்றி என்னுடைய தந்தை சில செய்திகளைத் தெரிவித்தார். அவைகளை இங்கு முதலில் எழுதுகிறேன்.

தாமோதரம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தவர். அவர் சிறு வயதில் கல்வி கற்கத் தொடங்கியபோது யாழ்ப்பாணத்தில் சில கிறித்துவப் பாதிரிமார்கள் ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலையை

ஏற்படுத்தினர். அதில் கிறித்துவப் பிள்ளைகள் தாம் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவர் என்று ஒரு கட்டுப்பாடுசெய்தனர். அதன்பேரில் ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டுமென்று விரும்பிய பிள்ளையவர்கள் கிறித்துவராக ஒப்புக்கொண்டு சார்லெஸ் வின்ஸ்லோ தாமோதரம் என்று தம்பெயரை மாற்றிக் கொண்டனர். கீழ் வகுப்புகளில் நன்றாய்ப் படித்துத் தேறின பிறகு சென்னைக்கு வந்து மாகாணக்கழகத்தில் சேர்ந்து, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தார் புதியதாய் ஏற்படுத்திய பி.ஏ. தேர்வில் தேறினார். அவ்வாண்டு தேறினவர்களுள் இவர் முதல்வராய் இருந்தனர். ஆகவே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் முதலாக பி.ஏ., பட்டம் பெற்றவர் நம் பிள்ளையவர்களே என்றுதான் கூறவேண்டும். இச்செய்திக ளெல்லாம் என் தகப்பனார் எனக்குக் கூறியபடி இங்கு எழுதுகின்றேன்.

இவர் கொஞ்சம் குள்ளமானவர் என்றே சொல்ல வேண்டும். பெருத்த உடல் உடையவர். மார்பு அகலத்தை விட வயிற்றளவு ஐந்தாறு அங்குலம் அதிகமாயிருக்கும். கருநிறம் வாய்ந்தவர். சாதாரணமாகத் தலைக்குட்டையையும் பொத்தான்கள் போட்ட நீண்ட செக்காயையும் காஞ்சீபுரம் வேட்டியையும் அணிந்திருப்பார். இவர் சென்னைக்கு வந்த பிறகு மேலுக்குக் கொண்டிருந்த கிறித்துவ மதத்தை உதறி விட்டுப் பழையபடி இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவரானார். அப்பொழுது தம் பெயரைச் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை என்று மாற்றிக்கொண்டார்.

பொதுவாக அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணவாசிகளே தமிழில் நன்றாய்க் கற்றவர்கள் என்று மதிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்குள்ளும் பிள்ளையவர்கள் சிறந்த புலமை உள்ளவர் என்று மதிக்கப்பட்டார். பேசும்போதும் ஏறக் குறையத் தமிழ்ச்சொற்களே கையாளுவர். பல தொன்மை யான தமிழ்நூல்களை ஓலையில் இருந்தவைகளை அச்சிட்டு வெளியிட்ட பெருமை இவருக்கு உரியதாகும். இவர் சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் ஓர் உறுப்பினராக அமர்த்தப்பட்டார். பிறகு ஏறக்குறைய அவர் வாழ்நாள் முற்றும் பி.ஏ. முதலிய தேர்வுகளுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட குழுவுக்கு உறுப்பினராக விளங்கினார், அன்றியும் இவரும் என் தந்தையார் முதலியோரும் சேர்ந்து உபயுக்த கிரந்த

பிரகணசபை என்று ஒருசபை ஏற்படுத்திப் பாடசாலை களுக்கு வேண்டிய சில தமிழ்ப் பாடப் புத்தகங்களை வெளியிட்டனர். இச்சபையே சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தற்காலமிருக்கும் (School Book and Vernacular literary Society) ஆக மாறியதாகும் என்பது என் எண்ணம். அதில் உறுப் பினராக இருந்து தம் வாணாள் முற்றும் தமிழ்ப் புத்தகங்களை வெளியிடுவதில் மிக்க ஊக்கம் கொண்டவராய் இருந்தார்.

இவர் நடு வயதிலேயே டயபிடிஸ் (Diabetes) அல்லது மதுமேகம் என்னும் நோய்க்கு உட்பட்டவராயினர். அவரது கடைசிக் காலம் வரையில் அந்நோய் அவரை விடவில்லை. இதைப் பற்றிய ஒரு புதுமை என்ன வென்றால் இதற்காக இவர் ஒரு மருந்தும் சாப்பிடுவதில்லை. இதைக் குறைக்க இரண்டே பரிகாரம் செய்து வந்தார். இதில் ஒன்று இவர் சாப்பிடும் போதெல்லாம் இலையில் என்ன வைத்த போதிலும் எல்லாவற்றையும் சாப்பிட்டுவிடவேண்டும் என்பதாம். பொதுவாக நீர்நோயாளிகள் சர்க்கரைத் தின்பண்டங்களைச் சாப்பிடவே கூடாது என்பது மருத்துவர் களுடைய கட்டளையாகும். இவர் அதற்கு மாறாக லட்டு முதலிய என்ன சர்க்கரை மிட்டாய்களை வைத்த போதிலும் கொஞ்சம் கூட விடாது சாப்பிட்டுவிடுவார். இவர் எங்கள் வீட்டில் பன்முறை சாப்பிட்டிருக்கிறார். எங்கள் தகப்பனார் இவருக்குச் சர்க்கரைத் தின்பண்டங்களை வைக்காதீர்கள் என்று கட்டளை இடுவதுண்டு. அதற்கு மாறாகச் சிறுவர்களாகிய நாங்கள் சிலேபி, அல்வா முதலிய மிட்டாய் களை வேண்டுமென்றே அதிகமாய்ப் போடுவோம். இவர் அவற்றை எல்லாம் கவனியாது விழுங்கிவிடுவார். இவர் சாப்பிடும்போது ஒரு புதுமை என்னவென்றால் சாப்பாட் டின் கடைசியில் இலையில் மிகுந்திருந்த எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் சேர்த்து முருங்கைக்காய்த்தோல், ஊறு காய்கள், மிகுதியாய் இருந்த உப்பு இவைகளுடன் கலந்து ஒரே பெருங் கவளமாக்கி அதையும் விழுங்கிவிடுவார்! இஃது இவர் நோய்க்குச் செய்து கொள்ளும்படியான முதல் மருத்துவமாகும். இவர் செய்யும் இரண்டாவது மருத்துவம் என்னவென்றால் பேசும் வேளைகளைத் தவிர மற்றக் காலமெல்லாம் புகைச் சுருட்டைப் பிடித்துக்கொண்டிருப் பார். இதனால் தான் அவர் சாப்பிடுவதெல்லாம் செரித்துப்

போகிறது என்று என்னிடம் கூறியிருக்கிறார். இந்த நீர் நோயால் நேரிட்ட (Carbuncle) கார்பங்கிள் என்னும் பிளவை நோய்க்கு ஐந்து முறையோ அல்லது ஆறுமுறையோ உட்பட்டார். ஒவ்வொரு முறையும் வைத்தியர்களால் அறுவை செய்யப்பட்டுப் பிழைத்துவந்தார். அறுவை அல்லது ரணசிகிச்சை செய்து வந்ததினால் இவர் முதுகில் ஐந்தாறு சிவந்த வரிகள் தோன்றியிருந்தன. ஒருமுறை எங்கள் வீட்டின் மேல்மாடியிலேயே இந்த நோய்க்காக அறுவை செய்யப்பட்டு ஏறக்குறைய ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது ஒருமுறை தற்செயலாய் நான் பார்த்தபோது பயந்து போனேன்: பெரிய வெள்ளரிப் பழத்தை இரண்டாய்ப் பிளந்தால் எப்படி யிருக்குமோ அப்படி இருந்தது அவர் முதுகு. அதைப் பார்த்துப் பயந்து ஓடி வந்துவிட்டது நினைவிருக்கிறது,

மேற்சொன்னபடி பன்முறை அறுவை மருத்துவம் செய்யப் பெற்றவராய் இருந்தும் 80 வயதுக்கு மேல் இவர் வாழ்ந்திருந்தது ஒரு வியப்பாகும். இவர் கிறித்துவ மதத்தைவிட்டுப் பழையபடி சைவ மதத்தைத் தழுவிய பிறகு சைவமதத்தில் மிகவும் பற்றுடையவராய் இருந்தார். வழக்கமாக வெள்ளிக்கிழமை, திங்கட்கிழமை முதலிய நாட்களில் சிவாலயத்துக்குப் போய்க் கும்பிடாமலிருக்க மாட்டார். அதைப் பற்றிய வேடிக்கையான ஒரு குறிப்பை எழுதி இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றேன். அவர் எப் பொழுதும் சுருட்டுப் பிடித்துக்கொண்டே யிருப்பார் என்று முன்பே எழுதியுள்ளேன். சிவாலயத்திற்குப் போகும் போதும் இவர் வாயில் சுருட்டு இருக்கும். கோபுர வாயிலுக்குள் நுழைவதற்கு முன் அச்சுருட்டை வெளி மதிற்சுவரிலிருக்கும் ஏதாவது ஓர் ஒட்டையில் வைத்து விட்டுக் குளத்திற்குப் போய்க் கைகால்களைத் தூய்மை செய்துகொண்டு திருநீற்றைப் பட்டைபட்டையாய் அணிந்து உட்சென்று வெளியில் வந்தவுடன் அவர் வைத்துவிட்டுப் போன சுருட்டை மறுபடியும், கொளுத்திக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போவார்.

இவர் இலக்கண விளக்கம், சூளாமணி முதலிய தமிழ் நூல்களை அச்சிட்டு வெளியாக்கிய செய்திகளைக் குறித்துத் தமிழ் அறிஞர்களெல்லாரும் நன்கு அறிவார்களென்று

அவைகளைப் பற்றி நான் ஒன்றும் எழுதவிரும்பவில்லை. கடைசியில் இவர் நான் பழைய எப்.ஏ. (F.A.) தேர்வில் தமிழில் முதல் மாணவனாகத் தேறியதற்காக இவரது இலக்கண விளக்கம் என்னும் நூல் ஒன்றைப் பரிசாகச் சர்வகலாசாலையார் மூலமாக எனக்குக் கொடுக்கச் செய்தார். மேலும் நான் 1891 ஆம் ஆண்டு சுகுணவிலாச சபையை நிறுவியபோது அச்சபைக்குத் தொடக்கத்தில் மிகவும் உதவிபுரிந்தார். 1892 ஆம் ஆண்டு நாங்கள் எனது சுந்தரி என்னும் நாடகத்திற்கு ஒத்திகை நிகழ்த்தியபோது என் தகப்பனார் இவரை வரவழைத்தார். அப்போது அதைப் பார்த்து மகிழ்ந்து என்னை மிகவும் ஊக்கப் படுத்தினார்; அன்றியும் 1896 ஆம் ஆண்டு நான் லீலாவதி சுலோசனை நாடகத்தை அச்சிட்டபோது அதில் 50 பக்கங்களைச் சென்னைச் சர்வகலாசாலை எப்.ஏ., தேர்வுக்குப் பாடமாக வைக்கும்படி தமிழ்ப் பிரிவினர்களை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்தார். சர்வகலாசாலையார் ஒரு தமிழ் நாடகத்தைத் தேர்வுக்குப் பாடமாக வைத்தது இதுவே முதல்முறையாகும்.

★ ★ ★

2. டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர்

இவரைப் பற்றி நான் எழுதும் சிறுகதைகளைப் படிக்கும் நண்பர்கள் மஹாபாரதத்தில் ஏகலைவன் என்னும் வேடன் வில்லாசிரியராகிய துரோணாச்சாரியாரிடம் இருந்து அவர் நேராகச் சொல்லிக் கொடுக்காமலிருக்கும்போதே மனத்தில் அவரை நினைந்து வில்வித்தையனைத்தும் கற்றுக் கொண்டதாக ஒரு கதையைப் படித்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். வில்லாசிரியராகிய துரோணாச்சாரிக்கு ஏகலைவன் மாணவன் ஆனதுபோல் நான் மஹா மஹோ பாத்யாயருக்கு என் பாக்கியத்தால் மாணவனாகிய கதையை முதலில் எழுதுகிறேன்.

இதைப்பற்றி மஹாமஹோபாத்தியாயர் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்த காலத்தில் சற்றுவிவரமாய் எழுதியிருக் கிறேன். ஆயினும் இதைப் படிக்கும் தற்காலத்திய என் இளைய நண்பர்கள் அதைப் படித்திருக்கக் கூடுமென்று எண்ணிச் சுருக்கமாய் இங்கு எழுத வேண்டியவனாய் இருக்கிறேன்.

ஒரு சமயம் மஹாமஹோபாத்தியாயர் அவர்கள் என் தகப்பனாரைக் காணவந்தபோது இதைப் படித்திருக்கிறாயா தம்பி என்று எதைப்பற்றியோ கேள்வி கேட்டார். அதற்கு நான் இதை எங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கிறது இல்லை என்று பதில் உரைக்க அவர் பிள்ளையாண்டான் இலக்கணமாய்ப் பேசுகிறானே என்று என் தகப்பனாரிடம் கூறிவிட்டுத் தம்பி கற்றுக் கொடுக்கிறது என்று சொல் லினையே அதை ஒரே சொல்லாகச் சொல் பார்ப்போம் என்றார். அச்சமயம் எனக்கு வயது சுமார் 10 இருக்கும். அக் கேள்விக்குப் பதில் தெரியாது விழித்தேன். அதன் பேரில் அவர் கற்பிக்கிறது என்று சொல்லலாம் அல்லவா என்ற சொல்லிக்கொடுத்தார். ஓர் எழுத்துக் கற்பித்தாலும் ஒருவரை ஆசிரியராகக் கொள்ளவேண்டும் என்று எங்கேயோ படித்த

நினைவு இருக்கிறது. ஆகவே அது முதல் மஹாமஹோ பாத்தியாயரையே என் தமிழ் ஆசிரியராக மதிக்க ஆரம்பித்து, இன்றளவும் அப்படியே தமிழ்மொழியைக் கற்று வருகிறேன்.

நான் மஹாமஹோபாத்தியாயரை இரண்டாம் முறை சந்தித்தது, அவர் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் இயற்றிய கச்சிக்கலம்பகம் என்னும் நூலை அரங்கேற்றஞ் செய்த போதாகும். அதில் புயவகுப்பு முதலிய ஆரம்பப் பாட்டுகளுக்கு சில தமிழ்ப்புலவர்கள் செய்த விளக்கங்கள் அவ்வளவு நிறைவாக இல்லை என்று பூண்டி அரங்கநாத முதலியாரும் என் தந்தையாரும் கலந்து எண்ணி, மஹாமஹோபாத்தியாயரைக் கும்பகோணத்திலிருந்து வர வழைத்து ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் சாயுங்காலத்தில் சொற்பொழிவு செய்யும்படியாக வேண்டிக்கொண்டதாக அறிந்தேன். டாக்டர் அவர்கள் அதற்கிசைந்து அப்படியே செய்து வந்தனர். ஏறக்குறைய எல்லா ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் என் தந்தையாருடன் நான் போயிருந்து அச்சொற்பொழிவுகளையெல்லாம் மிகுந்த ஆவலுடன் கேட்டு வந்தேன். அக்கலம்பகத்தில் முதல் பாட்டாகிய ''ஐயமுறுமனமே'' என்று தொடங்கிய வெண்பாவிற்கு மட்டும் டாக்டர் அவர்கள் இரண்டு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சொற்பொழிவு செய்ததாக எனக்கு நினைவு. டாக்டர் அவர்கள் இவ்வாறு எல்லோருடைய மனத்தையும் நிறைவு செய்தபடியால், அவரைக் கொண்டே மிகுதியான பாட்டுக்களையும் அரங்கேற்றும்படி செய்யவேண்டு மென்று அரங்கநாத முதலியாரும் என் தந்தையும் தெரி வித்தனர். அவ்வாறே பல மாதங்கள் இச் சொற்பொழிவு இனிது நடைபெற்று முடிந்தது. இதை இவ்வளவு விவரமாக இங்கு நான் எழுதியதற்குக் காரணம் இச் சொற்பொழிவு களைக் கேட்ட பிறகே தமிழ் மொழியில் மிகவும் அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த கணக்கிறந்த பல நூல்கள் இருக் கின்றன என்பதை அறியலானேன். இதை எனக்கு அறிவித்த டாக்டர் அவர்களுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யக்கூடும்?

கச்சிக்கலம்பகத்தின் அரங்கேற்றுப்படி நடந்து வந்த பொழுது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை நானும் என் தகப்பனாரும் பூண்டி அரங்கநாத முதலியாருடைய வண்டியில் வரும் பொழுது அவர் கூறிய ஒரு செய்தியை என் நண்பர் களுக்குத்

தெரிவிக்கவேண்டியது என் கடமையாகும். அஃது அடியில் வருமாறு: "அண்ணா! இன்று சொற்பொழிவு எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அதற்குக் காரணம் வியப்பானது. சாமிநாத ஐயர் இன்றைக்கு எடுத்துக்கொண்ட விருத்தத்தை நான் எழுதியபொழுது, ஏதோ இதை இப்படி எழுத வேண்டும் என்று தோன்ற என் மனப்போக்கின்படி இதை விரைவில் எழுதிமுடித்தேன். அதில் இவ்வளவு அருமையும் அழகும் வாய்ந்திருக்கிறது என்று நான் எழுதியபோது அறிந்தவனல்லன்; ஐயர் அவர்கள் அவற்றை யெல்லாம் இன்று ஒரு மணிநேரம் எடுத்து விளங்கச் செய்தபொழுது தான் எனக்கே அவைகள் விளங்கின. என்ன வியப்பு ! இதன் பொருட்டுத்தான் பழங்காலத்தில் நூலாசிரியர்கள் தங்கள் நூல்களின் உரையாசிரியர்களை மிகவும் போற்றியிருக் கின்றனர் போலும். "நச்சினார் கினியர்க்கு உச்சிமேல் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர், என்று பெயர் வந்த காரணத்தை இன்றுதான் அறிந்தேன்", என்றார். அவரே அப்படிப் புகழ்ந்தார் என்றால் டாக்டர் அவர்களைப் பற்றிச் சிற்றறிவுடைய நான் அதற்குமேல் என்ன சொல்லக்கூடும்?"

இதன் பிறகு டாக்டர் அவர்களை நான் அடிக்கடி சந்தித்து உரையாடும் படியான வாய்ப்பு ஒன்று என் பெற்றோர் களின் புண்ணியவசத்தால் எனக்குக் கிடைத்தது.

அது தமிழ் லெக்சிகன் கமிட்டியில் நாங்கள் இருவரும் உறுப்பினராக அமர்த்தப்பட்டதாகும். இதன் மூலமாக டாக்டர் அவர்களின் சிறந்த பண்புகளைக் கண்டு மகிழும்படி யான பல சமயங்கள் வாய்த்தன. டாக்டர் அவர்களின் ஈடில்லாத தமிழ்த் தொண்டிற்கும் அவர் மிகுந்த பாடுபட்டுப் பல அரிய நூல்களை வெளியிட்டதற்கும் அவரைப் புகழாதார் தமிழ் உலகத்தில் ஒருவரும் இல்லை. ஆயினும் அரும்பெரும் பண்பினை இங்கு எழுத விரும்புகிறேன். அஃதாவது அவருடன் எந்த மனிதனாவது அவன் நற் பேற்றால் அரைமணி நேரம் பேசும்பேறு பெற்றால், அவன் விடைபெற்றுத் திரும்பும் முன் தமிழ் மொழியைத் தானும் நன்றாய்க் கற்கவேண்டும் என்னும் ஊக்கத்தைப் பெறாமல் போகான் என்பதேயாம். இங்கிலாந்து தேசத்தின் பெரிய கடற்படை வீரனாகிய நெல்சன் என்பவரைப்பற்றி ஒரு சிறுகதை உண்டு; அது என்னவென்றால் அவருடைய

அறைக்குப்போய்க் கொஞ்சநேரமாவது அவருடன் பேசித்திரும்பும் ஒவ்வொரு மனிதனும் "ஆண்மையுள்ள ஒரு கடற்படை வீரனாக வேண்டும் நான்" என்னும் எண்ணத்துடன் மீள்வான் என்பதாம்; அவ்வாறே நம் டாக்டர் அவர்களுடன் கொஞ்ச நேரமாவது பழகியவர்கள் தமிழ் அறிஞர்களாக ஆகா விட்டாலும் தமிழ் மொழியைப் பற்றி மிகுந்த கிளர்ச்சியுடையவர்களாவார்கள் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை; இது என்னுடைய அழுந்திய வுணர்வு ஆகும்.

டாக்டர் அவர்கள் தமிழ் அன்னையைத் தெய்வம் என்றே கொண்டிருந்தார்கள் என்று கூறவேண்டும்; அன்றியும் பழங்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களிடம் அவர் கொண்டிருந்த மதிப்பு இவ்வளவு அவ்வளவு என்றே கூறற்பாலதன்று. இவ்வளவில் என் தகப்பனார் டாக்டருடைய ஆசிரியராகிய மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களிடம் அவருக்கு இருந்த மதிப்பைப் பற்றிக் கூறியது நினைவிற்கு வருகிறது. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் காலமானபிறகு சில ஆண்டுகள் வரையில் அவருடைய பேரை டாக்டர் முன்னிலையில் யாராவது கூறினால் உட்கார்ந்து இருப்பவர் உடனே எழுந்து நின்றுவிடுவார் என்பதாம். என் பழக்கத்திலும் டாக்டர் அவர்களுடைய பழங்காலத்துத் தமிழ்ப் பெரியார்களிடம் அவர் வைத்திருந்த அளவிலா மதிப்பைப் பற்றி ஒரு செய்தி இங்கு எழுத விரும்புகிறேன். ஒரு முறை நானும் இன்னும் மூன்று பேர்களும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தபோது சிறுபிள்ளை ஒருவர் கம்பர் என்று கூறியபொழுது "தம்பி! கம்பர் என்று ஒரு பொழுதும் அடைமொழியின்றிக் கூறுவது அவரை மதியாமையாகும்; கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் என்றே கூறவேண்டும்" என்று கண்டித்தது எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. டாக்டர் அவர்கள் எப்பொழுதும் திருவள்ளுவரைப் பற்றிப் பேசுங்கால் தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர் என்றே பேசுவார்.

நச்சினார்க்கினியரைப் பற்றிப் பேசும் நேரம் வாய்க்கும் போது எல்லாம் உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர் என்றே தவறாமல் சொல்வார். இவ்வமைவில் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு தமிழ்க் கூட்டத்தில் தமிழ்ப்

புலவர்களைப் பற்றிச் சபைத் தலைவர் சற்று இழிவாய்க் கூறியபோது அவருக்கு வந்த வருத்தமும் சினமும் என் மனத்தில் இன்னமும் குடிகொண்டிருக்கின்றன.

தென்னாட்டுக் கல்விமானாகிய தமிழ் மொழியில் அதிகப்பற்றுள்ள ஒரு மடாதிபதியவர்கள் பல வருடங் களுக்குமுன், சென்னைக் கலாசாலையில் உயர்தரத் தேர்வு ஒன்றில் தமிழில் முதலாய் இருக்கும் மாணவனுக்கு ஆயிரம் ரூபா வழங்குவதாக ஒரு முதலீட்டை ஏற்படுத்தியது, என் தமிழ் அன்பர்களுக்கு நினைவு இருக்கலாம். இவ்வாறு பரிசளிக்க ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் ஆண்டுக் கூட்டத்தில் அக்காலம் சென்னை அரசாட்சி அமைச்சராக இருந்த ஒருவர் (அவர் பெயரை இங்கு எழுத எனக்கு விருப்பமில்லை) தலைமை தாங்கினார். அவர் அச்சமயம் பேசும்பொழுது தமிழ்ப் புலவர்களைப் பற்றிப் ''போற்றினும் போற்றுவர் பொருள் கொடாவிடின் தூற்றினும் தூற்றுவர்'' என்னும் அடியை ஒரு நேரத்தில் எடுத்துக் காட்டினார். அச்சமயம் அக்கூட்டத்தில் எதிரில் உட்கார்ந்திருந்த நம் டாக்டர் அவர் களுடைய முகத்தை அருகிலிருந்த நான் நோக்கினேன். உடனே அவர் முகத்தில் சினக்குறியும் வருத்தக்குறியும் தோன்றின. டாக்டர் அவர்கள் தாம் பேசவேண்டிய தருணம் வாய்த்தபோது சபைத்தலைவர் என்றும் பாராமலும் அரசிய லமைச்சர் என்றும் பாராமலும் அவர் தமிழ்ப் புலவர்களை மொத்தத்தில் இழிவாகப் பேசியது மிகவும் தவறு என்று கண்டிப்பாய்ப் பேசினார். எத்தனை பெயர் இவ்வாறு பேசியிருப்பார்கள் என்று இதைப் படிக்கும் என் நண்பர்கள் எண்ணுவார்களாக.

இனி அப்பெரியார் சிறியேனாகிய என்னிடம் பாராட் டிய பேரன்பைப் பற்றிய ஒரு சிறுகதையைக் கூறி இச்சிற்று ரையை முடிக்கின்றேன். என்னிடம் குதிரை வண்டி இருந்தபோது டாக்டர் அவர்களைச் சில காலங்களில் தமிழ்க் கூட்டங்களினின்று அவரது வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திருக்கின்றேன். ஒருமுறை லெக்சிகன் கமிட்டி கலைந்த வுடன் ''வீட்டிற்குப் போகலாம் வருகிறீர்களா'', என்று அழைத்தேன். அதற்கிசைந்து அச்சபை கூடிய வீட்டின் தெருவாசற்படியண்டை வந்து நின்றவுடன் நான் புதியதாய் வாங்கிய ஒருமோட்டார்க் கார் வந்து நின்றது. அதைப்

பார்த்தவுடன் "இது யாருடையது" என்று என்னைக் கேட்டார். அதற்குப் பதில் "இது தங்களுடை யது" என்று கூறினேன். உடனே கொஞ்சம் சிறுநகையுடன் "முதலியார் மகாபாரதக் கதை ஒன்றை மறவாதிருக்கிறார் போல் இருக்கிறதே" என்று கூறிவிட்டு அதில் ஏறிக் கொண்டார். அம் மகாபாரதக் கதை இதைப் படிக்கும் சில நண்பர்களுக்குத் தெரியாதிருக்கக்கூடும். ஆதலால் அதைச் சுருக்கிச் சொல்ல வேண்டியவனாய் இருக்கிறேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பாண்டவர்களுக்காகத் தூதனாகச் சென்றபோது அரச வீதியில் போகும் காலையில் இது யாருடைய வீடு, இது யாருடைய வீடு என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தாராம். பீஷ்மர், துரோணர், கர்ணன் முதலியவர்கள் எல்லாம் இது என் வீடு இது என் வீடு என்று முறையே காட்டிக் கொண்டு வந்தார்களாம். அங்கிருந்த ஒரு சிறுவீட்டைக் காட்டி இது யாருடையது என்று அவர் கேட்டபோது அருகிலிருந்த விதுரர், "இது தங்களுடையது" என்று கூறினாராம். உடனே கிருஷ்ணபகவான் "அடடா அத்தினாபுரத்தில் கூட எனக்கு ஒரு வீடு இருக்கிறது போலிருக்கிறதே - ஆகவே இதில் தங்கி உணவு உட் கொண்டு பிறகு துரியோதன மன்னனின் சபைக்கு நேராக வருவதாக அவரிடம் சொல்லுங்கள்" என்று கூறித் துரியோதனனின் தூதனை அனுப்பிவிட்டாராம். அது முதல் சமயம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் யாராவது பெரிய மனிதர்கள் அவரைத் தங்கள் வண்டியில் அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டுமென்று விரும்பினால், நான் அங்கிருந்தால் "முதலியார் அவர்கள் வண்டியிருக்கிறது; அவர் என்னை வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போவார்" என்று பலதரம் அவர் சொன்னது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பேரன்பைச் சிறியேனுக்குக் காட்டிய டாக்டர் அவர்களுக்குச் சிறியேன் என்ன கைம்மாறு செய்யக் கூடும்? அவரைப் பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் எனக்குத் தமிழ் கற்பித்த தமிழ்க் குருவாக நினைந்து வணங்குகிறேனே அவ்வளவுதான்!

நம் மஹாமஹோபாத்தியாயர் அவர்கள் பழங்காலத்துப் பல அரிய பெரிய நூல்களை வெளிப்படுத்தித் தமிழர்களுக்கு அச்சிட்டுக் கொடுத்திருக்கும் செய்தியைப் பற்றித் தமிழர்களெல்லாம் நன்கு அறிந்திருக்கிறபடியால் நான்

அவைகளைக் குறித்து இங்கு எழுத வேண்டியதில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆயினும் ஒன்றை மட்டும் கூறவிரும்பு கிறேன். அவர் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியவை களை வெளிப்படுத்தியிராவிட்டால் எனக்குத் தமிழ் நாடகங்களைப் பற்றி அநேக செய்திகள் தெரிந்திரா.

ஒருவகையில் நம் உபாத்தியாயர் அவர்கள் பெற்ற பேறு இதுவரையில் வேறு எவரும் பெற்றதில்லை என்றே கூறவேண்டும். உலகப் புகழ் பெற்ற ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர் முதலிய பெரும் கவிகள் அவர்கள் காலத்தில் போற்றப் பட்டதாக நாம் அறிந்திலோம். அவர்கள் மறைந்த பிறகே பல ஆண்டுகள் கழித்து உலகத்தவர் அவர்களுடைய பெருமையை உணரலாயினர். அவ்வாறின்றி நம் டாக்டர் அவர்கள் தம் வாழ்நாளிலேயே எல்லாத் தமிழர்களாலும் பாராட்டப்பட்டனர் என்பதற்கு ஐயமில்லை. அதுவரையில் சமக்கிருத வித்வான்களுக்கே கொடுக்கப்பட்ட மஹாமஹோ பாத்தியாயர் என்னும் பட்டம் இவருக்கு அரசாங்கத்தாரால் கொடுக்கப்பட்டது. முதன் முதல் இப்பட்டம் பெற்ற தமிழர் இவர்தாம். அன்றியும் இவருக்குச் சென்னைச் சர்வகலா சாலையார் டாக்டர் பட்டம் கொடுத்ததும் மிகவும் போற்றத்தக்கப் பெருமையாகும்.

இவர்தாம் வணங்கும்படியான தெய்வமாகிய தியாகரா ஜருடைய பாதத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு இவருக்குத் தமிழ்ப் பற்றுடையா ரனைவரும் சேர்ந்து ஒரு சிலை உருவைச் செய்து எல்லோரும் காணும்படியாக வைத்தார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த செய்தி. அவரது கடைசிக் காலத்தில் நான் பார்த்தபொழுது நடந்த ஒரு குறிப்பை எழுதி முடிக்கிறேன். நான் அப்போது அச்சிட்ட ஒரு நாடகப் புத்தகத்தை அவரிடம் கொண்டுபோய் அவர் பாதத்தில் வைத்து வணங்கினேன். அச்சமயம் நாங்களிருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, ‘‘உங்களுக்கு ஏறக்குறைய 80 வயதாகிறது. இன்னும் இருபது ஆண்டுகள் தாங்கள் தமிழுக்காக உழைத்துப் பல புத்தகங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டுகின்றேன்’’ என்று கூறினேன். அதற்கு அவர், ‘‘முதலியார், இருபது ஆண்டு போதாது, கூட இன்னும் 25 ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்க

வேண்டுமென்று வேண்டுங்கள், நான் அச்சிடக் கோரியிருக்கும் புத்தகங்களை வெளியிட அத்தனை ஆண்டுகள் வேண்டியிருக்கும்'' என்று விடை பகர்ந்தார். அவ்வாறு தம் உடல், பொருள், ஆவி எல்லாவற்றையும் தமிழன்னைக்கு ஒப்புவித்த தமிழறிஞர்கள் யாராவது இனித் தோன்றுவார்களோ என்னவோ கடவுளருள்.

★ ★ ★

3. ராய்பகதூர் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார்

இப்பெரியாருடைய பெயர் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார். பூண்டி என்பது அவருடைய ஊரின் பெயர். ஆயினும் அவரை எல்லோரும் எம்.ஏ. அரங்கநாத முதலியார் என்று அழைப்பது வழக்கம். தற்காலம் பி.ஏ. மூன்று ஆண்டு படித்து ஆனர்ஸ் தேர்வில் தேர்கின்றவர்களுக்கு எம்.ஏ. என்கிற பட்டப் பெயர் தானாக வருவது போல் அக்காலத்தில் இல்லை. பி.ஏ. தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றவுடன் எம்.ஏ. என்கிற வேறொரு தேர்வுக்குப் போய்ச் தேர்ந்தால்தான் அப்பட்டம் கிடைக்கும். அவர் காலத்தில் பார்ப்பனரல்லாதார் வகுப்பில் முதன்மையாக முதலியார் வகுப்பில் தேறினர் இவர். ஆகவே எல்லோரும் அவரை எம்.ஏ. அரங்கநாத முதலியார் என்று அழைப்பார்கள். இப்பெரியார் கல்வி அறிவில் மிகவும் பெயர் பெற்றவர் என்பதற்கு இரண்டொரு சிறுகதைகளை இங்கு எழுதுகிறேன்.

இவர் கும்பகோணம் கல்லூரியிலிருந்து சென்னையில் மாகாணக் கல்லூரியில் கணிதநூற் பேராசிரியராக வந்து சேர்ந்தார். அப்படியிருந்தும், கணிதம், தர்க்கம், தத்துவம், ஆங்கிலம் முதலிய எந்தக் கலையிலும் வல்லவராக இருந்தார். இவருக்கு இந்தக் கலைதான் தெரியும், இந்தக் கலை தெரியாது என்ற வரையறை கிடையாது. அப்போது அக் கல்லூரியில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த டாக்டர் டங்கன் துரை அவர்கள் என்றைக்காவது பி.ஏ. வகுப்பில் ஆசிரியர் யாராவது வராவிட்டால், உடனே அரங்கநாத முதலியார் வந்திருக்கிறாரா என்று உசாவி அவரை அந்த வகுப்பிற்குப் பாடம் சொல்லுவதற்காகத் தாம் கேட்டுக்கொண்டதாகச் சொல்லியனுப்புவார். எந்த வகுப்பாக இருந்தாலும் சரி, உடனே அரங்கநாத முதலியார் போய்ப் பாடம் சொல்லு வார். ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் என்ற மகா நாடகக்கவி

எழுதிய நாடகங்களைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது மிகவும் இடர்ப்பாடான செயல். ஆங்கிலப் பேராசிரியர் வராவிட்டால் உடனே நம் முதலியார் ஷேக்ஸ்பியர் பாடத்தைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்; அத்தனை விரிவு ஆன கல்வியறிவு நிறைந்தவர் நம்முடைய பெரியவர்.

மேற்சொன்ன டங்கன் துரையவர்கள், இங்கிலாந்தி லிருந்து சென்னைக்குத் தத்துவநூல் பிள்ளைகளுக்குப் போதிப்பதற்காக டாக்டர் தாம்ஸன் துரையவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டவர்.

டாக்டர் டங்கன் என்பவர் டாக்டர் எர்பெர்ட் ஸ்பென்சர் என்னும் உலகெங்கும் புகழ்பெற்ற தத்துவப் பேராசிரியரின் சிறந்த மாணவர். அவர் சென்னைக்கு வந்தவுடன் டாக்டர் தாம்ஸன் அவரையும் நம் முதலியாரையும் ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அப்போது கடலோரத் தில் உலாவிக்கொண்டிருந்த இவர், இருவரையும் ஒருவருக் கொருவர் அளவளாவிக் கொண்டிருக்க விட்டுவிட்டு ஏதோ வேலையாகச் சென்றார். கொஞ்ச நேரம் பொறுத்துத் தம் வேலையை முடித்துக்கொண்டு டாக்டர் தாம்ஸன் வந்தவுடன், அதுகாறும் அரங்கநாத முதலியாருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த டாக்டர் டங்கன், பின்வருமாறு அவரிடம் கூறினாராம்; ''என்னைவிடத் தத்துவம் மிகவும் நன்றாய்ப் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கும்படியான ஆற்றலையுடைய இந்த அரங்கநாத முதலியார் இச் சென்னையில் இருக்கும்பொழுது என்னை ஏன் நாலாயிரம் கல்லுக்கு அப்பாலிருந்து இங்குத் தத்துவநூல் போதிக்கும் படியாக வரவழைத்தீர்கள்?'' என்று சொன்னாராம்.

மேற்சொன்ன கலைகள் மாத்திரமன்றித் தமிழிலும் நம் முதலியாரவர்களுக்குச் சிறந்த புலமை உண்டு என்பதை பலர் அறிந்திலர். அவர் 'கச்சிக் கலம்பகம்' என்னும் அருமையான தமிழ்நூலை வெளியிட்ட பொழுதுதான் எல்லோருக்கும் தமிழ் மொழியில் அவருக்கு இருந்த புலமை தெரியவந்தது. "கலம்பகம்" என்பது இயற்றுவதற்கு மிகவும் அரிதான ஒரு நூல். ''எல்லாம் பாடிக் கலம்பகம் பாடு'' என்பது ஒரு பழமொழி இவர் கச்சிக் கலம்பகம் பாடிய கதை அடியில் வருமாறு.

அக் காலத்தில் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் என்கிற சிறந்த தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் இருந்தார். நான் அவரிடம் தமிழ் படித்த மாணவன். அவர்தாம் முதலில் எனக்குத் தமிழ் மொழியில் ஊக்கம் உண்டாகச் செய்தவர். அவர் பல நாள் முயன்று மாமகிழ் கலம்பகம் என்னும் ஓர் அரிய பெரிய நூலை இயற்றினார். மா என்பது காஞ்சியில் திருக்கோயில் மரம் (தலவிருக்ஷம்) மகிழ் என்பது திருவொற்றியூரில் திருக்கோயில் மரம். இவ்விரண்டு திருப்பதிகளையுஞ் சேர்த்து முதல் பாகத்தில் காஞ்சீபுரத்தைப் பற்றியும் இரண்டாம் பாகத்தில் திருவொற்றியூரைப் பற்றியும் இக்கலம்பகத்திற் பாடி முடித்தார். இது முடிந்தவுடன் இதைக்கொண்டுபோய் அரங்கநாத முதலியாரிடத்தில் கொடுக்க முதலியாரவர்கள் அதைப் பார்த்துப் பாராட்டிவிட்டுச், சிறிது காலத்திற் குள்ளாகக் கச்சிக் கலம்பகம் என்னும் மேற்குறித்த நூலைப் பாடி முடித்தார். அதை அரங்கேற்றம் செய்தது எனக்கு நன்றாய் நினைவிருக்கின்றது. தொண்ட மண்டலத் துளுவ வேளாளர் பள்ளிக்கூடத்தில் மகாமகோபாத்தியாய சாமிநாத அய்யர் அவர்களால் இந்நூலில் உள்ள அரிய கருத்துக்க ளெல்லாம் விளக்கிப் பேசப்பட்டன. ''ஐயம்உறு மனமே'' என்று தொடங்கும் முதல் வெண்பாப் பற்றி இரண்டு ஞாயிற்றுக்கிழமைகள் விரிவுரை செய்யப்பட்டது. கச்சிக் கலம்பகம் முடிந்தவுடன், கடைசிநாள் சென்னையில் உள்ள தமிழ்ப் புலவர்களெல்லாருங் கூடி, அரங்கநாத முதலியார் அவர்களுக்குப் பண்டிதர் என்னும் பட்டப்பெயர் அளிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, அக்கூட்டத்தில் முதிய வயதுடைய என் தந்தையாராகிய பம்மல் விஜயரங்க முதலியார் அவர்களை அந்த அவையின் சார்பாக அப் பட்டத்தை அரங்கநாத முதலியாரவர்களுக்கு வழங்கும் படியாகக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அப்போது என் தந்தையார் பேசிய சில வார்த்தைகள் எனக்கு இப்போது நினைவுக்கு வருகின்றன. கலம்பகத்தைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிவிட்டு, ''இந்நூலாசிரியருக்கு நாம் பண்டிதர் என்கிற புகழ்ப் பெயரை வழங்குவது இன்றியமையாததன்றாகும்'' என்றார். இதைக் கேட்டவுடன் அவையில் இருந்தவர்கள் கொஞ்சம் வியப்புற்றனர். உடனே என் தந்தையார் ''நான் சொல்ல வந்தது வேறொன்றும் இல்லை. நம் முதலியார வர்க்குத் துரைத்தனத்தாரவர்கள் இந்தப் பட்டத்தை முன்பே வழங்கியிருக்கிறார்கள். எங்ஙனம் என்றால் ராவ்பகதூர்

என்னும் கவர்ன்மென்ட் பட்டப்பெயர் இவருக்கு அளிக்கச் சமயம் வந்தபொழுது சென்னையிலிருந்து கல்கத்தாவிற்கு வைசிராய் கையொப்பத்திற்காகச் சின்னத்தில் முதலியாரு டைய பேரானது ஆங்கிலத்தில் (Pundi) பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் என்று எழுதி அனுப்பப்பட்டது. வங்காளத்திற்கு இது போய்ச் சேர்ந்தவுடன் அங்கிருந்த அறிஞர்கள் பூண்டி என்கிற பெயரில் கடைசியாக ''டி'' என்கிற ஆங்கில எழுத்தைச் சேர்த்து, 'பண்டிட் அரங்கநாத முதலியார்' என்று திருத்தி எழுதிவிட்டார்கள்.

''அதற்குக் காரணம் பூண்டி என்று ஓர் ஊர் இருப்பதை அறியாதவர்கள் அவர்கள். வங்காளத்தில் பலமொழி அறிஞர் களுக்குப் பண்டிட் என்ற பெயர் பொதுவாக வழங்கிவந்தது. ஆகவே சென்னையில் இருந்தவர்கள் கடைசி எழுத்தை மறந்துவிட்டார்கள் என்று மாற்றினர். ஆகவே இப்பட்டப் பெயர் முன்பே இவர்களுக்குத் தெய்வச் செயலாக அமைந்திருக்கிறது'' என்று என் தந்தையார் கூறி முடித்தார்.

நம் முதலியாருடைய அளவிறந்த நினைவாற்றலைப் பற்றி ஒரு சிறுகதை கூற விரும்புகின்றேன். இது கட்டுக்கதை அன்று, உண்மையாய் நடந்தது. ஐரோப்பியர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் ஒற்றுமை உண்டாக்கி வைக்கவேண்டும் என்னுங் கருத்தோடு நேஷனல் இந்தியன் அசோசியேஷன் என்று இருதிறத்துப் பெரிய மனிதர்களால் ஒரு சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. இதன் ஆதிகாலத்தில், மாதத்திற்கு ஒருமுறை ஓர் அங்கத்தினருடைய வீட்டில் ஒரு கூட்டம் கூடுவது வழக்கமாக இருந்தது. அந்தக் கூட்டத்தின் நிகழ்ச்சிகளில் ஐரோப்பியர்களும் இந்தியர்களும் பங்கு எடுத்துக் கொள்வார்கள். வாய்ப்பாட்டு, கருவிகளோடு கூடிய இன்னிசை ஒப்புவித்தல் (Recitation) என்று சொல்லப் பட்ட சிறந்த கவிஞர்களுடய புத்தகங்களிலிருந்து ஒப்பு வித்தல் முதலியன இக்கூட்டங்களில் நிகழும். இம் மாதிரியான கூட்டம் ஓர் ஆங்கிலத் துரைசானி அவர்கள் நடத்தவேண்டிய முறை வந்தபெழுது அந்த அம்மாள் ஓர் ஐரோப்பியப் பெரியாரைச் சர். கிர்பித் (Griffith) என்பவர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த இராமாயணக்கதையினின் றும் இருநூறு பாட்டுக்கள் ஒப்புவிக்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அவர் கூட்டத்திற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த நாளுக்கு முந்தியநாள் சாயங்காலம் தமக்கு ஏதோ உடம்பிற்கு வசதி யின்மை திடீரென நேர்ந்து விட்டபடியால், தம்மை மன்னிக்கும்படி எழுதி அனுப்பிவிட்டாராம். அதன்மேல் அந்தத் துரைசானி என்ன செய்வதென்று தெரியாதவர் களாய்ச் சஞ்சலப்பட்டு உடனே விரைவாய் நம் முதலியாரிடம் போய், ''இந்த இடரிலிருந்து நீங்கள் தாம் என்னை விடுவிக்க வேண்டும்; எப்படியாவது நீங்கள்தாம் இந்த இருநூறு பாட்டுக்களையும் அப் புத்தகத்தினின்று படித்தால் போதும்'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்களாம். நம் முதலியார் ''சரிதான் பார்க்கிறேன்'' என்று சொல்லி அப் புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டு துரைசானியை அனுப்பி விட்டாராம். மறுநாள் சாயுங்காலம் அந்த இருநூறு பாட்டுக் களையும் புத்தகத்தைப் பாராமலே ''குருட்டுப் பாடமாக'' ஒப்புவித்தாராம்.

அச் சமயம் நம் முதலியாருக்கு 45 வயதுக்கு மேலாகி விட்டது. எல்லா மருத்துவர்களும் மனிதனுக்கு 40 வயதிற்கு மேல் நினைவாற்றல் குறைந்துகொண்டே வரும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் 400 வரிகள் அடங்கிய மேற்சொன்ன 200 பாட்டுக்களையும் ஓர் இரவில் குருட்டுப் பாடம் செய்து ஒப்புவித்த அரங்கநாத முதலியாருடைய நினைவாற்றலை நான் என்னவென்று புகழ்வேன்! இக்கதை, அச்சமயம் அக்கூட்டத்தில் ஓர் அங்கத்தினராய் இருந்த என் தந்தையாரிடத்தில் நான் கேட்டு அறிந்ததாகும்.

நம் முதலியாரிடத்தில் தமிழைப் பற்றி, மற்றுமோர் அரிய குணமுண்டு. அஃதாவது தமிழ்ச் சொற்களைப் பேசும் பொழுது ஏதாவது தவறி எழுத்துப் பிசகாகக் கூறினால், உடனே அதைத் திருத்தி வைப்பார். இரண்டு முறை இவ்வாறு நானே திருத்தப்பட்ட கதைகளைக் கூறுகிறேன். என்னுடைய சிறு வயதில் என் தகப்பனார் முதன் முதல் அரங்கநாத முதலியாரிடத்தில் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போன போது, முதலியாரவர்கள், தம்பி தமிழில் என்ன படிக் கின்றாய்? என்று கேட்க, நான் நீதிமஞ்சரி படிக்கின்றேன் என்று சொல்ல, ''கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே சொல்'' என்று கேட்டார். நான் ''கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே, பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே'' என்று அந்த வரியை

முடித்துவிட்டு, அதன் பிறகு இந்த வரியைச் சரியாகச் சொல்லாமல், "கல்லாலொருவன் குலநலம் பேசுதல், நெல்லினுட்பிறந்த பதரா கும்மே" என்று ஒப்புவித்தேன். உடனே முதலியாரவர்கள் என் சிறு முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்து, "தம்பி கல்லா லொருவன் அன்று, கல்லா வொருவன்" என்று என் பிழையைத் திருத்தினார். அது முதல் இதுவே எனக்கு ஞான உபதேச மாகி நடந்து வருகிறது.

இரண்டாவது நிகழ்ச்சி: நான் பழைய காலத்து மெட்ரிகுலேஷன் (Metriculation) தேறி எப்.ஏ. (F.A.) வகுப் பிற்கு மாகாணத் துரைத்தனக் கலாசாலை போய்ச் சேர்ந்த போது, ஒருநாள் நான் என் தந்தையுடன் கிளப்பிற்குச் (Cosmopolitan club) சென்றிருந்த சமயம், என்னைச் சந்தித்து, "தமிழில் உங்களுக்கு சர்வகலாசாலையார் என்ன பாடம் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர் என்று முதலியார் கேட்டார். அதற்கு நான் மற்றப் பாடமெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வந்து, "வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் பழம் பொருந்து சுருக்கம் முதல் இன்ன சுருக்கம் வரையில் பாடம் என்று சொன்னேன். உடனே முதலியாரவர்கள் "தம்பீ பழம் பொருந்து சுருக்கம் அன்று; சருக்கம்" என்று திருத்தினார். சருக்கம் என்பது சர்க்கம் என்னும் சமக்கிருத பதத்தின் சிதைவு என்று திருத்தினார். Cosmopolitan Club என்கிறதைப் பற்றி முன்பு கூறியுள்ளேன். அங்கு முதலியாரவர்கள் ஒருமுறை சதுரங்கம் ஆடியவிதம் என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. பொதுவாகச் சதுரங்கம் ஆடுவது சிறப்பு இல்லை; எல்லோரும் ஆடு கிறார்கள். ஒருமுறை முதலியாரவர்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆட்டத்தை ஆடி வெற்றி பெற்றார். அஃது எப்படியெனில், சதுரங்கப் பலகையானது காய்களுடன் இவர் முதுகின் பின்வைக்கப்பட்டது. இவருடைய எதிரி அதைப் பார்த்து இன்ன கட்டத்திலிருந்து இன்ன கட்டத்திற்கு வைக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். நம் முதலியாரவர்கள் பலகையைப் பாராமலேயே எதிரியின் ஒவ்வோர் ஆட்டத்திற்கும் தன் காய்களை எப்படி வைப்பது என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்து, ஆட்டத்தை வென்றார். இது அட்டாவதானிகள் செய்வது வழக்கம். இந்த ஆற்றலும் நம் முதலியாரிடத்தில் இருந்ததை அன்றுதான் நான் கண்டேன்.

முதலியாரிடத்தில் நாம் போற்றத்தக்க இன்னொரு பெருங்குணம் என்னவென்றால் அவர் தமிழ்ப் புலவர்களை யும், அறிஞர்களையும் பொருளுதவியாலும் மற்றும் பலவகைகளாலும் ஆதரித்து வந்ததேயாம். அவர் அப்படி ஆதரித்தது பலபேருக்கு அவர் காலத்திலேயே தெரியா திருந்தது. இவ்வகையில், வலக்கை கொடுப்பதை இடக்கை அறியலாகாது என்னும் அரிய பெரிய கோட்பாடு உடைய வராய் இருந்தார் நம் அரங்கநாத முதலியாரவர்கள்.

அரங்கநாத முதலியார் அவர்கள் குடும்பத்திற்கும் எங்கள் குடும்பத்திற்கும் மிகுந்த நேசம். இதன் மூலமாக முதலியார் அவர்களின் பல அரிய குணங்களைப் பற்றி நான் அறிய எனக்குப் பல சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. அவரு டைய முதன்மையான அரிய குணம் என்னவென்றால் அவர் தமது அறிவை எந்த முயற்சியில் செலுத்தியபோதிலும் அதில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெறும் ஆற்றலேயாம். கணித சாத்திரத் தில் அவருடைய தேர்ச்சியை அறியாதார் அவர் காலத்தில் ஒருவரும் இல்லை. ஆகவே அதைப்பற்றி இங்கு நான் கூறவேண்டியதில்லை. மற்றும் பல கலைகளில் அவரது தேர்ச்சியைப் பற்றி முன்பே கூறியுள்ளேன். சீட்டாடுவதில் அவர் மிகுந்த கெட்டிக்காரர். பில்லியர்ட்ஸ் (Billiards) ஆடுவதில் அவரைத் தோற்கடிப்பது மிகவும் கடினம். இம்மாதிரி நான் கூறிக்கொண்டே போனால் இச்சிற்றுரை பெருகும். ஆயினும் கடைசியாக ஒரு சிறிய செய்தியை மாத்திரம் கூறி முடிக்கிறேன். அவர் கையெழுத்து ஆங்கிலத் திலும் தமிழிலும் மிக அழகாக மணிகள் கோத்ததுபோல் இருக்கும். மேற்சொன்ன இத்தனை அரிய குணங்களை உடைய சீமான் தமது 47 ஆவது வயதில் ஆவி நீத்தது நமது நாட்டின் பாக்கியமின்மையேயாகும். இவர் இறந்து போவதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகச் சர்வகலா சாலைப் பட்டம் கொடுக்கும் கான்வகேஷன் கூட்டத்தில் இவர் சொற்பொழிவு செய்யும்படி ஆட்சியாளர் களால் கேட்கப்பட்டார். இவர் அச்சமயம் சொற்பொழிவு செய்தபோது, 'நம்மவர்களுள் நன்றாய்ப் படித்தவர்களுள் பெரும்பாலோர் நடுவயதிலேயே காலமாகின்றனர் என்பதைப் பற்றி இவர் வருத்தத்துடன் கூறினார்; ஆயினும்

இவரே தமது 47 ஆவது வயதில் காலமானது விதியின் பயன் என்றே நாம் கருத வேண்டும்.

வருடாவருடம் சென்னையின் ஷெரிப் (Sheriff) என்னும் மதிப்பமை பணிக்கு இவர் தாம் முதல் முதல் ஏற்படுத்தப் பட்ட தமிழராவர். அதுவரையில் ஆங்கிலேயர்களே இந்நிலைக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். அன்றியும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியாக் கவர்னர் ஜெனரலும் அவருடைய கவுன்சிலர்களும், இந்தியாவிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்களையும் மாகாணக் கல்லூரிகளையும் போய் உசாவி இந்தியர்களுக்குக் கல்வி வளர்ச்சி செய்யப் புதுவழிகளைத் தெரிந்து ஒரு விளம்பரம் (Report) தங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று ஏற்படுத்திய ஒரு குழுவில் இவரும் ஒருவராக ஏற்படுத்தப்பட்டார். அக்கமிட்டியார் பல மாதங்களாக இந்தியா முழுவதும் சுற்றிப் பிரயாணம் செய்து உசாவி அனுப்பிய விளம்பரமானது நம் முதலியார் அவர்களால்தான் எழுதப்பட்டது. அது மற்ற அங்கத்தினர் களாய் இருந்த எல்லா ஆங்கிலேயராலும் மிகவும் மகிழ்ச்சி யுடன் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்திய அரசியலாரும் அதை முழுமனதாக ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர் காலமா வதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அரசியலார் அவருக்கு ராவ்பகதூர் என்னும் பட்டம் அளித்தனர். அதைப்பற்றி ஒரு சிறுகதை சொல்கிறேன். இது என் காதார நான் கேட்டதாகும். இந்தப் பட்டம் வெளியான நாளின் சாயங்காலம் காஸ்மாபாலிடன் கிளப்புக்கு என் தகப்பனாருடன் நான் போயிருந்தேன். அப்போது என் தகப்பனார் முதலியார் அவர்களுக்குப் பட்டம் வந்ததைப் பற்றித் தம் வாழ்த்தைத் தெரிவித்தபோது முதலியார் பதில் உரைத்ததை ஏறக்குறைய அப்படியே தெரிவிக்கிறேன். "ஆமாம் அண்ணா உங்கள் ஆசியைப் பெற்றுக் கொள்கிறேன். ஆயினும் இக்காரியத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம் மனவருத்தமிருக்கிறது.

"அஃதாவது எனக்குப் பட்டமளித்ததுடன் ஆங் கிலத்தில் ஓர் எழுத்தும் தெரியாத பணக்காரரான ஒரு செட்டியாருக்கும் அதே பட்டம் அளித்தார்களே என்பதாம்" (அச் செட்டியாரின் பெயரை இங்கு எழுத விருப்பமில்லை.)

என் சிறு வயதில் கல்வித்துறையில் என்னை மிகவும் ஊக்கப் படுத்தியவர்களுள் அரங்கநாத முதலியாரே முதன் மையானவர் என்றுதான் கூறவேண்டும். அதற்காக அவருக்கு நான் செய்தது ஒரு சிறிதுதான். அவர் பூவுலகத்தில் இருந்து மறைந்தபிறகு அவர் உருவப்படம் ஏதாவதொரு மாகாணக் கலாசாலையில் திறந்து வைக்கப்பட்டபோது அவரைப்பற்றி நான் ஒரு சிறு சொற்பொழிவு செய்ததுதான். மேற்கூறிய பல விஷயங்களும் அதில் அடங்கியிருந்தன என்பது எனக்கு நினைவு.

★ ★ ★

4. தொழூவூர் வேலாயுத முதலியார்

இவர் சிறந்த தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்ததோடு, மிகச் சிறந்த சிவபக்தராயும் இருந்தவர். எப்பொழுதும் நெற்றியில் குழைத்திட்ட வெண்ணீறும் கழுத்தில் ருத்திராட்சமும் அணிந்திருப்பார். எப்பொழுதும் இடுப்பில் ஒரு வெள்ளை வஸ்திரமும் உடம்பிற்குக் கயிறு கட்டிய பழங்காலத்து மல் சட்டையும் அணிந்திருப்பார். தலையில் இவர் பாகை போடுவதில்லை. தலைக்குட்டையே அணிந்திருப்பார். அதை ஒழுங்காகக் கட்டாமல் ஒரு மாதிரியாகவே கட்டுவது வழக்கம். அதன் நுனி ஒருபக்கம் கொஞ்சம் தொங்கிக் கொண்டே இருக்கும். எப்பொழுதும் பரமசிவத்தினிடம் மனம்வைத்த இவர் தம் ஆடையைக் கவனிப்பதில்லை போலும்.

இவரை நான் முதன் முதல் சந்தித்தது திருஒற்றியூரில் திரு. கண்ணுபிள்ளை சத்திரத்தில். கண்ணுபிள்ளை என்பவர் அக்காலத்திய பெரிய மனிதர்களில் ஒரு கனவான். அவர் திருவொற்றியூரில் ஒரு சத்திரம் கட்டிவைத்தார். அச் சத்திரத் தில் அடிக்கடி தமிழில் சொற்பொழிவு செய்யும்படி தமிழ் உபாத்தியாயர்களை ஏற்படுத்துவார். அவ்வாறு ஒருமுறை தொழூவூர் வேலாயுத முதலியாரைக்கொண்டு திருவொற்றி யூரில் சமாதி அடைந்த பட்டினத்துப் பிள்ளை யாரைப் பற்றி உபந்யாசம் செய்வித்தார். ஓர் ஆதிவாரம் என் அருமைத் தந்தையார் அந்தச் சொற்பொழிவைக் கேட்க என்னையும் அழைத்துச் சென்றார். அச்சொற்பொழிவில் இப்போது எனக்கு ஒன்றும் ஞாபகமில்லை.

இனி வரப்போகிற வரலாறு வேலாயுத முதலியாரைப் பற்றி என் அருமைத் தந்தையார் எனக்குக் கூறியதாகும். சென்னையில் வேலாயுத முதலியார் தமிழ்ப் பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது அதைக் கேட்டவர்களுள் பூண்டி எம்.ஏ. அரங்கநாத முதலியார் ஒருவர். அவரது தமிழ்த்

திறமையைக் கண்டவராய் அரங்கநாத முதலியார் சென்னை மாகாணத்துக் கலாசாலையில் கணிதப் பேராசிரியராக உத்தியோகம் பெற்றபோது தமக்கு ஆசிரியராய் இருந்த வேலாயுத முதலியாருக்கு அக்கலாசாலையில் தமிழ் உபாத்தியாயர் வேலையைக் கொடுப்பித்தார். அதன் மூலமாக இருவருக்கும் சிநேகமும் அன்பும் பெருகலாயிற்று. வேலாயுத முதலியார் ஏதாவது தமிழில் எழுதினால் அதைக் கொண்டுபோய் அரங்கநாத முதலியாருக்குக் காட்டுவது வழக்கம். அந்த வழக்கத்தில் வேலாயுத முதலியார் மாமகிழ்கலம்பகம் என்னும் அரிய நூலை எழுத ஆரம்பித்து அப்போதைக்கப்போது அரங்கநாத முதலியாரிடம் காண்பித்து வந்தார். இதைக் கண்டதும் முன்பே தமிழில் பயிற்சி பெற்றிருந்த அரங்கநாத முதலியார் தாமும் ஒரு கலம்பகம் எழுத ஆரம்பித்தார். வேலாயுத முதலியார் எழுதிக்காட்டும் ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும் சமானமாகத் தாமும் ஒரு பாட்டை எழுதி வந்தார். இங்ஙனமே புயவகுப்பு, அம்மானை, ஏசல், இரங்கல் முதலிய கலம்பகப் பிரிவுகளில் ஒவ்வொன்றிலும் அரங்கநாத முதலியார் ஒவ்வொரு பாட்டை எழுதி வேலாயுத முதலியாருக்குக் காட்டுவாராம். வேலாயுத முதலியார் அப்பாட்டுக்களில் ஏதாவது சிறு குற்றங்கள் இருந்தால் அவைகளைத் திருத்திக் கொடுப் பாராம். இப்படித் திருத்தப்பட்ட கச்சிக்கலம் பகத்தைச் சென்னையில் அரங்கேற்றிய கதை மஹாமஹோ பாத்தி யாயர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் கதையின் சுருக்கத்தில் எழுதியிருக்கிறேன்.

இனி, நான் நேரில் வேலாயுத முதலியாரைக் கண்டு அவரிடம் பாடம் படித்த கதையை எழுதுகிறேன். நான் பழைய காலத்து மெட்ரிகுலேஷன் (Metriculation) பரீட்சையில் தேறியபோது உடனே மாகாணத்துக் கல்லூரியில் போய்ச் சேர்ந்தேன். அப்பொழுதுதான் எனக்கு வேலாயுத முதலியார் பரிச்சயமானார். நான் படிக்க வேண்டிய தமிழ் நூல்களில் ஒன்று வேலாயுத முதலியார் இயற்றிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சரித்திரம் ஆகும். அதை எங்களுக்கு முதலியாரே பாடம் சொல்வாராயினர். எனக்கு அப்போது வயது **15**. ஆயினும் குரல் மாத்திரம் கம்பீரமாயிருக்கும். அதைக் கண்டு முதலியாரவர்கள் தமிழ் வகுப்பில் என்னை

அந்நூலை எப்பொழுதும் உரக்கப் படிக்கச் சொல்வார். ஆங்காங்குள்ள நுட்பங்களையெல்லாம் விவரித்துக் கூறுவார். இதன் மூலமாக என்மீது முதலியாரவர்கட்குப் பிரீதி உண்டாயிற்று. அவர் என்னை முதலில் ஐயா என்று அழைக்க ஆரம்பித்தார். நான் அப்பொழுது ''தாங்கள் அவ்வாறு சிறுவனாகிய என்னை அழைக்க வேண்டியது நியாயமல்லவே'' என்று கூறியபோது ''அந்த வழக்கம் எனக்கு இந்தப் பள்ளியில் வந்துவிட்டது. ஆயினும் உன்னைத் தம்பி என்றே அழைக்கிறேன்'' என்று சொல்லி அப்படியே அழைத்து வந்தார். ஒருநாள் தமிழில் ஒரு கடினமான கேள்விக்கு என் வகுப்புப் பிள்ளைகள் பதில் கூறாமல் மயங்க, நான் சரியான பதில் உரைத்தபோது ''தம்பி! நீ சொன்னது சரி; மிகவும் சந்தோஷம். என்னுடைய தமிழையெல்லாம் உனக்குத்தான் கற்பிக்கப் போகிறேன்'' என்று மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னார். இப்படியிருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள், ஒரு வெண்பாவைக் காகிதத்தில் எழுதி முதலியாரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன். அதைப் பற்றிய சில விவரங்கள் நான் எழுத வேண்டும். இந்தப் பாட்டு என் தகப்பனார் எனக்கு ஒருமுறை கூறியதாகும். அது அவர் மதுரையில் பள்ளிக்கூடத்து உதவிக் கல்வி விசாரணை அரசியல் அதிகாரியாய் இருந்தபோது அங்குள்ள ஒரு தமிழ்ப் புலவர் இவருக்கு எழுதிக் கொடுத்தனராம். அந்தப் பாட்டு இன்னும் எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது:

'காண்டலரு மேனியுமொண் கந்தரமுஞ் சுந்தரனாய்
ஆண்டதுவும் வேணிக் கணிந்ததுவும் — நீண்டமுகில்
மைக்கலிங்க மாட மணிமா மதுரைவாழ்
சொக்கலிங்க மென்னும் சுகம்'

சொக்கு அல் இங்கு அம் என்னும் நான்கு பதங்களைக் கூட்டிச் சொக்கலிங்கம் என்று ஒரு பெயராக்கி ஒரு கிளி சொல்லியதுபோல் அந்தப் பண்டிதர் பாடியுள்ளார் என்று, அப்பாட்டின் அழகையும் வர்ணனையும் என் தகப்பனார் எனக்குக் கூறினார். அப்பாட்டு என் மனத்தைக் கவர்ந்தது. இதைத் தான் மேற்சொன்னபடி ஒரு துண்டுக் காகிதத்தில் எழுதி வேலாயுத முதலியாரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன். அவர் இதை ஒருமுறை படித்துவிட்டு ''இது

யார் எழுதியது?'' என்று என்னைக் கேட்டார். உடனே நான் முன்பின் யோசியாமல் அவசரப்பட்டு நான் எழுதியது என்று சொன்னேன். வேலாயுத முதலியார் அதை மறுபடியும் படித்துப் பார்த்துவிட்டு ''இது யாரோ சிறந்த தமிழ்ப் பண்டிதர் எழுதியது; நீ எழுதியதன்று - உண்மையைச் சொல்'' என்று சொல்ல, நான் மனங்கலங்கினவனாய் அவரிடம் அவசரப்பட்டுப் பொய் உரைத்ததற்காக அவருடைய மன்னிப்பைக் கேட்டு வருந்தி நின்றேன். உடனே என் தகப்பனார் இப்பாட்டைப் பற்றி எனக்குச் சொன்ன மேற்கண்ட விவரத்தை அவருக்கு எடுத்துரைத்து நான் பொய் உரைத்ததற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று மறுபடியும் கேட்க, அவர் ''நீ ஒப்புக்கொண்டதே போதும். விளையாட்டிற்கும் பொய் பேசலாகாதினி. இனி அப்படிச் செய்யமாட்டாய் என்று நான் நம்புகிறேன். வருந்தாதே'' என்று என்னைத் தட்டிக்கொடுத்து, ''இது சிறு பிள்ளைகள் செய்யும் சாதாரணக் குற்றம்தான். நானும் என் சிறுவயதில் இப்படிப்பட்ட குற்றம் ஒன்று செய்தேன்'' என்று சொல்லி அடியில் வரும் வரலாற்றைக் கூறினார். ''பல வருடங்களுக்கு முன் இராமலிங்க சுவாமிகள் என்று ஒரு மகான் பூலோகத்தில் இருந்தார். அவர் சிறந்த ஆசுகவி. நூற்றுக்கணக்கான பாடல்களை ஒன்றிரண்டு நாட்களுக்குள் பாடும் சக்தி வாய்ந்தவர். அவரிடம் போய் என் நண்பர்களில் சிலர் பாடம் கேட்டு வந்தனர். நானும் அவரிடம் போய்ப் பேச வேண்டுமென்று விரும்பினவனாய் நீ எழுதியதுபோல் ஒரு சிறு காகிதத்துண்டில் ஒரு கற்பனையாக என் சிற்றறிவுக்கு ஏற்றபடி எழுதி அவரிடம் கொண்டுபோய் இந்தப் பாட்டு எப்படியிருக்கிறது பாருங்கள் என்று காட்டினேன். அவர் அதைப் படித்துவிட்டு இது யார் எழுதியது என்று கேட்க, இது ஒரு சங்கப் புலவர் எழுதியது என்று விடை பகர்ந்தேன். அதைக் கேட்டு அவர் கொஞ்சம் நகைத்துவிட்டு 'இது சங்ககாலத்துப் பாட்டன்று; இது யாரோ ஒரு கற்றுக்குட்டி எழுதிய பாட்டாகும்' என்று சொன்னார்.

''உடனே நான் அவர் காலில் விழுந்து வணங்கி 'நீங்கள் சொன்னதுதான் உண்மை, இது நான் எழுதியதாகும்' என்று சொல்லி அவரது மன்னிப்பைக் கேட்டேன். அதைக் கேட்டவுடன் நீ உண்மையைச் சொன்னது எனக்கு

மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இப்பாட்டினால் உனக்குத் தமிழ்ப் பாட்டுக்களை எழுதும் சக்தி இருக்கிறது என்று நம்புகிறேன் என்று சொல்ல அவரது பாதத்தைப் பற்றி என்னை உங்கள் மாணவனாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று கெஞ்சினேன். அவரும் ஒப்புக்கொண்டார். அதுமுதல் அவர்தம் மாணவனாகப் பலவருடங்கள் கழித்தேன்'' என்று கூறி இவ்வரலாற்றை முடித்தார். அதைக் கேட்டவுடன் நான் அவர் உங்களை மாணவனாகக் கொண்டதுபோல் நீங்கள் என்னை மாணவனாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்க அவரும் ஒப்புக்கொண்டார். அதுமுதல் எனக்கு ஓய்வு காலம் இருக்கும்போதெல்லாம் தமிழ் யாப்பிலக்கணத்தைக் கொஞ்சம் கற்று வந்தேன். அப்படி நான் கற்றது சில மாதங்களே. என் தீவினைவசத்தால் இது நடந்த சில மாதங்களுக்குள் எங்கள் கல்லூரிக் கோடைவிடுமுறை காலத்தில் அவர் சிவபதவியடைந்தார். எனக்குத் தமிழ் மொழியில் ஊக்கமும், உற்சாகமும் உண்டாக்கியவர்களுள் என் தந்தையாருக்குப் பின் வேலாயுத முதலியாரே சிறந்தவராவார். அவர் எனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யக்கூடும். ஒன்றுமே இல்லையென்று நினைக்கிறேன். ஆயினும் ஒரு சிறிது, பலவருடங்களுக்கு முன் செய்தேன். அதாவது மாகாணக் கல்லூரியில் அவர் படத்தைத் திறந்து வைத்தபோது அவரிடம் படித்தவர்களுள் நான் தான் மிக்க வயதானவன் என்று எண்ணி என்னை அச்சமயம் முதலில் பேசும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டனர். அதற்கு இசைந்து அவருடைய அரிய பெரிய குணங்களைப் பற்றிப் பேசினேன்; அன்றியும் இப்பொழுது இச்சிறு கட்டுரையில் எழுதியதையும் அவருக்கு ஒரு சிறு குருதட்சணையாகச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

★ ★ ★

5. திருவாளர்
சூரியநாராயண சாத்திரியார்

இவரை நான் முதலில் சந்தித்தது ஒரு வேடிக்கையான சமயமாகும். 1892 ஆவது ஆண்டு ஒருநாள் நான் எங்கள் வீட்டின் மேல் மாடியில் என் அறையில் சுந்தரி என்னும் நாடகத்தை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன்; அப்போது எங்கள் வீட்டு வேலையாள் ஒருவன் "உங்களை யாரோ பார்க்க வந்திருக்கிறார், வரலாமா என்று கேட்டுவரச் சொன்னார்" என்று சொன்னான். என்னை யார் பார்க்க வருவது என்று சிறிது வியப்புற்று "வரச்சொல்" என்று சொல்லியனுப்பினேன். உடனே நான் முன்பின் பாராத ஒருவர் என்னிடம் வர, அவரை ஆங்கிலத்தில் அமரச்சொல்லி "என்ன செய்தி? நீங்கள் யார் என்று எனக்குத் தெரியாது? சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டேன். அவரும் ஆங்கிலத்தில் "என் பெயர் சூரியநாராயண சாத்திரி, உங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்" என்று சொல்லி "நான் இந்த ஆண்டு பி.ஏ., தேர்வில் முதல் மாணவனாகத் தேறினேன். அதற்காக இராமநாதபுரம் குறு நில மன்னர் அவர்கள் வைப்புப்பொருள் கொடுத்து ஏற்படுத்திய பொற்பதக்கம் ஒன்றைப் பெற்றேன். இந்த ஆண்டு சர்வகலாசாலை கான்வகேஷன் நடந்தபோது அச்சமயம் சென்ற ஆண்டு யார் பெற்றது என்று வினாவிய போது இதுதான் முதல் ஆண்டு இந்தப் பொற்பதகத்தைக் கொடுப்பது, ஆகவே சென்ற ஆண்டு யாரும் பெறவில்லை. ஆயினும் தமிழில் முதலாயிருந்தது பம்மல் விசயரங்க முதலியார் பிள்ளை சம்பந்தம் என்பவர் என்று தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டவுடன் எனக்கு அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவல் பிறந்தது. ஆகவே உங்கள் மேல் விலாசம் விசாரித்துக்கொண்டு உங்களைப் பார்க்க வந்தேன்" என்று சொல்லி முடித்தார். அதன்பேரில் நாங்களிரண்டு பேரும் தமிழிலேயே பேச ஆரம்பித்தோம். எங்கள் பேச்சில்

தமிழ் ஆசிரியர்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வந்தபோது "உங்கள் தமிழ் ஆசிரியர் யார்?'' என்று நான் கேட்க, அவர் "நான் மதுரையில் சபாபதி முதலியார் என்பவரிடம் தமிழ் கற்றவன். அவரே நான் தமிழில் புலமை பெற வேண்டுமென்று எனக்கு ஊக்கம் உண்டுபண்ணியவர். மதுரையிலிருந்து நான் சென்னைக்குப் புறப்பட்டபோது நான் அவரிடம் விடை பெற்ற சமயம் அவரைப் பற்றி ஒரு கவியை எழுதிக் கொடுத்தேன். அதைப் பார்த்து உவகைப் பட்டு 'நீ தமிழில் பெரிய புலவனாக வேண்டுமப்பா' என்று வாழ்த்தி அனுப்பினார் என்றார். அது என்ன பாட்டு சொல்லுங்கள் என்று நான் கேட்கத் தம் சட்டைப் பையி லிருந்து அப்பாட்டு எழுதியிருந்த ஒரு கடிதத் துண்டை என் கையில் கொடுத்தார். அதை நான் படித்துப் பார்த்து, "மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது'' என்று சொல்ல, அவர் "மூன்றாவது வரியில் "கீர்த்தி நெல்லி'' என்று எழுதியிருக் கிறேனே அதற்குப் பொருள் விளங்கிற்றோ'' என்று கேட்டார். நான் "பொருள் விளங்கிற்று; இது பெருமித அணியில் கம்பீர அலங்காரத்தில் எழுதப்பெற்றது; கீர்த்தி என்றால் புகழாகும். நெல்லிக்கு ஆமலகம் என்று சமக்கிருதச் சொல்லை வைத்திருக்கிறீர்கள். ஆகவே புகழாமலகம் என்று வைத்துக் கொண்டு புகழாமல் அகம் என்று பிரித்துக் கொண்டால் வரிக்குப் பொருள் சரியாகப் போய்விடும்'' என்று மறுமொழி சொன்னேன். அவர் என்னை ஏதோ புகழ்ந்தார். அவர் போனபிறகு அவர் என்னைப் பார்க்க வந்ததற்குக் காரணம் என் தமிழ்ப் பயிற்சியின் ஆழத்தை அறிய வந்தார் என்பதை உணர்ந்தேன். அங்ஙனமிருந்தும் அன்றுமுதல் அவர் காலகதி அடையும்வரை நாங்கள் நண்பர்களாகவே இருந்தோம்.

1894 ஆவது ஆண்டு லீலாவதி-சுலோசனா என்னும் நாடகத்தை நான் அச்சிட்டபோது அதன் ஒரு படியை அவருக்கு அனுப்பி 'முடியுமானால் இதற்கு ஒரு சாற்றுகவி அனுப்புங்கள்' என்று கேட்டேன். அவர் அதற்கிசைந்து ஒரு சாற்றுகவியை அனுப்பினார். அதை என் முதல் படியுடன் அச்சிட்டு விளம்பரம் செய்திருக்கிறேன். இச்சமயம் சுகுண விலாச சபையார் இரண்டு மூன்று நாடகங்கள் ஆடியிருந்த காலமாயிருந்தது. இதைக் கண்டு கிறித்துவ கலாசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்த சில மாணவர்கள் தங்கள் **நண்பர்கள்**

சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு தாங்களும் ஒரு நாடக சபை ஏற்படுத்தினர். அவர்கள் நம் சாத்திரியாரிடம் போய்த் தாங்கள் ஆடுவதற்கு ஒரு புதிய நாடகம் எழுதிக் கொடுக்கும் படி வேண்ட அதற்கிசைந்து சாத்திரியார் ரூபாவதி என்னும் நாடகத்தை எழுதிக்கொடுத்தார்; அன்றியும் அந்நாடகத்தில் தாமே கதாநாயகியாகப் பாகம் எடுத்துக் கொண்டு மேடையின் மீது நடித்தார். இதில் ஒரு செய்தியை நான் எழுதவேண்டிவனாய் இருக்கிறேன். சாத்திரியார் பருத்த உடலும், உயரமு முடையவராயிருந்தார். அவருக்கு மார்பு அளவை விட ஏழு எட்டு அங்குலம் வயிற்றளவு பெரிதாயி ருந்தது. ஆகவே அவர் பெண்கோலம் தாங்கி நடித்தபோது அது அவ்வளவாக வாய்ப்பாய் இல்லை. இதைக் கண்ட கல்லூரியில் படிக்கும் குறும்பு பிள்ளைகள் அவர் தங்கள் வகுப்புக்கு வந்து தமிழ்ப் பாடம் சொல்வதற்கு முன்பு கறுப்புப் போர்டில் (Black Board) சாக்கினால் ("Rupa Vathi - Ten Months) அதாவது ரூபாவதி 10 மாதக் கருவுற்றவள் என்று எழுதி வைத்தார்களாம். சாத்திரியார் வகுப்பில் வந்தவுடன் இதைக்கண்டு சிறிது முகம் சுளிக்க மற்றப் பிள்ளைகளில் இரண்டு பெயர் அதை அழித்து விட்டார்களாம். இதன்பிறகு நம் சாத்திரியார் பெண் வேடம் தரிப்பதை விட்டுவிட்டார்.

மேற்சொன்ன ரூபாவதியன்றிக், கலாவதி, மானவிஜயம் என்னும் வேறு இரண்டு நாடகங்களையும் இவர் எழுதி யுள்ளார். மேற்சொன்ன மூன்று நாடகங்களும் பிறகு நடிக்கப்பட்டதாக நான் கேட்டதில்லை. சென்னைச் சர்வகலா சாலையர் அவைகளை பி.ஏ., வகுப்புக்குப் பாடமாக வைத்ததை நான் அறிவேன். அன்றியும் ''நாடகவியல்'' என்னும் ஒரு சிறு நூலை இயற்றித் தமிழ் நாடக உலகத்திற்கு இவர் தந்துளார். அது சிறுகுறளடிகளாலாகிய ஒரு சிறு நூல். கல்லூரிகளில் புலவர் தேர்வுக்கு இந்நூல் பல ஆண்டுகள் பாடமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்தம் பெயரைப் 'பரிதிமாற்கலைஞன்'' என்று தூய தமிழ் மொழிகளாய் மாற்றிக்கொண்டு சில கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இச் சிறந்த தமிழ் அறிஞர் நடு வயதிலேயே காலமானது தமிழ் செய்த ஒரு தவக்குறையாகும்.

★ ★ ★

6. பெ. சுந்தரம் பிள்ளை, எம்.ஏ.,

தற்காலம் தமிழர்கள் பலரைப் பெ. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களைத் தெரியுமா? என்று கேட்டால் தெரியாது என்றுதான் சொல்வார்கள். ஆயினும் அதே கேள்வியைத் தமிழ் அறிஞர்களைக் கேட்கும்போது மனோன்மணீயம் எழுதியவரைத் தெரியுமா என்று கேட்டால் பலர் நன்றாய்த் தெரியும் என்று சொல்லுவார்கள்.

இவரது முழுப்பெயரை எழுதுவதென்றால் ராவ்பகதூர் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் எம்.ஏ., எப்.ஆர்.எச்.எஸ்., எம்.ஆர்.ஏ. எஸ்., என்பதாகும்.

இவர் 1855 ஆம் ஆண்டில் மலையாள தேசத்தில் பிறந்தவர். பிறகு நன்றாய்ப் படித்துச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தத்துவ சாத்திரத்தில் தேறி எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றவர். இங்கிலாந்து தேசத்தவர்கள் இவரது கல்வித் திறமையையும், எழுதிய புத்தகங்களையும், உணர்ந்து இவருக்கு எப்.ஆர்.எச்.எஸ். என்னும் பட்டமும், எம்.ஆர்.ஏ.எஸ். என்னும் பட்டமும் கொடுத்தார்கள். இவருக்கு ஜெர்மனி தேசத்துப் பல்கலைக் கழகத்தார் ஒரு பட்டம் கொடுக்கத் தீர்மானித்தார்கள். ஆயினும் இவர் அத்தூர தேசத்திற்குப் போய் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமற் போயிற்று. ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தார் இவருக்கு ஓர் ஆண்டுப் பட்டமளிப்பில் ராய்பகதூர் என்ற பட்டமளித்தார்கள். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் சில ஆண்டுகள் இவரை செனெட் (Senate) டில் ஓர் உறுப்பினராக அமர்த்தினர். இவர் திருவனந்தபுரம் அரசர் கல்லூரித் தலைவராகப் பல ஆண்டுகள் உழைத்து வந்தார். இவர் பல ஆண்டுகளாகச் சிறிது சிறிதாக எழுதி மனோன்மணீயம் என்னும் தமிழ் நாடகத்தைக் கிட்டத்தட்ட 1891 ஆவது ஆண்டு அச்சிட்டதாக எனக்கு நினைவு. அந்நாடகம் செய்யுள்

நடையில் எழுதப்பட்டது. இது நானறிந்தவரையில் அவர் எழுதியது. செய்யுள் நாடகமாக நடிக்கப்படவில்லை. இந்தப் பல ஆண்டுகள் பொறுத்து உரைநடையில் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராக இருந்த திரு. சண்முகசுந்தர முதலியார் எழுதி அச்சிட்டார். இது சில முறைதான் நாடகமாக ஆடப்பட்டது. இருந்தபோதிலும் மனோன்மணீயம் புத்தகத்தில் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய தெய்வ வணக்கம் பல அரிய பெரிய செய்திகளைக் கொண்டதாகும். தமிழ் நாட்டில் மாத்திரமல்லாமல் தமிழ் ஆராய்ச்சியிலுள்ள மேல்நாட்டார்களாலும் போற்றப்பட்டிருக்கிறது. நூற்றொகை விளக்கம் என்னும் நூலையும் எழுதியுள்ளார். அன்றியும் இவர் சில வெளியீடுகளில் தமிழைப் பற்றிய கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார்.

இவரை நான் முதன் முதலில் சந்தித்தது தற்காலமிருக்கும் ஆச்சாரப்பன் தெரு 70 ஆம் எண்ணுள்ள வீட்டில்தான். அப்போது இவர் நான் இருக்கும் மேற்சொன்ன வீட்டில் நான் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் அறையில் ஒன்றிரண்டு மாதம் எம்.ஏ., பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் நான் இதே தெருவில் 54 ஆண் எண்ணுள்ள வீட்டில் என் தந்தையாருடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். அக்காலத்தில் இவருடன் நான் நேராகப் பேசப் பல சமயங்கள் நேர்ந்தன. அச்சமயங்களிலெல்லாம் இவர் எனக்கு 18 ஆண்டு மூத்தவராய் இருந்தபோதிலும் என்னைத் தம் இளைய நண்பனாகவே கருதி வந்தார். பிறகு நான் எழும்பூரில் பம்மல் ஹவுஸ் என்னும் பங்களாவில் வாழப்போன சமயம் நானும் சில நாடகங்களை எழுதியிருக்கிறேன் என்று அறிந்தவராய்த் தம் மனோன்மணீயம் நாடகத்தின் ஒரு படியை எனக்கு அனுப்பினார். அதைப் படித்துப் பார்த்து நான் உடனே மறுமொழி அனுப்பவில்லை. பிறகு ஒருநாள் திடீரென்று எங்கள் எழும்பூர் வீட்டிற்கு வந்து ''ஏன் எனக்கு மறுமொழி எழுதவில்லை'' என்று வினாவினார். அதற்கு நான் பதில் சொல்லச் சிறிது தயங்கியபோது ''பயப்படாமல் சொல்'' என்று சொன்னார். அதற்கு நான் ''நாடகம் செய்யுள் நடையில் நன்றாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் இது தமிழ் நாடக மேடைக்கு உதவாது'' என்று வெளிப் படையாகச்

சொன்னேன். “ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?” என்று அவர் கேட்டதற்கு மறுமொழி எனக்கு நினைவி லிருக்கிற வரையில் பின்வருமாறு ஆகும்; “நீங்கள் கேட்கவே நான் தைரியமாகச் சொல்கிறேன். ஒரு நாடகமானது முதன்மையாக நடிக்கப்படுவதற்கே எழுதப்பட்டதாகும். சம்ஸ்கிருதத்தில் காவியங்களெல்லாம் படன காவியம், ‘திருஷ்ட காவியம்’ என்று பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காளிதாசன் எழுதிய மேகசந்தேசம், ரகுவசம்சம் முதலியன படிப்பதற்காக எழுதப்பட்டதற்கு உதாரணம். அம்மகாகவி எழுதிய சாகுந்தலம், விக்கிரமோர்வசி முதலியவை முக்கிய மாக நடிப்பதற்கே எழுதப்பட்டவைகளாகும். ஆகவே நாடகங்கள் எல்லோரும் பார்த்து நுகரத்தக்கவைகளாயிருக்க வேண்டும். உங்கள் மனோன்மணீயத்தை அப்படியே மேடையில் ஆடினால் எத்தனை பேருக்குப் பொருளாகும் என்று நீங்களே சொல்லுங்கள்” என்று சொன்னேன். இந்த மறுமொழி அவருக்கு அப்போது நிறைவாக இல்லை போலும். அவர் போனபின்பு இளங்கன்று பயமறியாது என்பதுபோல் அவ்வளவு கண்டிப்பாய் ஏன் சொன்னேன் என்று வருத்தப்பட்டேன். ஆயினும் ஓராண்டிற்குப் பிறகு அவர் என்னைச் சந்தித்தபோது “சம்பந்தம்! நீ சொன்னது சரிதான்; நான் இந்நாடகத்தைப் பற்றிக் கேட்ட பலரும் நீ சொன்னபடிதான் சொன்னார்கள்” என்று நகைத்துக் கொண்டே சொன்னார். அப்போதுதான் மேற்சொன்ன வருத்தம் நீங்கியது.

இவர் எழுதிய ஆராய்ச்சி நூல்களொன்றில் திருஞான சம்பந்தர் காலம் சுமார் இந்த ஆண்டிற்குள் தான் இருக்க வேண்டுமென்று பல அரிய பெரிய ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அது தமிழ் ஆராய்ச்சிக்காரர்களுக்கு மிகவும் பயன்பட்டு வருகிறது.

இப் பெரியார் நாம் செய்த தவப் பேறின்மையால் 1897 ஆவது ஆண்டில் காலஞ் சென்றனர். இவர் இன்னும் சில ஆண்டுகள் இருந்திருப்பாராயின் தமிழுக்குப் பேருதவி செய்திருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை.

★ ★ ★

7. செல்வக்கேசவராய முதலியார்

இவர் பூவிருந்தவல்லி மரபினைச் சேர்ந்த துளுவ வேளாளர். நானும் அந்த மரபினைச் சேர்ந்த ஒரு துளுவ வேளாளன். இவரை நான் முதன் முதல் பார்த்தது நான் தற்காலமிருக்கும் ஆச்சாரப்பன் தெரு 70 ஆம் எண் வீட்டில் என்னுடைய சமக்கிருத ஆசிரியருடன் சமக்கிருதம் படித்துக் கொண்டிருந்த போதாகும். அச்சமயம் தம் பிள்ளைக்கு என் மனைவியின் அக்காள் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்க வந்தார். அப்பெண் தாயார் தகப்பனாரை இழந்த ஓர் ஆதரவற்றவள். அப்பெண்ணை நான் வளர்த்து வந்தேன். சிறிது காலம் பொறுத்து என் உற்றார் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்க இசைந்தேன். திருமணமாயிற்று. திருமணமானதும் இவர் எனக்குத் தொடர்பினர் ஆனார். அதுமுதல் நாங்களிருவரும் நெருங்கிப் பழகி வந்தோம். ஒருமுறை என்னைப் பற்றி அவர் கூறிய ஒரு சொற்றொடர் எனக்கு நினைவிலிருக்கிறது - அதாவது ''உங்களை நேரில் நான் பார்த்திராத காலத்தில் என் பெயரை உங்கள் நாடகம் ஒன்றில் என் அனுமதியின்றிக் கையாண்ட தற்காகச் சினம் கொண்டிருந்தேன். பிறகு நீங்கள் சமக்கிருதம் படித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி கொண்டேன். அதன் பிறகு நீங்கள் அச்சிட்ட தமிழ்ப் புத்தகங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எனக்கு அனுப்பிய போது நான் உங்கள்மீது பொறாமை கொண்டேன்'' என்பதாகும். இவர் ஆங்கிலம் படித்து எம்.ஏ. தேர்வில் தேறினவர். தமிழிலும் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்ற புலவராவார். இவர் பச்சையப்பன் கலாசாலையிலே தலைமைத் தமிழ் ஆசிரியராகப் பல ஆண்டுகள் உழைத்தனர். இவர் தமிழ் ஆசிரியராய் இருந்தபோது பிள்ளைகள் மற்ற ஆசிரியர் களிடம் குறும்பு செய்வது போல் இவரிடம் செல்லாது. ஆங்கிலம் நன்றாய்க் கற்றவராதலால் பிள்ளைகளை அடக்கும் வகையை நன்றாய் அறிந்திருந்தார். அன்றியும்

தமிழ்ப் பாடங்களைச் சொல்லும்போது மிகவும் அழகாகவும் கவர்ச்சியாகவும் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். இதன் பயனாக இவரிடம் படிக்கும் பிள்ளைகள் மற்றத் தமிழாசிரியர்களிடமும் செய்வதுபோல் கொச்சையாய்ச் சொல்லுமிடத்து வாலாட்டு வதில்லை. ஒருவிதத்தில் இவரிடம் பிள்ளைகள் தமிழ்ப் பாடங்களைப் பயபக்தியுடன் படித்து வந்தார்களென்றே சொல்லலாம்.

இவரிடம் எனக்கு மிகுந்த மதிப்பு உண்டாக்கியது இவருக்குத் தமிழ் மொழியில் இருந்த மிகச்சிறந்த ஆர்வம் என்றே நான் சொல்லவேண்டும். இதற்கு இரண்டோர் எடுத்துக் காட்டுகளை இங்கெழுதுகிறேன். ஒருமுறை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆண்டு நிறைவுக் கொண்டாட்டத்தில் அவர் கூட்டத்தில் தலைமை தாங்கியபோது நானும் போயிருந்தேன். அன்று ஒரு கட்டிளைஞன் ஆங்கிலக் கவிகளுக்கும் தமிழக் கவிகளுக்கு முள்ள குணங்களைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை படித்தான். அதில் ஆங்கிலக் கவிகள் பாடிய பாட்டுக்களிலிருக்கும் இன்பம் போல் தமிழ்க் கவிகளில் இனபம இ(ல்)லை என்று மொத்தத்தில் கூறினான். நம் முதலியார் அவர்கள் தலைவர் சொற்பொழிவு செய்யவேண்டிய காலம் வந்தபோது இதை மிகவும் கண்டித்துப் பிள்ளையாண்டான் சொன்னது தவறு. தமிழ் அறிஞர்களுடைய பாட்டுக்கள் ஆங்கிலக் கவிகளுடைய பாட்டுக்களை விட எந்தவகையிலும் குறைந்தவைகளல்ல என்று பல மேற்கோள் எடுத்துக்காட்டி இதை மெய்ப்பித்தார். அவைகளில் இரண்டு பாட்டுக்கள் எனக்கு இன்னும் நினைவு இருக்கின்றன. ஒன்று ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவி தனது நாடகத்தில் ஓரிடத்தில் "கண்டவுடன் காதல் கொள்ளாதார் பிறகு எப்பொழுதும் உண்மையில் காதல் கொள்ளாதவரே" என்று கூறியதை எடுத்துக்கொண்டு ஷேக்ஸ்பியருக்கு 1500 வருடங்களுக்கு முன்பாகத் திருக்குறள் எழுதிய தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் "கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கு ஒக்கின் வாய்ச்சொற்கள், என்ன பயனுமில" என்னும் குறளையும், வைத்துக்கொண்டு இவைகளின் ஏற்றத்தாழ்வு களைப் பற்றி ஏறக்குறைய கால் நாழிகை அழகாய்ப் பேசித், திருவள்ளுவருடைய குறளடியே மேம்பட்டது என்று கூறிமுடித்தார். மற்றொருமுறை பல ஆங்கில அறிஞர்களும்

தமிழ் அறிஞர்களும் கூடியிருந்த ஒரு பேரவையில் அறிஞர் ஒருவர் ஆங்கிலக் கவிகளைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசி, லார்ட் பைரன் (Lord Byron) தனது கவிகள் ஒன்று (Roll RIl on Roll thou dark blue ocean) என்ற வரியைக் கூறி அதில் கடல் அலைகள் உருண்டு வருவதைப் பற்றி அவ்வோசையே நமது காதில் விழுவதுபோல் எவ்வளவு அழகாய் எழுதியிருக்கிறார்'' என்று கூறியபோது நம் முதலியார் அவர்கள் "இதைப் பார்க்கிலும் மிகவும் அழகாயிருக்கின்ற புகழேந்தி அவர்கள் எழுதிய பாட்டை நான் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்:

போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் குழற நடுங்குறுவாய் - தீவாய்
அரவகற்றும் என்போல ஆர்கலியே மாதை
இரவகற்றி வந்தாய்கொல் இன்று.

இந்தப்பாட்டில் கடல் அலைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வருவதுவும் போவதுவும் புரளுவதுவும் விழுவதுவும் இரங்குவதுவும் எவ்வளவு அழகாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவன் கடற்கரையில் நின்று அலைகளைப் பார்ப்பதும் அவைகளின் ஓசையைக் கேட்பதும் போல நமது கண்முன் தோன்றும்படி புகழேந்திப் புலவர் எவ்வளவு அழகாய் வருணித்திருக்கிறார். லார்ட் பைரன் எழுதியதைவிட இப்பாட்டு மேம்பட்டதல்லவா?'' என்று கூறிமுடித்தார். இவர் மேற்சொன்னபடி தமிழ் மொழியானது மற்ற மொழிகளுக்குரிய புகழை விட எதிலும் குறைந்தபடியன்று என்று மெய்ப்பிப்பதில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவர். இதற்கிணங்க Parallel Proverbs என்னும் ஓர் அரியநூலை அச்சிட்டுள்ளார். அதில் ஆங்கிலத்திலுள்ள சிறந்த பழமொழிகளையெல்லாம் அச்சிட்டு அவைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒப்பான அல்லது சிறிது மேம்பட்ட தமிழ்ப்பழமொழிகளை அக்கம் பக்கமாக அச்சிட்டுள்ளார். இவருக்குத் தமிழ் மொழியிலுள்ள பெரிய அன்பிற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக இவருடைய மூன்று ஆண் பிள்ளைகளுக்கும் நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர், சேனாவரையர் என்னும் பெயர்களை வைத்திருக்கிறார்.

தமிழ் மொழியின் வரலாறு என்னும் ஒரு நூலையும் இயற்றியுள்ளார். அதில் தமிழ்மொழிக்காக இவர் செய்த ஒரு பெரும் தொண்டினை நான் எடுத்துரைக்காமல் இருக்க முடியாது. சுமார் 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகத் திருவள்ளுவர் இயற்றிய குறள் என்னும் நூலில் எத்தனை சமக்கிருதச் சொற்கள் இருக்கின்றன என்று கணக்கிட்டு நூற்றுக்கு ஐந்திற்கு மேல் சமக்கிருத பதங்கள் கிடையா என்று நாட்டியுள்ளார். இது சமக்கிருதத்திலிருந்து தமிழ் பிறந்தது என்று சொல்லும் சிலருக்கு ஒரு பெரும் கோடரி (கோடாலி) ஆகும்.

இவ்வாறு தமிழ் அன்னையின் புகழைப் பலர் அறிய வெளிப்படுத்திய கல்விமான் ஒரு நடுவயதிலேயே காலமானது தமிழர்களாகிய நம் தவப் பேறின்மையாகும்.

★ ★ ★

8. பண்டிதர் சின்னசாமி பிள்ளை

இவர் பழங்காலத்துத் தமிழ் அறிஞர்களுள் ஒருவர். திரு. இராசகோபால் பிள்ளையவர்கள் காலத்தவர். இவர் தம் வாழ்நாட்களை டாக்டர் மில்லர் ஸ்கூல் என்று பெயர் பெற்ற கிறித்துவக் கலாசாலையில் கழித்தவர். இவரை நான் ஒரேமுறைதான் பார்த்ததுண்டு. ஆகவே நான் கடைசியில் எழுதப்போகும் ஒரு சிறு கதை தவிர மற்றவைகளை யெல்லாம் அவருடைய மாணாக்கர்களாகிய என் நண்பர் களிடமிருந்து கேட்டவைகளாம். இவர் கிறித்தவக் கலாசாலையில் தலைமைத் தமிழ் ஆசிரியராய் இருந்தபோது ஏறக்குறைய 60 வயதுக்கு மேற்பட்டவராயிருந்தனர்.

இவர் ஒருநாள் காலை முகச்சவரம் செய்துகொண்டு புது ஆடைகளைத் தரித்து கலாசாலைக்கு வந்தபோது டாக்டர் மில்லர் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் ''ஹல்லோ சின்னசாமி, வரவர உங்களுக்கு வயது கூடிவருகிறது போலிருக்கிறதே'' என்று கூறியபோது பிள்ளையவர்கள் ''துரையவாள், என்னால் ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் எனக்குச் சவரம் செய்த அம்பட்டன் தயவு'' என்று பதில் கூறினாராம்.

இவர் மேல் வகுப்புகளுக்குப் பாடம் சொல்லும்போது அக்காலத்து வழக்கம்போல் வகுப்புப் பிள்ளைகள் தமிழ் ஆசிரியர்களை ஏளனம் செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. (இந்த வழக்கம் நான் படித்த பள்ளிக்கூடங்களிலும் உண்டு.) ஒருசமயம் மீசை வளர்ந்திருந்த சில வயதான பிள்ளைகள் இவரை ஏதோ ஏளனமாக கேட்டபோது அடியில் வருமாறு பதில் உரைத்தனராம்: ''பிள்ளை யாண்டான்களே! நீங்களெல்லாம் எனக்கு எம் மாத்திரம்? இப்பள்ளிக் கூடத்தில் நான் தமிழ் ஆசிரியராக அமர்ந்த காலத்தில் உங்களைவிடப் பல ஆண்டுகள் பெரியவர்களான பிள்ளை களுக்கு நான் பாடம் சொல்ல வேண்டியதாயிருந்தது. பலபேருக்கு மீசை இரண்டங்குலம் வளர்ந்திருந்தது. அதை மேலோடக் கத்தரித்தால் ஒரு கம்பளித் துண்டாகும். அப்

படிப்பட்ட பெரிய கிஷ்கிந்தாவாசி களுடைய வால்களை எல்லாம் கத்தரிக்கோல் கொண்டு கத்தரிப்பதுபோல் அறுத்தவன் நான். அவர்களுக்கு முன்பாக நீங்களெல்லாம் எவ்வளவு?'' என்று சொல்லி அவர்கள் ஆணவத்தை அடக்கினாராம்.

இவர் பாடம் சொல்வதில் மிகவும் திறமை உடையவர் தாம். ஆயினும் சில வேளைகளில் கொச்சையாகப் பேசிவிடு வாராம். அதைக் கேட்கும் பிள்ளைகளெல்லாம் உரக்க நகைத்துவிடுவார்களாம்.

ஒருமுறை மேற்சொன்னபடி பிள்ளையவர்கள் ஏதோ வேடிக்கையாய்ச் சொன்னபோது வகுப்பிலுள்ள பிள்ளைக ளெல்லாம் உரக்கச் சிரித்தார்களாம். பக்கத்து அறையில் ஏதோ பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர் இதனால் தான் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது தடை படுகிறதென்று அக்கூச்சலை அடக்கவேண்டிச் சேகவன் ஒருவனை அனுப்பிப் பிள்ளையவர்களை அழைத்துவரச் சொன்னாராம். பிள்ளை அவர்கள் அவரிடம் போய் ஏதோ சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி வகுப்புக்கு வந்தவுடன் வகுப்பி லுள்ள பிள்ளைகள் "என்ன செய்தி ஐயா? ஆங்கில ஆசிரியர் கூப்பிட்டனுப்பினாரே என்ன புதுமை?'' என்று கேட்க நம் பிள்ளையவர்கள் "வேறொன்றுமில்லை. இந்த வகுப்பில் அதிக நாய்ஸ் (இதற்குக் கூச்சல் என்று ஓர் அர்த்தம். நாய்கள் என்று ஓர் அர்த்தம்) இருக்கிறது என்று சொன்னார். ஆகவே இனிச் சிரித்தால் மெல்லச் சிரியுங்கள்'' என்று கூறினாராம்.

இன்னொருமுறை தமிழ்ப் பாடப் புத்தகத்தில் ஐம்பால் என்னும் பதம் வர அதற்கு ஆடவர்களின் கூந்தல் என்று அர்த்தம். அவர்கள் அதை ஐந்து விதமாகக் கட்டுவதினால் என்று சொல்லி அந்த ஐந்து விதங்களையும் இன்னின்ன என்று விவரித்துக் கூறிக்கொண்டு வரும்போது ஒரு பையன் அவர் கூறுவதைக் கேளாமல் ஏதோ கையில் சொறிந்து கொண்டிருந்தானாம். அப்போது பிள்ளையவர்கள் "அப்பன், ஆடவர்கள் கூந்தலை ஐந்துவிதமாக முடிப்பது உனக்குத் தெரியாமற் போனாற் போகிறது. நீ சொறிந்து கொண்டிருக் கிறாயே அது எத்தனை விதம் சொல் பார்ப்போம்? உனக்குத் தெரியாததை நான் கற்பிக்கிறேன். அதையாவது கேள். சொறிகள் ஐந்துவிதம், 'சுகசொறி, சையோக சொறி, பிஸ்தோல் சொறி (Pistol), துப்பாக்கிச்சொறி, பீரங்கிச்சொறி

என்பனவாம்'' என்று சொல்லி அந்த ஐந்து விதங்களைச் சொறிந்து காட்டினாராம். இதைக் கேட்டவுடன் வகுப்புப் பிள்ளைகளெல்லாம் கொல் என்று சிரித்து விட்டனராம். இந்தக் கூச்சலைக் கேட்ட ரங்கய்ய செட்டியார் என்பவர் வகுப்பிற்குள் வந்து ''என்ன ஐயா? என்ன கூச்சல்', என்று கேட்டனராம். அதற்குப் பிள்ளையவர்கள் ''வேறொன்று மில்லை. இன்றைய பாடத்தில் ஐம்பால் என்னும் பதம் வந்தது. அதற்குப் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை ஐந்து விதமாக முடிப்பது என்று அர்த்தம் என்று சொல்லி அந்த ஐந்து விதங்களையும் என் தலையில் முடித்துக் காட்டினேன்'' என்றாராம். அந்த ரங்கய்ய செட்டியார் என்பவர் டாக்டர் மில்லரால் திராவிட மொழி களுக்கு மேல் உசாவுத் தலைவராக ஏற்படுத்தப்பட்டவர். செட்டியார் அவர்கள் பிள்ளைக்குத் தலை ஏறக்குறைய மொட்டை என்பதை அறிந்தவராதலின் சிரித்துக்கொண்டே ''சரிதான்; நீங்கள் கதைகள் சொல்லும்போது பிள்ளைகள் அதிகமாகச் சிரிக்காதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டாராம்.

மற்றொருமுறை மேல் வகுப்பு ஒன்றில் ஓர் ஆங்கிலப் பாதிரியார் பாடம் சொல்லிவிட்டுப் போனபின் பிள்ளை அவர்கள் பாடம் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று. அப்பாதிரி யாருக்கு ஒருகால் நொண்டி. அதற்காக மரத்தால் ஒரு கால் கட்டிக் கொண்டிருந்தனராம். இறங்குவதற்கு மற்றொரு காலை ஊன்றிக்கொண்டு மரக்காலுடன் குதித்து இறங்கிப் போயினராம். அவர் போனபின் நம் ஆசிரியர் உயர்ந்த பீடத்திலிருக்கும் நாற்காலியில் உட்காருவதற்காக அதன் அருகிலிருந்த படியின் மீது பருத்த உடம்புடையவராதலின் வருத்தப்பட்டு ஏறிப்போய் உட்கார்ந்தனராம். இதைப் பார்த்த வகுப்புப் பிள்ளைகள் கொஞ்சம் சிரிக்கவே, பிள்ளையவர்கள் ''பிள்ளைகளே! என் வருத்தம் எனக்குத் தெரியும். கொஞ்சம் முன்பாக இந்த ஆசனத்தை விட்டு இறங்கிய துரையவர்கள் மரக்கால் மரக்கால்களாக அளக்க முடியும். என்னால் படிப்படியாகத்தான் நடக்க முடியும்'' (மரக்கால் படி என்னும் சொற்களின் சிலேடைப் பொருளை நோக்குக) என்று கூறி வியப்படையச் செய்தார்.

கடைசியாக நான் அவரை நேரில்சந்தித்த செய்தியைக் கூறுகிறேன். 1894 ஆவது ஆண்டு நான் லீலாவதி சுலோசனா என்னும் நாடகத்தை அச்சிட்டபோது அதில் ஒன்றை என்தகப்பனார் இவருக்கு அனுப்பியிருந்தார். சாற்று கவியின் பொருட்டாகச் சில நாட்களுக்குப் பின் என் தந்தையார் என்னை அவர் வீட்டிற்கே அழைத்துக்கொண்டு போனார். எங்கள் இருவரையும் பார்த்தவுடன் முகமலர்ச்சியுடன் அமரச் செய்து பின்வருமாறு கூறினார்: ''முதலியாரவாள்; உங்களையும் உங்கள் மகனையும் பார்க்கும்போது திருவள்ளுவர் எழுதிய இரண்டு குறள் அடிகள் எனக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒன்று, 'மகன் தந்தைக்காற்று முதவி இவன் தந்தை என் நோற்றான் கொல் எனும் சொல்', மற்றொன்று, 'தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தி இருப்பச் செயல்'. இந்த இரண்டு குறள்களையும் உங்கள் இருவருக்காகவே எழுதினது போல் எண்ணி நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டுத் தம் பெட்டியைத் திறந்து என் புத்தகத்திற்காக எழுதிய சாற்று கவியைப் படித்துக் காட்டி என் கையில் அதைக் கொடுத்தார். நான் அவரை வணங்கி அதை வாங்கிக் கொண்டேன். பிறகு லீலாவதி சுலோசனாவில் இரண்டு மூன்று இடங்களில் நான் எழுதிய கற்பனைகளைப் பாராட்டிப் பேசினார். கடைசியில் நாங்களிருவரும் விடை பெற்றுக்கொண்டு வரும்போது என் தந்தையாரைப் பார்த்து ''முதலியாரவாள், திருவள்ளுவர் ''தம்மில் தம்மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது'' என்று கூறியிருக்கிறது உங்களுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தரவேண்டும்'' என்று சொல்லி யனுப்பினார்.

எனக்கு இப்போதிருக்கும் ஒரு வருத்தம் என்ன வென்றால் திருவாளர்கள் இராசகோபால் பிள்ளை, சின்ன சாமி பிள்ளை இவர்களைப் போன்ற தமிழ் ஆசிரியர்களின் மரபே மிகவும் காண்பது அரிதாயிருக்கிறது என்பதேயாம்.

★ ★ ★

9. திவான்பகதூர் பவாநந்தம் பிள்ளை

மேலே குறித்தது அவரது முழுப்பெயராகும். ஆயினும் சரவண பவாநந்தம் என்னும் தம் பெயரைப் பவாநந்தம் என்று சுருக்கிக் கொண்டார். இவர் இலங்கை யாழ்ப்பாணத்து நாட்டைச் சார்ந்தவராவார். சென்னைக்கு வந்த பிறகு போலீஸ் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து படிப்படியாக உயர்ந்து கடைசியில் டெபுடி (Deputy) கமிஷனராகவும் விளங்கினார். அன்றியும் இவரது நேர்மையான உத்தியோக நடத்தையைக் கண்டு இவருக்கு ராவ்சாஹெப், ராவ்பகதூர், கடைசியாகத் திவான் பகதூர் என்னும் பட்டங்களை ஆங்கில அரசியலார் நமது நாட்டை ஆண்டு வந்த காலத்தில் இவருக்கு வழங்கினர்.

எல்லா யாழ்ப்பாணத்தாரைப் போல் இவரும் தமிழ் மொழியில் மிகவும் பற்றுள்ளவராய், இருந்தார். இவர் பதித்து வெளிப்படுத்திய நூல்கள், பேர் அகத்திய விருத்தி, தொல்காப்பியம் (உரையுடன்), யாப்பருங்கலவிருத்தி, இறையனார்களவியல், நாடகவியல் விளக்கம், பரதசாஸ்திர விளக்கம், ஹரிச்சந்திரன், சகுந்தலை, நீதிக்கவித்திரட்டு, வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவஞானம், ஷேக்ஸ்பியர் நாடகக் கதைமஞ்சரி முதலியன. ஆகவே தமிழ் மொழிக்கு இவர் பெரிய தொண்டு செய்திருக்கிறார் என்பதற்கு ஐயமில்லை. இவர் அச்சிட்ட தமிழ் நூல்களில் ஒரு முக்கியமான சிறப்பு என்னவென்றால் அதுவரையில் இல்லாதபடி சிறந்த காகிதங்களில் அச்சிட்டு மிகவும் அழகாகப் பைண்டு செய்யப் பட்டு வெளிவந்ததேயாகும். மேற்சொன்ன நூல்களின்றி இவர் அல்லி அரசாணிமாலை, புலந்தரன்களவு, தூது, பவழக் கொடிமாலை, ஏணியேற்றம் முதலிய சில புத்தகங்களையும் அச்சிட்டிருக்கிறார். அவைகளெல்லாம் சாதாரண மக்கள் புகழேந்திப் புலவர் எழுதியதாகக் கருதியபோதிலும் அவைகள் அப்புலவர் பெருமானால் எழுதப்பட்ட வைகளல்ல என்று நான் உறுதியாக எண்ணியவன். ஆதலின்

அவைகளைப் பற்றி நான் இக்கட்டுரையில் ஒன்றும் பேசுவதற்கில்லை.

சகுந்தலை நாடகம் சமஸ்கிருத மகாகவி காளிதாசர் எழுதிய நாடகத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாகும். இவர் எனக்கு அறிமுகமானபின் நான் "உங்களுக்கு சமஸ்கிருதம் தெரியாதே! எப்படி மொழிபெயர்த்தீர்கள்" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் சொன்ன பதில் இதுவாகும். "அது உண்மைதான். ஆகவே சமஸ்கிருதமும் தமிழும் தெரிந்த ஒருவரைக் கொண்டு காளிதாசன் எழுதியதைத் தமிழில் சொல்லச் சொல்லிக்கேட்டுத் தமிழில் நல்ல நடையில் நாடகரூபமாக எழுதிக்கொண்டு வந்தேன்" என்றார். ஆகையால் இவர் எழுதிய தமிழ் சகுந்தலை நாடகம் மகாகவி காளிதாசன் எழுதிய சமஸ்கிருத சகுந்தலை நாடகத்தினின்றும் மாறுபடவில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஆயினும் இவர் எழுதிய ஹரிச்சந்திர நாடகமானது பழைய கதையினின்றும் மிகவும் மாறுபட்டிருக்கின்றது என்று கூறவேண்டியவனா யிருக்கிறேன். இதைப்பற்றிப் பிறகு விவரமாய் எழுதுகிறேன்.

இவரை நான் முதன்முதலில் சந்தித்தது சுகுணவிலாச சபையிலாகும். அதற்கு முன்பாக இவரை டெபுடி கமிஷனர் போலீஸ் உத்தியோகத்தின் உடையில் இரண்டு மூன்று முறை மயிலாப்பூர் உற்சவ காலங்களில் பார்த்தது ஞாபகமிருக்கிறது. அச்சமயங்களில் நான் அவருடன் பேசியவனல்லன். எங்கள் சபையில் உறுப்பினரான பிறகு தான் இவர் எனக்கு அறிமுகமானார் என்று சொல்ல வேண்டும். ஒருநாள் விக்டோரியா பப்ளிக் ஹாலில் எங்கள் அறையில் நான் ஒத்திகை நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது இவர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். ஒத்திகை முடியும் வரையில் மிகவும் கவனமாய்க் கேட்டுவிட்டுப் பிறகு என்னுடன் பேசத் தொடங்கினர். பேசத் தொடங்கியவர் நான் எப்பொழுது நாடகம் எழுதத் தொடங்கினேன்? எப்படி எழுதுகிறேன்? யார் என் நாடகங்களுக்குப் பாட்டு எழுதுவது? இப்படிப் பட்ட பல கேள்விகளைக் கேட்டறிந்து கொண்டார்; என்ன இவர் இவ்வளவு நுட்பமாய்க் கேட்கிறாரே? என்று நான் கொஞ்சம் ஆச்சரியப்பட்ட போதிலும் அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பூரணமாகத் தக்க பதில்கள் சொல்லிக் கொண்டு வந்தேன. அன்று முதல் நாங்களிருவரும்

நண்பர்களாய் விட்டோம் என்றே சொல்ல வேண்டும். அதுமுதல் எப்பொழுது நான் ஒத்திகைகள் நடத்துகிறேன் என்று அறிந்தவராய் ஏறக்குறைய எல்லா நாட்களிலும் தவறாமல் வந்து கடைசிவரையில் இருந்து கவனித்துப் போவார். சில நாட்கள் பொறுத்தபிறகு ஒருநாள் இவர் சீக்கிரம் சுகுணவிலாச சபைக்கு வந்து என்னிடம் ஏறக்குறைய எழுபது எண்பது பாரங்கள் (Forms) அடங்கிய பைண்டு செய்யாத ஒரு புத்தகத்தை என்னிடம் கொடுத்து "இது நான் எழுதிய ஹரிச்சந்திர நாடகம். புதுமுறையில் எழுதியிருக் கிறேன். இதை நீங்கள் படித்துப் பார்த்து இதைப்பற்றிய உங்கள் கருத்தை எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்று சொன்னார். அதன்பேரில் அதை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டில் கொண்டுபோய் படிக்க ஆரம்பித்தேன். அதை முற்றிலும் படிப்பதற்கே ஒரு வாரத்திற்கு மேல் ஆகியது. பிறகு மறுமுறை அவரைச் சபையில் சந்தித்தபோது அப் புத்த கத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்து "நன்றாய்த்தா னிருக்கிறது" என்று கொஞ்சம் இழுத்துக்கொண்டே சொன்னேன். அதன் பேரில் அவர் "மிஸ்டர் சம்பந்தம், நீங்கள் ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம். உங்கள் உண்மையான கருத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்று வற்புறுத்தினார். அதன்மீது அச்சம் நீங்கினவனாய் எனக்கு ஞாபகமிருககும் வரையில் அவருக்கு உரைத்த பதிலை இங்கே எழுதுகிறேன்: "பிள்ளைவாள்! நான் வெளிப்படையாகச் சொல்வதற்காக மன்னிக்க வேண்டும். ஹரிச்சந்திரன் கதை நம் நாட்டில் மிகவும் புராதனமான கதைகளில் ஒன்றாகும். அது ஒன்றுதான் தெருக்கூத்தாடிகள் நாடகத்தில் தொன்றுதொட்டு ஆடப் பட்டு வருகிறது. அன்றியும் அப்பாவுபிள்ளை முதலியோர் தாம் நாடகமாக எழுதி அச்சிட்டுள்ளனர். சுப்பராயாச்சாரி முதலிய கம்பெனிகள் இதைப் பன்முறை ஆடியிருக் கின்றனர். சிறுவர்கள் முதல் வயோதிகர்கள் வரை இக்கதையை அறியாதார் ஒருவருமிலர். ஆகவே இப்படிப் பட்ட கதையில் நீங்கள் மாறுபாடுகள் செய்தது எனக்கு அவ்வளவு திருப்திகரமாகத் தோற்றவில்லை" என்று சொன்னேன். அதன்மீது அவர் "என்னென்ன மாறுதல்கள் உங்களுக்குத் திருப்திகரமில்லை" என்று கேட்க, நான் பத்துப் பதினைந்து மாறுதல்களை எடுத்துச் சொன்னேன்.

அவைகளையெல்லாம் பற்றி எனக்கு ஏதோ சமாதானம் சொன்னார். இவைகளைப்பற்றி 1910 ஆவது வருடம் அவர் ஹரிச்சந்திரன் என்னும் புத்தகத்தில் விவரமாய் கண்டிருக்கிறார்.

"மேற்சொன்ன மாறுபாடுகள் தவிர ஒரு முக்கியமான மாறுபாடு நீங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள். அது எனக்கு ஆட்சேபனையாயிருக்கிறது" என்று சொல்லி அவர் சந்திரமதியைக் காசிராஜன் மகனைக் கொன்றதற்காக நியாயசபையில் விசாரணை செய்ததாக எழுதியிருக்கும் நாற்பது ஐம்பது பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட காட்சியை எடுத்துக்காட்டி இக்காட்சியானது தற்காலத்தில் ஆங்கிலேய துரைத்தனத்தில் அரசியலார் நடத்தும் செஷன்ஸ் கோர்ட் (Sessions Court) விசாரணையைப் போலிருக்கிறதேயொழிய ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன் நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் ஹரிச்சந்திரன் சரித்திரத்தில் சந்திரமதி காசிராஜன் மகனைக் கொன்றதாகச் சொல்லி குற்றம் சாட்டப்பட்ட அரசனது நீதிமன்றத்தில் விசாரணை செய்யப்பட்டதாகாது. அக்காலத்தில் அரசர்கள் குற்றம் செய்தவர்களை எப்படி விசாரித்தார்கள் என்று அறிய வேண்டுமாயின் "மிருச்சகடி" என்னும் சூத்திரக்கன் எழுதிய சம்ஸ்கிருத நாடகத்தில் விவரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கும் நீங்கள் எழுதியதற்கும் அஜகஜாந்திரமான பேதமிருக்கிறது என்று பலவாறாய் வற்புறுத்தினேன். அதற்கு அவர் எனக்கு ஒன்றும் பதில் கூறவில்லை. பிறகு அப்புத்தகத்தை அச்சிட்டபொழுது நான் கூறிய சில மாறுபாடுகளை ஒப்புக்கொண்டு அவைகளை மாற்றி 361 பக்கங்கள் அடங்கிய புத்தகமாக அச்சிட்டார். இதை அச்சிட்டதும் அந்த நாடகத்தைச் சுகுணவிலாச சபையார் ஆடவேண்டுமென்றும் நான் அதில் அரிச்சந்திரனாக நடிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார். சபை அந்நாடகத்தை ஆட நான் ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் நான் அதில் அரிச்சந்திரனாக நடிக்க மாத்திரம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அரிச்சந்திரனுக்கு இருக்க வேண்டிய கம்பீரமான தோற்றம் எனக்கு இல்லை. அன்றியும் அப்பாத்திரத்தில் பாடவேண்டிய பாட்டுகளுக்குரிய சங்கீத ஞானம் எனக்கில்லை என்று மறுத்தும் அவர் அதற்கிணங்காது நீங்கள்தாம் அவ்வேடம் பூண வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். அச்சமயம் என் ஆருயிர் நண்பராயிருந்த சி.

ரங்கவடிவேலு முதலியாரவர்கள் தாம் சந்திரமதியாக நடிக்கவேண்டுமென்று விருப்பம் கொண்டார். அதனால் நான் அரிச்சந்திரனாக நடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் கல்வி அறிந்தவன் எந்த விஷயத்திலுள்ள குற்றத்தையும் குணத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்துப் பிறகு குற்றத்தை ஒதுக்கிக் குணத்தையே கொண்டாட வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். மேலே நான் சொன்னபடி அரிச்சந்திர நாடகத்தில் குறையை எடுத்துக் கூறியபோதிலும் அதனால் தமிழ் நாடகத்திற்கு உண்டான ஒரு குணத்தையும் எடுத்துக் கூறவேண்டியவனாய் இருக்கிறேன். அதாவது அந்த நாடகத்தில் தான் எங்கள் சபையார் முதன் முதல் நாடக காலத்திற்கு ஏற்ற உடைகளைத் தரிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம். அதுவரையில் சம்கி உடுப்புகளையும் சரிகை உடுப்புகளையும் அணிந்து வந்தோம். அரிச்சந்திர நாடகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான வருடங் களுக்கு முன் அரசர்கள் மந்திரிகள் முனிவர்கள் என்னென்ன உடைகளை அணிந்திருந்தார்கள் என்று ஆராய்ந்து பார்த்து அப்படிப்பட்ட உடைகளையே தயாரித் தோம். இதற்காக ஆங்கில அரசாட்சியாரிடமிருந்து ரூபாய் 5000 பவாநந்தம் பிள்ளையவர்கள் எங்களுக்கு வாங்கிக் கொடுத்ததுமன்றி அப்பொருளைக் கொண்டு தாமே முன்னின்று அரிச்சந்திரன் நாடகத்திற்கு வேண்டிய கிரீடங்கள் பாஹுவளையங்கள், புஜகீர்த்திகள், கை கால்களுக்கு அணிய வேண்டிய கவசங்கள் இன்னும் இப்படிப்பட்ட ஆபரணங்களையும் அக்காலத்தார் அணிந்திருந்த பட்டாடை களையும், ரிஷிகள் அணிந்த மரவுரி போன்ற ஆடைகளையும் தயாரித்துக் கொடுத்தார். இப்பேருதவிக்கு எங்கள் சபையாரும் நானும் மிகவும் கடன்பட்டுள்ளோம். இதுமுதல் மற்றச் சபையார் களும் எங்களைப் பின்பற்றி நாடகப் பாத்திரங்களுக்குக் காலத்திற்கேற்ற ஆடை ஆபரணங்களை அணிவிக்க ஆரம்பித்தனர்.

பவாநந்தம் பிள்ளையவர்கள் மேலே சொன்ன நாடகங் களன்றிச் சேக்ஸ்பியர் மகாகவி எழுதிய ''ஜூலியஸ்சீசர்'' என்னும் ஆங்கில நாடகத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்த தாகக் கூறியது எனக்கு நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது. ஆயினும்

அதை அச்சிட்டாரோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. பிள்ளையவர்கள் கவர்ன்மெண்ட் உத்தியோகத்தி லிருந்து விலகி உபகாரச் சம்பளம் பெற்ற காலத்தை நீலகிரியில் கழித்து வந்தார். ஆயினும் சில வருடங்களுக் குள்ளாக அவ்விடத்திலேயே காலமானதாக நான் கேள்விப்பட்டேன்.

★ ★ ★

10. கோ. இராசகோபால் பிள்ளை

இவர் சென்னையில் வாழ்ந்தவர். இவர் காலத்தில் அட்டாவதானம் சபாபதி முதலியார், பூவை கல்யாணசுந்தர முதலியார், திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் முதலிய தமிழ் வித்துவான்கள் பலர் இருந்த போதிலும், இவர் அவர்களெல்லோராலும் தமிழிற் சிறந்த புலமை உடையவர் என்று மதிக்கப்பட்டவர். தமிழில் ஏதாவது ஐயம் நேரிட்டால் இவரிடம் தான் போய்ச் சென்னையிலுள்ள தமிழ் ஆசிரியர்களெல்லாம் தங்கள் ஐயங்களை நீக்கிக் கொள்வார்கள். ஒரு பாட்டில் ஒரு சொற்றொடருக்கு இப்படித்தான் பொருள் என்று இவர் சொல்வாரானால் அதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். முதன்மையாகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் எழுதிய இராமாயணத்தில் அருமையான பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் இவரைப்போல் திறமையாய்ப் பொருள் சொல்வதில், வேறொருவரும் இவருக்கு இணையாக மாட்டார்கள் என்று பல புலவர்களே சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன். இவர் இராமாயணம் பாடம் சொல்வதைப் பற்றிய கதை ஒன்றைப் பிறகு எழுதுகிறேன்.

இவரை நான் முதன்முதல் பார்த்தது எனது 9 ஆவது அகவையில்தான். நான் இரண்டாவது வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலமாகும். அக்காலத்தில் என் தமையன் மார்களும், நானும் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவதற்கு ஒரு மாட்டுவண்டியை எங்கள் தகப்பனார் ஏற்படுத்தி இருந்தார். அக்காலம் எனது மூத்த தமையன்மார்கள் இரண்டுபேர் சென்னையில் திருவல்லிக்கேணியில் கடலோரம் இருக்கும் மாகாணக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் நம் பிள்ளையவர்கள் அக்கல்லூரியில் முதன்மைப் பண்டிதராக வேலை பார்த்து வந்தார். என் தமையன்மார்கள் சாயுங்காலங்களில் வீட்டிற்குத் திரும்பி

வரும்போது என் தந்தையாரின் கட்டளைப்படி இவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு வந்து இவர் வீட்டருகில் விட்டுவிடுவது வழக்கம். ஒருமுறை ஏதோ காரணத்தால் நானும் இம்மாட்டு வண்டியில் திரும்பிவர நேர்ந்தது. எங்கள் வண்டியோ சிறியது. பிள்ளையவர்களோ மிகவும் பெரிய உடம்பு டையவர். நாங்கள் மூவரும் எதிர்ப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு இவரைப் பின்பக்கத்தில் உட்கார வைத்தோம். இவர் ஏறும்பொழுதே மிகவும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு ஏறினார். இவர் வீட்டருகில் இறங்கியபொழுது மிகவும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு இறங்கினார். அதைப் பார்த்தபோது எனக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. சிரித்ததற்காக என் மூத்த தமையனாரிடமிருந்து ஒரு குட்டு வாங்கிக் கொண்டேன். இதை எப்படியோ பிள்ளை அவர்கள் பார்த்துவிட்டார். ஆயினும் அதைப்பற்றி அப்பொழுது ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பிறகு மூன்று நான்கு வருடங்கள் பொறுத்து அவரே இதைப்பற்றி வெளிப்படுத்த நேரம் வாய்த்தது. இதன் இடையில் எங்கள் தகப்பனார் எழுதிய மூன்றாம் வகுப்புப் பாடப் புத்தகம் அச்சிட்டபோது அதன் புரூப் (Proof) அச்சுப்பிழைகளை அவர் பார்த்ததற்காக அந்தச் சிறுமாட்டுவண்டியை அவருக்குக் கொடுத்துவிட்டார். ஒருமுறை அதே வண்டியிலிருந்து எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து இறங்கியபொழுது, தெருத் திண்ணையில் ஏதோ வேலையாக நின்று கொண்டிருந்த நான் அவர் வருத்தப்பட்டு இறங்குவதைக் கண்டு கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இறங்கி வீட்டிற்குள் அழைத்துக் கொண்டு போனேன். அப்பொழுது எங்கள் தகப்பனார் ஒரு திருமணத்திற்காக வெளியே போயிருந்தார். அவர் விரைவில் வந்துவிடுவார். சிறிது பொறுத்திருங்கள் என்று அவரிடம் சொல்லி அவரைக் கூடத்தில் உட்காரச் செய்து பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அச்சமயம் அவர் முன்பு நான் சிரித்ததைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கி அடியில் வருமாறு சொன்னார்: ‘‘தம்பி! நினைவிருக்கிறதா? சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இந்த வண்டியிலிருந்து நான் இறங்கினேனே அப்போது நீ சிரித்தாயே, அதைப்பற்றி உனக்குச் சில சொற்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன்; நீ சிரித்ததற்காக நான் உன்மீது சிறிதும் சினங் கொள்ளவில்லை. உன் வயதில் என்னைப்போன்ற பெரும்

தொப்பையுடைய ஒரு மனிதன் நெருக்கிக்கொண்டு வண்டியின் கதவு வழியாக இறங்குவதை நான் பார்த்தி ருந்தால் நானும் சிரித்திருப்பேன் என்பது திண்ணம். ஏதோ என்னைப் போல் பெரிய வயிறு படைத்த தெய்வத்தை எங்கேயாவது பார்த்திருக்கிறாயா (என்று கேட்டதற்கு நான் இல்லை என்று தலையசைத்தேன்). நான் சொல்கிறேன் கேள். மதுரைப் பெரிய கோயிலில் முக்குறுணிப் பிள்ளை யார் என்னும் தெய்வத்திற்கு எனக்கிருப்பது போல் வயிறு இருக்கும்'' என்று சொல்லிவிட்டு ''அதிருக்கட்டும் தம்பி நீ வணங்கும் பிள்ளையார் ஏன் எலி வாகனத்தைப் பிடித்தார்? சிவபெருமானுக்குக் காளை வாகனம் உண்டு. மகாவிஷ்ணு விற்குப் பெரிய கருட வாகனம் உண்டு. இந்திரனுக்கு யானை வாகனம் உண்டு. இப்படியிருக்க யானை குதிரை ஒட்டகம் முதலிய பெரிய மிருகங்களின் மீது ஏறாது சிறிய உயரமுடைய பெருச்சாளியைத் தான் ஏன் வாகனமாகப் பிடித்தார் தெரியுமா? நான் பதில் சொல்கிறேன் கேள்; நினைவு வைத்துக்கொள்; உயரமான வாகனங்களில் மீது ஏறினால் ஒருவேளை அங்கிருந்து விழுந்தால் தம் பெரிய தொப்பைக்கு அடிபடும். பெருச்சாளியைப் போல் சிறியதாய் இருந்தால் விழுந்தாலும் அடிபடாது என்றுதான்'' என்று சொன்னார்.

இவர் சாதாரணமாக எப்பொழுது பேசினாலும் வேடிக்கையாகப் பேசுவார். வேடிக்கையாய்ப் பேசினாலும் அவர் வார்த்தைகளில் நல்ல அறிவுரைகள் அமைந்திருக்கும். அதற்கு இரண்டோர் எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொடுக்கிறேன். ஒருமுறை நான் படித்துக்கொண்டிருக்கும் அறையில் அவர் வந்து உட்கார்ந்தபொழுது அறையின் ஒருபக்கம் பலகணி மாத்திரம் திறந்திருந்தது. மற்றொரு பக்கம் மூடியிருந்தது. அதைப் பார்த்துத், ''தம்பி, இந்தப் பக்கம் பலகணியையுந் திறந்துவிடு. இல்லாவிட்டால் அறையில் காற்று நன்றாய் அடிக்காது'' என்று சொல்லிவிட்டுத், ''தம்பி, இந்தக் காற்றிருக்கிறதே பெரிய கள்ளன்; ஒரு வீட்டிற்குள் நுழை வதானால் நுழைவதன்முன் வெளியே போக வழி யிருக்கிறதா? என்று பார்த்துக்கொண்டேதான் நுழைவான். அதுபோலக் காற்றும் ஓர் அறைக்குள் புகுவதானால் அங்கிருந்து வெளியே போக வழியிருக்கிறதா? என்று

பார்த்துக்கொண்டுதான் வரும்'' என்று சொல்லி முடித்தார். ஒருமுறை ஏதோ சாப்பாட்டைப் பற்றிப் பேச்சு வந்த பொழுது ''காட்டில் புலி கொல்லும் வீட்டில் புளி கொல்லும்'' ஆகவே புளியை அதிகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று அவர் என் தகப்பனாரிடம் கூறியது நினைவிருக்கிறது. தம்மை ஏளனமாக யாராவது பேசினால் அதற்கு விடை உரைத்துவிடுவார். ஒருமுறை இவரைப் பார்க்க வந்த ஒருவர் இவர் வீட்டிற்குப் போனபோது அவரது பேரப்பிள்ளைகளில் ஒருவனை அழைத்து கபி என்ன செய்கிறார் பார்த்துவா, அப்பா; அவரைப் பார்க்கக் கூடுமா என்று கேட்டுவா'' என்றாராம். இரண்டாவது கட்டிலிருந்த அவர் தம் பேரன் வந்தவர் சொற்படி கூறியதைக் கேட்டு ''எல்லார் வாயிலும் ''வி''வந்ததே. இவர் வாயில் மாத்திரம் பவ்வி (பி) ஏன் வந்தது என்று முதலில் கேட்டுவா'' என்று சொல்லி அனுப்பினாராம். (இது என் நண்பர் ஒருவர் கூறிய சிறுகதையாகும்.)

மேற்கூறியபடி அறிவுத்திறமையுடன் வியப்பாகப் பேசி மற்றவர்களுக்கு அறிவு போதிக்கும் வழியானது, நம் பண்டிதர் கோ. இராசகோபால் பிள்ளையவர்களுடைய காலத்துடன் மறைந்துவிட்டது என்றே நான் கூறவேண்டும். தற்காலத்திய தமிழ் ஆசிரியர்கள் ஆங்கிலம் கற்றதனாலோ, அல்லது மற்ற எக்காரணத்தினாலோ இம்முறையைக் கைவிட்டிருக்கின்றனர். அது நம்முடைய நற்பேறின்மையே என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பிள்ளையவர்கள் வழக்கமாக மல்வேட்டியையும் முழங்கால் அளவு நீண்ட மல் சொக்காயையும் பூண்டிருப்பது வழக்கம். தலைக்கு, அக்காலத்திய பெரியோர்கள் அணிந்திருந்த பாகையைப் போட்டிருப்பார். முகத்தில் ஸ்ரீசூர்ணம் அணிந்திருப்பார். ஒருவிதத்தில் வைணவமதத்தில் மிகவும் பற்றுடையவராய் இருந்தார் என்றே நான் கூறவேண்டும். அதற்கு ஒரு கதையைக் கூறி இச்சிற்றுரையை முடிக்கிறேன்.

இவர் இராமாயணம் சொல்வதில் மிகுந்த புலமை வாய்ந்தவரென்று முன்பே கூறியுள்ளேன்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை முதலிய ஓய்வு நாட்களில் இவர் இராமாயணப் பாடம் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார். ஆயினும் இராமாயணம் கேட்க வேண்டு மென்றால் நாமம் போட்டுக் கொண்டு வருபவர்களுக் குத்தான் அதில் பாடம் சொல்வேன் என்று ஒரு பிடிவாதம் உடையவராய் இருந்தார். மேற்சொன்னபடி இவரிடம் இராமாயணம் பாடம் கற்றவர்களுள் திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் ஒருவர். அவர் புத்தியில் சிறந்த சைவர். இருந்தபோதிலும் இராமாயணத்தின் நுட்பங்களைக் கேட்க வேண்டி இவர் வீட்டிற்குப் போகும்போதெல்லாம் நெற்றியில் சிறு நாமம் தரித்துக்கொண்டு போவாராம். இவ்வாறு இராமாயணப் பாடத்தை முற்றிலும் கேட்ட பிறகு நாமம் போட்டுக் கொள்வதை விட்டனராம். அதன்பிறகு ஒருநாள் இராசகோபால் பிள்ளையவர்களை இவர் சந்தித்தபோது பிள்ளையவர்கள் "எங்கே அப்பா உன் முகத்தில் நாமத்தைக் காணோம்?" என்று கேட்டதற்கு சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் "நீங்கள் எனக்குப் போட்ட நாமத்தை உங்களுக்கே திருப்பிப் போட்டுவிட்டேன்" என்று வேடிக்கையாய்ப் பதில் உரைத்தாராம். இக்கதை அந்தச் சண்முகம் பிள்ளையவர்களே திருவரங்கக் கலம்பகம், திருவருணைக் கலம்பகம் முதலிய கலம்பகங்களை நான் அவரிடம் பாடம் கற்றபோது எனக்குக் கூறினார். அக்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர்கள் எப்படியாவது தங்கள் கல்வி அறிவைப் பெருகச் செய்யவேண்டுமென்று எந்த வருத்தத்திற்கும் உட்பட்டனர் போலும். இப்படிப்பட்ட புலவர்கள் பலர் தற்காலத்திலும் இனி வரப்போகிற காலத்திலும் இருக்க வேண்டுமென்று ஆண்டவனை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

★ ★ ★

11. பாரிஸ்டர் ராமசாமி ராஜு

இவர் நான்கு பாஷையில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றவராக இருந்தார். இவர் தாய்ப்பாஷை தெலுங்கு; அதில் கலா சாலைப் பரீட்சைகளில் முதன்மையாக விளங்கினராம். ஆங்கிலத்தில் பி.ஏ., பட்டம் பெற்று அப்பாஷையில் கவிகள் கட்டும் அறிஞராகிப் பல ஆங்கிலக் கவிகளையும் இயற்றியுள்ளார். சமஸ்கிருதத்தில் மிக்க தேர்ச்சி அடைந்து அதில் ராஜாங்கலம் என்னும் காவியத்தை எழுதி அச்சிட்டுள்ளார். தமிழிலும் நல்ல பாண்டித்தியம் உடையவராகிப் பிரதாபசந்திர விலாசம் என்னும் தமிழ் நாடகத்தை எழுதி அச்சிட்டுள்ளார்.

இவர் எங்கு பிறந்தார் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆயினும் சென்னைக் கலாசாலையில் பி.ஏ., வகுப்பு வரையில் படித்தனராம். பிறகு ஏதோ வேலையில் அமர்ந்து பொருளை ஈட்டினராம். அதைக்கொண்டு சீமைக்குப் போய்ப் பாரிஸ்டராகத் தேறிவர வேண்டுமென்று எண்ணங் கொண்டவராய்த் தம் சகோதரர் ஒருவரைத் தமக்குத் துணையாக அழைத்துக்கொண்டு இங்கிலாந்து போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்கு ஒரு வருஷம் அப்பரீட்சைக்குப் படித்துப் பரீட்சையில் தேறிப் பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்று நமது நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்தனர். சீமையிலிருந்தபோது தம் வாழ்க்கைச் செலவையெல்லாம் தாம் அடிக்கடி ஆங்கிலக் கவிகளை எழுதிச் சுமார் 4 பென்ஸ் வீதம் விற்று அந்த வருவாயைக் கொண்டே நிறைவாக நடத்தி வந்தனராம். இவ்விஷயங்களெல்லாம் அவர் குமாரரும் என் நண்பரு மாகிய ராமச்சந்திர ராஜு என்பவர் எனக்கு தெரிவித்த படியாகும். சென்னையில் வந்து பாரிஸ்டர் வேலை பார்த்துப் பெரும் பொருள் சேர்த்தனர். அப்பொருளைக் கொண்டு அவரின் ஓய்வுக்காலங்களில் சம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதிய ராஜாங்கலம் என்னும் நூலை வெளிப்படுத்தினர். அது ஆங்கிலேயத் துரைத்தனத்தாரைப் பற்றிய ஒரு

நூலாகும். சம்ஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்கள் இதைப் புகழ்ந்திருக் கின்றனர். தமிழையும் கற்கவேண்டுமென்று ஆர்வம் உடையவராய்க் கற்றுப் பிரதாப சந்திர விலாசம் என்னும் பாட்டும் வசனமும் கலந்து ஒரு நாடகத்தை எழுதி அச்சிட்டனர். அந்நூலை நான் எனது பதினொராவது ஆண்டில் படித்தது ஞாபகமிருக்கிறது. இதற்கு முன்பாக காசிவிஸ்வநாத முதலியாரால் அச்சிடப்பட்ட டம்பாச்சாரி விலாசம் செல்வந்தனான ஒரு பிள்ளையாண்டான் தன் தகப்பன் சேர்த்து வைத்த பெரும் பொருளையெல்லாம் ஒரு வேசிக்காக அழித்த கதையாகும். அதன் கதாநாயகன் கல்வி அறிவில்லாத ஒருவனாகும். நம் ராமசாமி ராஜு எழுதிய பிரதாப சந்திரவிலாசத்தின் கதாநாயகன் கற்றறிந்தவனாகும். ஆயினும் அவன் ஒரு தாசி வலையிற் சிக்கினவனாய்த் தன் பொருளையெல்லாம் இழந்ததாக எழுதியிருக்கிறார். கடைசியில் இவன் குணம் மாறி நல்லவனானான் என்பது நாடகத்தின் முடிவு. இந்நாடகம் டம்பாச்சாரி விலாசத்தைப் போல் பிரபலமாகவில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம். சிலமுறைகள்தாம் இது ஆடப்பட்டிருக்கிறது. ஒருமுறை ஒரு நாடக சபையார் இதை ஆடியதை நான் நேரில் பார்த் திருக்கிறேன். நான் பார்த்தவரையில் அதன் முக்கியமான குறை ஹாஸ்ய ரசமே இல்லாததாகும். அதில் இவர் எழுதிய பாட்டுகளெல்லாம் நல்ல சொற்சுவை, பொருட்சுவை உடையனவாய் இருந்தன.

ராஜு அவர்களைக் கோர்ட்டில் இரண்டொரு தரம் பார்த்ததாக எனக்கு ஞாபகம். ஆயினும் அச்சமயங்களில் அவருடன் பேசினவன் அல்லன். அவரை நான் நேரில் கண்டு பேசியது ஒரே முறைதான். அதைப்பற்றி இனி இங்கு எழுதுகிறேன். 1892 ஆவது வருஷம் எங்கள் சுகுணவிலாச சபை ஸ்தாபித்த பிறகு, அதன் ஆதரவாளர்களாகச் சென்னையில் சில பெரிய மனிதர்களைச் சேர்க்க வேண்டு மென்று தீர்மானித்துச் சிலரை நாங்கள் பார்த்து வந்தபோது ஒருதினம் எங்கள் சபைக் காரியதரிசியாகிய முத்துக் குமாரசாமி செட்டியாரும் நானுமாக இவர் வீட்டிற்கும் சென்றோம். இதற்கு முன்பாக இன்ன விஷயமாக உங்களைப் பார்க்க வரப்போகிறோம் என்று எழுதியிருந் தோம். ஆயினும் நாங்கள் அரைமணி நேரம் காத்திருந்த

பிறகுதான் வீட்டின் உள்ளேயிருந்து கூடத்திலிருந்த எங்களைப் பார்க்க வந்தார். வந்தவுடன் எங்களை உட்காரச் சொல்லிவிட்டுத் தாமும் உட்கார்ந்து, "உங்களில் யார் சம்பந்தம்" என்று கேட்டார். "நான்தான்" என்று நான் பதில் சொல்ல அவர் கொஞ்சம் ஆச்சரியப்பட்ட முகத்துடன், "நீயா நாடகம் எழுதியிருக்கிறாய்" என்று கேட்டார். இதன் காரணத்தை நான் கொஞ்சம் விவரிக்க வேண்டும். அப்போது எனக்கு 18 வயதுக்குக் கொஞ்சம் மேலாகியும் என் உருவம் மாத்திரம் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் குறைந்த வயதுடையவனான சிறுவன் போல் காணப்பட்டதென்று பலர் கூறியதை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகவே இச்சிறுவனா தமிழ் நாடகம் எழுதினான் என்று அவர் ஆச்சரியப்பட்டதற்குக் காரணம் இதுதான். பிறகு அவர் "நீ எழுதிய நாடகத்தின் கதையைச் சொல்" என்று கேட்க எனது சுந்தரி நாடகத்தின் கதையைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னேன். அதை அவர் கொஞ்சம் வியந்து, "உன் நாடகத்திற்குப் பாட்டுக்கள் கட்டத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார். அதற்கு நான் "எனக்குத் தெரியாது. தாயுமான ஸ்வாமி முதலியார் என்பவர் ஒருவர் தக்க பாட்டுக்களைக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்" என்று சொல்ல அவர் "அதில் ஒரு பாட்டைப் பாடு பார்ப்போம்" என்றார். இளங்கன்று பயமறியாது என்பதுபோல அந்நாடகத்தில் நான் பாட வேண்டிய ஒரு பாட்டைப் பாடியது ஞாபகமிருக்கிறது. அதன் பல்லவி. "கண்ணை மூடத் தெரிந்து கொண்டேன் - காதலி நீதான் என்று" என்பதாகும். அது காம்போதி ராகத்தில் அமைந்தது. அதைக் கேட்டவுடன் கொஞ்சம் சந்தோஷப் பட்டுப் பிறகுதான் எங்கள் சபைக்குத் தாமும் ஓர் ஆதரவாளராக இருப்பதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். ஆயினும் அதன்பிறகு அவர் சீக்கிரத்திலேயே காலகதி அடைந்தது எங்கள் சபை செய்த துர்ப்பாக்கியமாகும்.

★ ★ ★

12. காசிவிஸ்வநாத முதலியார்

தமிழ் நாடகமானது சுமார் 100 வருடங்களுக்கு முன்பு மறுமலர்ச்சியடையத் தொடங்கின காலத்தில் அதை ஆதரித்துத் தமிழ் நாடகங்கள் எழுதி அச்சிட்டவர்களில் முக்கியமானவர்களுள் ஒருவர் காசிவிஸ்வநாத முதலியார் என்பவர்.

இவர் சென்னையில் வசித்த வேளாள குலத்தினர். இவர் மூன்று நாடகங்களை எழுதி அச்சிட்டுள்ளார். இவற்றுள் மிகவும் பிரபலமானது டம்பாச்சாரி விலாசம் என்பதாம். இது தற்காலத்திய நாடகப் பிரிவுகளில் சமூக நாடகமாக எண்ணப்படும். இது உண்மையாக நடந்த ஒரு வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாம். இதைப்பற்றி இந்நாடக ஆசிரியரை நேராகத் தெரிந்த காலஞ்சென்ற என் அருமைத் தந்தையார் பம்மல் விஜயரங்க முதலியார் எனக்குக் கூறிய சில விவரங்களைச் சொல்கிறேன்: சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் முதலியார் வம்சத்தில் தோன்றிய ஒரு பிள்ளையாண்டான், தகப்பனார் வைத்துவிட்டுப் போன லட்சக்கணக்கான சொத்துக்களையெல்லாம் தனது கெடுமதியுடைய சிநேகிதர் கள் மூலமாக ஒரு வேசியின் வலையில் அகப்பட்டு அவள் பொருட்டு அச்சொத்தையெல்லாம் அழித்தனனாம். இதையே அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு, அச்சிறு வனுக்கும், அவனைப்போல் கெட்ட சாவகாசத்தால் கெடும் மற்ற சிறுவர்களுக்கும் நல்ல புத்தி போதிக்கும்படியாக ஒரு நல்லெண்ணத்துடன் காசிவிஸ்வநாத முதலியார் இந்த டம்பாச்சாரி நாடகத்தை எழுதிச் சில நடிகர்களை அந் நாடகமாடத் தேர்ச்சி பெறச் செய்து நாடகமாக ஆடிப் பிறகு இதை அந்நாடக ஆசிரியரே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினராம். இந்நாடகத்தில் கதாநாயகனுக்கு டம்பாச்சாரி என்றே பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. கதாநாயகியின் பெயர் மதன சுந்தரி. இதில் சட்டுவாஜி, பெத்த போய், தாய்க்கிழவி

முதலிய பாத்திரங்கள் தோன்றுகின்றனர். இச்சிறு பாத்திரங் களும் இப்படிப்பட்ட இன்னும் சிறு பாத்திரங்களுமே இந்நாடகத்தில் ஹாஸ்யரசத்தை வெளிப்படுத்துவோராவர். பெரும்பாலும் கதாநாயனுக்கும் கதாநாயகிக்குமே பல வர்ணமெட்டுக்களுள்ள பாட்டுகள் நாடக ஆசிரியர் எழுதி யிருக்கிறார். இந்த வர்ணமெட்டுக்களைத் தக்கபடி அமைப் பதற்கு நாடக ஆசிரியருக்கு உதவி புரிந்தவர் காலஞ்சென்ற திரு தாயுமானஸ்வாமி முதலியார் என்பவராம். அந்தத் தாயுமான ஸ்வாமி முதலியார் முதிர்வயதில் எங்கள் சுகுணவிலாச சபைக்குப் பாட்டுகள் எழுதிக் கொடுக்கும்படி என் தகப்பனார் அவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அந்தத் தாயுமான ஸ்வாமி முதலியார் மூலமாக இந்நாடகத்தைப் பற்றியும் அதன் நூலாசிரியரைப் பற்றியும் பல செய்திகளை நானறிந்தேன். அவைகளில் வேடிக்கை யான ஒரு சம்பவத்தை இங்குக் கூறுகிறேன். இந்த டம்பாச்சாரி விலாசம் பகிரங்கமாக ஆடப்படுவதன் முன் கடைசி ஒத்திகை நடத்தியபோது விஸ்வநாத முதலியார் அதில் வரும் பாத்திரங்களுக்குத் தக்கபடி வேடம் தரித்துச் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தாராம். அப்பொழுது டம்பாச்சாரி வேடதாரி நீண்ட வெள்ளை அங்கியையும் நீமாவையும் பூண்டு தலையில் அக்காலத்தில் பெரிய அந்தஸ்துடைய முதலியார்கள் அணியும் வெள்ளைப் பாகையைத் தலையில் மாட்டிக்கொண்டபோது அங்கிருந்தவர்களெல்லாம் "இதென்ன இது! வெள்ளைக்காரச் சீமான்கள் வீட்டில் வேலை செய்யும் பொட்லரைப்போல் தோற்றுகிறானே" என்று நகைத் தனராம். அதன்பேரில் இதற்குப் பரிகாரம் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் விஸ்வநாத முதலியார் திகைத்து மேற் சொன்ன தாயுமான முதலியார் மதனசுந்தரி வேடதாரிக்காக வாங்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பாபுராவ் சரிகையில் (பித்தளை சரிகை) கொஞ்சம் கத்தரித்து அந்தத் தலைப்பாகையில் வைத்துத் தைக்கும்படியாகச் செய்தாராம். அன்றியும் அவருடைய டம்பாச்சாரி அங்கியின் ஓரத்தில் அச்சரி கையைக் கோண்டாக வைத்துத் தைக்கச் செய்தாராம். இந்த மாறுதல்களால் கதாநாயகனுடைய உடை டம்பாச்சாரி என்ற பெயருக்கு ஏற்றபடி இருக்கிறது என்று ஒத்திகைக்கு வந்திருந்தவர்களெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டனராம். இந்த

நாடக ஆசிரியர் காலத்தில் ஒரு வள்ளுவன் டம்பாச்சாரி வேடத்தில் மிகவும் பெயர் பெற்றிருந்தானாம். வள்ளுவன் டம்பாச்ரி வேடம் போடுகிறான் என்று கேள்விப்பட்டால் நாடகம் பார்க்க ஏராளமான மக்கள் கூடுவார்களாம். இந்த டம்பாச்சாரி நாடகத்தில் ஆதியிலிருந்த வர்ண மெட்டுக்க ளெல்லாம் கர்னாடக சங்கீதத்தில் அடங்கியதாயிருந்தன.

இந்த நாடகமானது நாடக ஆசிரியரால் வாலிபர்களுக்கு நல்ல புத்திமதி கூறும்படியான நல்லெண்ணத்துடன் எழுதி அச்சிடப்பட்ட போதிலும் ஆசிரியர் காலத்திற்குப் பின்பாக இதை ஆடும் சில நடிகர்கள் ஆசிரியர் எழுதாத சில ஆபாசமான சம்பாஷணைகளையும் காட்சிகளையும் சேர்த்து ஜனங்களின் மனத்தைக் கவர்வதற்காக நடிக்கத் தொடங்கினர். அதன்பேரில் போலீஸ்காரர் அப்படிப்பட்ட காட்சிகளையும் சம்பாஷணைகளையும் தவிர்க்க உத்திரவு போடும்படியாயிற்று. இந்நாடகத்தைப் பன்முறை நடத்தி நல்ல பணம் சம்பாதித்த நாடகக் கம்பெனிகளுள் பாலாமணி கம்பெனி முற்பட்டதாகும். அக்கம்பெனி நடித்தபோது நான் ஒருமுறை நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். காலஞ்சென்ற பாலாமணி மதன சுந்தரியாகவும், காலஞ்சென்ற அவளு டைய அக்காள் கோகிலாம்பாள் ஆண் வேடம் பூண்டு டம்பாச்சாரியாகவும் நடித்தார்கள். இந்நாடகத்தில் சில வருடங்களுக்கு முன் சிறந்த ஹாஸ்ய நடிகர் என்று பெயர் பெற்ற சாமண்ணா ஐயர் ஒரே இரவு பத்து பதினொன்று சில்லரை வேடங்களைத் தரித்து ஜனங்களின் மனத்தைக் கவர்ந்ததைக் கண்டிருக்கிறேன். இந்நாடகம் தற்காலம் சாதாரணமாக ஆடப்படுவதற்றுப் போயிற்று. சில வருடங் களுக்குமுன் இது ஒரு பேசும்படமாக மாற்றப்பட்டதாக எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. காசிவிஸ்வநாத முதலியார் எழுதி அச்சட்ட மற்ற இரண்டு நாடகங்கள் பிரம்மசமாஜ நாடகமும் தாசில்தார் நாடகமும் ஆகும். இவர் பிரம்மசமாஜத்தைச் சார்ந்தபடியால் அதன் கோட்பாடுகளைப் பிரசுரிப்பதற்காகப் பிரம்மசமாஜ நாடகம் எழுதினார் போலும். தாசில்தார் நாடகம் வெளிஊர்களில் தாசில் உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்யும் ஆர்ப்பாட்டங்களைப் பற்றியதாகும் என்று நினைக்கிறேன். இந்த இரண்டு நாடகங்களும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே அவைகளைப் பற்றி அதிகமாய்க் கூறுவதற்கில்லை.

13. அன்பில் கிருஷ்ணமாச்சாரியார்

இவர் தொழுவூர் வேலாயுதமுதலியார் மாகாணக் கல்லூரியில் தமிழ் உபாத்தியாயராக இருந்தபோது ஒரு தமிழ் உபாத்தியாயர் இருந்தார். இவர் பெயர் குறிக்கிறபடி ஒரு வைணவப் பிராமணர். மிகவும் வைதிக அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபட்டவர். பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கும் சமயம் தவிர மற்றக் காலங்களிளெல்லாம் பஞ்சகச்ச வேஷ்டியையும் மேல் உத்தரீயமும் அணிந்திருப்பார். வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்தவுடன் தம் அறைக்குச் சென்று அங்கு வைத்திருந்த இவரது பெட்டி ஒன்றில் இருக்கும் வெள்ளைச் சொக்காயையும் தலைக் குட்டையையும் அணிந்து வகுப்பில் பாடம் சொல்ல வருவார். இவர் அன்றாடம் பள்ளியில் தம் வேலை முடிந்தவுடன் அந்தச் சொக்காயையும், தலைக்குட்டையையும் பெட்டியில் வைத்துவிட்டு, பழைய வேஷ்டியையும் அங்கவஸ்திரத்தை யும் அணிந்து வீட்டிற்குப் போவார். இவர் திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோவிலுக்குத் தினம் போய் பூஜா காலத்தில் பெருமாளின் தீர்த்தத்தை முதல்வராகப் பெற்றே வீட்டிற்குப் போய் உணவு கொள்வார்.

இவரிடம் நான் மாகாணக் கல்லூரியில் பி.ஏ., வகுப்பில் சீவகசிந்தாமணி, திருக்குறள், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் முதலிய சிறந்த தமிழ் நூல்களில் சிறிது கற்றேன். இவர் பாடம் சொல்வதில் வழக்கம் என்னவென்றால் பாட்டுக்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லிக்கொண்டே போவார் வெகு அழகாக. அது தவிர வேறொன்றும் சொல்லமாட்டார். ஆயினும் நாங்கள் ஏதாவது அப்பாட்டுக்களின் அருமையைப் பற்றிக் கேட்டால் தான் பதில் சொல்வார். ஒருகால் பிள்ளைகளே கேட்டு அறிந்து கொள்ளட்டும் என்னும் கோட்பாடு உடையராய் இருந்தாரோ? என்னவோ எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியாது. இவரிடம் நான் தமிழ்ப் பாடம் கற்றபோது என்னுடன் தமிழ் வகுப்பில் தல்லம் நரசிம்மாச்சாரி என்னும் ஒரு பிராம்மணச்

சிறுவன் இருந்தான். அவன் எனக்கு மேல் இரண்டு மூன்று வயது மூத்தவன். எப்படியோ அவ் வயதிலேயே தமிழ்க் கவிகளை எழுதும் சக்தி உடைய வனாய் இருந்தான். நாங்களிருவரும் போட்டியாகத் தமிழ்க் கவிகளை எழுதி கிருஷ்ணமாச்சாரியாரிடம் கொண்டு போய்க் காட்டுகிறது வழக்கம். அந்த வழக்கத்தின்படி இந்தச் சனிக்கிழமை, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் எதைப்பற்றிப் பாட்டு எழுதுவது என்று யோசித்தோம். அப்பொழுது நான் "எனக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றுகிறது. சாதாரணமாக தெய்வப் பாட்டு எழுதுவதை விட இம்முறை நம் பேராசிரியர் சேஷகிரி சாஸ்திரியாரைப் பற்றி இருவரும் பாட்டுகள் கட்டிப்பார்ப் போம்" என்று சொல்ல, என் நண்பனும் இதற்கு ஒப்புக் கொண்டான். அத சேஷகிரி சாஸ்திரியாரைப் பற்றிக் கொஞ்சம் இதைப் படிப்பவர்களுக்கு நான் தெரிவிக்க வேண்டும். அவர் பெரிய தேகமுடையவர். முகம், கை கால்கள், மார்பு எல்லாம் பெருத்தவர். எல்லா அவயங் களைவிட அவருடைய வயிறு அல்லது தொப்பைதான் மிகவும் பெரிதாயிருந்தது. அவர் எங்கள் கல்லூரியில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலை யாளம் ஆகிய நான்கு பாஷைகளுக்கும் மேல் விசாரணை யாளராக வேலை பார்த்து வந்தார். அவர் வகுப்பில் நுழைவதானால் முதலில் தொப்பைதான் வரும். பிறகு அவருடைய உடல் வரும். இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒவ்வொருவரும் ஒரு விருத்தம் எழுத வேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம். அதற்காக நாலாவது வரியில், "அவர் வருமுன் வரும் அவர் பெருந் தொப்பை" என்று தீர்மானித்தேன். என் நண்பன் அதைக் கொஞ்சம் மாற்றி "அவர் வருமுனர் வரும் அவர் பெருந்தொப்பை" என்று தீர்மானித்தான். திங்கட்கிழமைக் குள்ளாக எங்கள் பாட்டுக்களை நாங்கள் முடித்துக்கொண்டு கல்லூரி போய்ச் சேர்ந்தோம். நாங்களிருவரும் எழுதிய பாட்டுக்களைப் பற்றி நாங்களே சிரித்துவிட்டு இதில் யார் எழுதியது நன்றாயிருக் கிறது என்று அறியும்படி தமிழ் உபாத்தியாயர் கிருஷ்ணமாச் சாரியாரிடம் கொடுத்தோம். அவர் நாங்கள் எழுதிய பாட்டுக் களைப் படித்துவிட்டு எங்களைத் தம் அறையில் இருக்கும் படி சொல்லிவிட்டு சரேலென்று வெளியில் போனார். ஏதோ அவசரமாய்ப் போகிறாரென்று நினைத்துக் கொண்டோம்.

அவர் உடனே திரும்பிவந்து "உங்களிருவரையும்சாஸ்திரியார் அழைத்துவரச் சொன்னார்" என்று சொல்லி எங்கள் இருவரையும் சாஸ்திரியார் அறைக்குள் அழைத்துக்கொண்டு போனார். போகும்போது இதென்னடா இது வேடிக்கையாய் ஆரம்பித்தது வினையாய் முடிந்ததே என்று கலக்கப் பட்டேன். சாஸ்திரியாரிடம் நாங்கள் மூவரும் போனவுடன் அவர், இது யாருடையது என்று வினவித் தெரிந்து கொண்டார். பிறகு அவர் ஆங்கிலத்தில் கூறியதைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கிறேன்: "பிள்ளைகளே நீங்கள் கட்டிய பாட்டுகள் நன்றாய்த்தா மிருக்கின்றன. ஆயினும் பெரியவர் களைப் பற்றி நீங்கள் இவ்வாறு கேலி செய்யக்கூடாது" என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார். அதன்பின் கிருஷ்ண மாச்சாரியாரிடம் அந்த இரண்டு துண்டுக் காகிதங்களையும் கொடுத்து "இவைகளில் சில குற்றங்களிருக்கின்றன. அவற்றைத் திருத்திக் கொடுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு எங்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டார். நாங்களிரு வரும் தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம் என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த அறையை விட்டு விரைவில் வெளியில் வந்து விட்டோம். அதன் பிறகு பாட்டுக்களைக் கட்டுவதை நான் விட்டேன். இது நடந்தது *1891* ஆவது வருஷம் முற்பகுதி.

மேற்சொன்ன *1891* ஆவது வருஷம் நான் சில பால்ய நண்பர்களுடன் சுகுணவிலாச சபையை ஸ்தாபித்தேன். அச்சபையில் ஆடுவதற்காகத் தமிழில் ஒரு நாடகமாவது சரியாகக் கிடைக்காமையால் காளிதாசன் எழுதிய சாகுந்தலம் நாடகத்தைத் தமிழில் எழுத ஆரம்பித்தேன். எனக்கோ அப்போது சமஸ்கிருதம் கொஞ்சமும் தெரியாது. ஆகவே மானியர் வில்லியம்ஸ் (Monier Williams) சமஸ்கிருதத் திலிருந்து ஆங்கிலத்தில் அந்நூலை மொழிபெயர்த்த புத்தகத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்தேன். அதில் இரண்டு அங்கங்களை மொழிபெயர்த்தவுடன் நான் எழுதியதை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் கிருஷ்ணமாச் சாரியார் அவர்கட்குக் காண்பித்தேன். அவர் அதைப் படித்துப் பார்த்து "வசனநடை மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது. ஆகவே இனி நீ நாடகங்கள் எழுதுவதானால் வசனநடை யிலேயே எழுது. தமிழில் கவிதைகள் கட்டுவதில் உனக்குத்

தேர்ச்சி வருவது கஷ்டம்'' என்று சொன்னார். இதையே நான் குருவாக்கியமாகக் கொண்டு அன்று முதல் 71 வருடங்களாக வசன நடையிலேயே எழுதி வருகிறேன். பிறகு 1925 ஆவது வருஷம் நான் எழுதிய லீலாவதி சுலோசனா என்னும் நாடகத்தை இவருக்கனுப்ப, அதற்கு ஒரு சாற்றுகவியை எனக்குக் கொடுத்தார். அதை அந்நூலில் முதற்பதிப்பில் சேர்த்து அச்சிட்டுள்ளேன். நான் அறிந்த வரையில் இவர் எழுதி அச்சிட்ட நூல் சண்ட கௌசிகம் என்பதாகும். இதன் முதன்நூல் அதே பெயர் கொண்ட சம்ஸ்கிருத நூலாகும். அதையே தமிழில் மொழி பெயர்த்து இவர் அச்சிட்டுள்ளார். சண்ட கௌசிகம் என்றால் கடூரமான விஸ்வாமித்திரரைப் பற்றிய நூல் என்று அர்த்தமாகும். இது அரிச்சந்திரன் கதையில் விஸ்வாமித்திர முனியை முக்கியப் பாத்திரமாக்கி மாற்றி எழுதியதாகும். இது ஒருமுறை சென்னைச் சர்வகலாசாலை எம்.ஏ. பரீட்சைக்குத் தமிழ் வசன பாடமாக வைக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு சில வருடங்களுக்குள்ளாக ஆச்சாரியார் அவர்கள் வைகுண்ட பதவி அடைந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

★ ★ ★

14. திரு. அப்பாவு பிள்ளை

இவர் நான்கு நாடகங்களை அச்சிட்டுள்ளார். அவற்றுள் பிரபலமானது சத்தியபாஷா அரிச்சந்திர விலாசமென்பதாம். அரிச்சந்திரன் கதை எல்லோருக்கும் தெரிந்ததானபடியால் அதைப்பற்றி நான் கூற வேண்டியதில்லை. இந்த அரிச்சந் திரனுடைய நாடகமானது தமிழுலகில் அநேக வருடங்களாகத் தெருக்கூத்தாடிகளிடத்தில் ஓலைப் புத்தகத்தில் இந்நாடகத் தின் பாட்டுகள் எழுதப்பட்டிருந்தன என்பதற்கு ஐயமில்லை. இப்பழைய கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஏறக்குறைய எல்லாப்பாட்டுக்களையும் புதிய வர்ண மெட்டுக்களில் எழுதி ஆங்காங்குக் கொஞ்சம் வசனங்களுடன் இந் நாடகத்தைப் பிள்ளையவர்கள் அச்சிட்டார். இப்புத்தகம் சுயம்வர காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், காசி காண்டம், மயான காண்டம் முதலிய பல பிரிவுகள் அடங்கியதாகும். இக்காண்டங்களைத் தற்கால நாடக வழக்கின்படி அங்கங்களாகக் கொள்ளலாம். ஆயினும் அந்த அங்கங்கள் ஆதியில் காட்சிகளாகவோ அல்லது களங்களாகவோ பிரிக்கப்படவில்லை. ஆதியில் அப்பாவு பிள்ளை காலத்தில் இது ஆடப்பட்டபோது சற்றேறக்குறைய ஒவ்வொரு காண்டமும் ஒரு சனிக்கிழமை இரவு ஆடப் பட்டது. முக்கியமாக அதிக சோகரசமமைந்த மயான காண்டந்தான் அடிக்கடி ஆடப்பட்டது. அப்பாவுபிள்ளை பெங்களூர் வாசி. இந்நாடகத்தை அங்கிருந்த சில சிறுவர் களைக் கொண்டு ஆட்டுவித்தார். அப்படி அவரால் தேர்ச்சி பெற்ற நடிகர்களுள் சுப்பராயாச்சாரி, சுந்தராச்சாரி, துரைசாமிபத்தர் முதலியவர்கள் சிலர். சுப்பராயாச்சாரி அரிச்சந்திரனாக நடிப்பதில் பழைய காலத்தில் மிகவும் கீர்த்தி பெற்றிருந்தார். சுந்தராச்சாரி மந்திரி சத்தியகீர்த்தியாக நடித்தவர். துரைசாமி சந்திரமதி வேடத்தில் மிகவும் கியாதி பெற்றவன். மயான காண்டத்தில் துரைசாமி சந்திரமதி வேடம் தரிக்கப் போகிறான் என்றால் ஏராளமான மக்கள் நாடகக் கொட்டகையில் கூடுவார்கள். சந்திரமதியாகத் துரைசாமி

புலம்பும் பாடல்கள் மாத்திரம் ஏறக்குறைய ஒரு மணிக்கு மேலாகும். இவர்கள் மூவரையும் நாடகமேடையில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். சுப்பராயாச்சாரி சற்று வயதான வராயிருந்த போதிலும் மிகவும் முடுக்காக நடிப்பார். சந்திரமதியாகத் துரைசாமி புலம்பும் பாட்டுகள் நள்ளிரவில் மூன்று நான்கு தெருக்களுக்கு அப்பாலும் கேட்கும். பழைய காலத்தில் மக்களுக்கு இருந்த ஒரு நம்பிக்கையைப் பற்றி இங்கு எழுதுகிறேன். அதாவது மயான காண்டத்தைப் பார்த்தவர்களெல்லாம் பிறகு அரிச்சந்திரன் அயோத்தியில் மீண்டும் போய்ப் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டதை எப்படியும் பார்த்துத் தீரவேண்டும் என்பதாம். அக்காலத்திய மயான காண்டத்தில் நடிக்கும்போது நாடகாபிமானிகள் மிகவும் விரும்பும் ஒரு கட்டத்தை நான் கூறவிரும்புகிறேன்.

இது ஒரு விந்தையானது. சுடுகாட்டில் காஷ்டத்தில் வைக்கப்பட்ட தேவதாஸன் பிணத்தை அரிச்சந்திரன் தன் எஜமானுக்குச் சேரவேண்டிய கட்டணத்தைக் கொடுக்காமல் பிணத்தைச் சுடக்கூடாது என்று கூறி உதைத்துத் தள்ளவேண்டுமாம். அப்படித் தள்ளும்போது அந்தச் சவம் எதிரில் உட்கார்ந்து அழுது கொண்டிருக்கும் சந்திரமதியின் மடியில் விழவேண்டுமாம். அப்படிச் சரியாக விழுந்தால் மக்கள் எல்லோரும் "பேஷ்" என்று கூறுவார்கள். சரியாக விழாமல் போச்சு "தோஷி" என்று அரிச்சந்திர நடிகனை இகழ்வார்கள். இந்த அரிச்சந்திர நாடகமானது நான் தற்காலமிருக்கும் வீட்டிற்குச் சுமார் 100 கஜத்திற்கப்பால் ஒரு மூங்கில் கொட்டகையில் ஆடப்பட்டது.

அப்பாவுபிள்ளை மேற்சொன்ன நாடகங்களன்றிச் சோழவிலாசம், இந்திர சபா, பத்மினி சபா என்று மூன்று நாடகங்களை பிறகு அச்சிட்டார். இந்த இந்திரசபா நாடகமானது சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிரபலமான போதிலும் தற்காலம் ஆடப்படுவதில்லை. ஆகவே அக்கதையைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இந்நாடகமானது ஆதியில் பம்பாயிலிருந்து வந்த ஒரு பாரசீக நாடகக் கம்பெனியாரால் ஆடப்பட்டதாம். அந்நாடகம் மக்களுடைய மனத்தை அதிகமாய்க் கவர்ந்தபடியால் அதைப் பார்த்து நம் பிள்ளையவர்கள் அதைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தனராம். நாடகக் கதையைச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்.

சந்தன ராஜா என்னும் ஓர் அரசன் வேட்டையாடச் சென்று வழிதப்பிக் களைத்துக் காட்டில் உறங்குகிறான். ஆகாயவழியாய் இந்திரன் சபையில் நடனமாடும்படி அழைக்கப்பட்ட அப்சரஸ் ஸ்திரீயாகிய ஊர்வசி அங்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வழியில் உறங்கிக் கொண் டிருக்கும் அரசனைப் பார்த்து மோகங் கொள்கிறாள். பிறகு விழித்த அரசனும் அவள் மீது ஆசைகொண்டு தேவ சபைக்குத் தன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி வேண்டுகிறான். அதற்கிணங்கி அரசனை ஒரு மாலையாக மாற்றி அணிந்துகொண்டு இந்திர சபைக்குப் போனவுடன் சுயரூபமாக மாற்றி ஒரு மூலையில் இருக்கச் செய்துவிட்டு இந்திரனுக்கு எதிரில் ஊர்வசி நடனமாடுகிறாள். அச்சமயம் தேவ சபையின் காவலாளியாகிய ஒரு பூதம் நரமனிதன் வாடை வீசுகிறதாக இந்திரனுக்கு முன் முறையிட இந்திரன் அம்மனிதனைப் பிடித்து வரும்படி கட்டளையிடப் பூதம் ஒரு மூலையில் பதுங்கியிருந்த சந்தனராஜனை இந்திரன் சிம்மாசனத்திற்கு எதிரில் கொண்டுபோய் நிறுத்துகிறது. இந்திரன் தன் அனுமதியில்லாமல் தன் சபைக்கு வந்த மனிதனாகிய சந்தனராஜனைத் தண்டிக்க உத்தரவு செய்யும் தருணத்தில் ஊர்வசி அக்குற்றத்திற்குக் காரணம் தான் என்று நடந்த விவரத்தைக் கூற இந்திரன் கோபங் கொண்டு ஊர்வசியின் இறகுகளைத் துண்டித்து விடும்படியாக அவளுக்குத் தண்டனை விதித்து அரசனையும் காவலில் இடுகிறான்.

கொஞ்சகாலம் பொறுத்து தேவசபையிலிருந்து அகற்றப் பட்ட இறகுகள் இல்லாத ஊர்வசி ஒரு ஜோகி வேஷம் பூண்டு இந்திரன் மாளிகைக்கருகாமையில் பாடிக்கொண்டு செல்ல, அக்கானத்தால் வசப்படுத்தப்பட்ட இந்திரன் ஜோகியை இன்னாளென்று தெரியாது தன் எதிரில் வந்து பாடும்படி உத்தரவு கொடுக்கிறான். அச்சங்கீதத்தால் முற்றிலும் மனம் கவரப்பட்ட இந்திரன் "உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் தருகிறேன்" என்று கூற, ஊர்வசி தன் வேடத்தைக் கலைத்து விட்டுச் சுயரூபத்துடன் இந்திரன் முன் நின்று காவலில் அடைக்கப்பட்ட அரசனை விடுவிக்கும்படி வேண்டுகிறாள். கொடுத்த வரத்தை மீட்டுக்கொள்ளக் கூடாதென்று இந்திரன் அரசனை விடுவித்து ஊர்வசியுடன் அனுப்பிவிடுகிறான். இதுதான் கதையின் சுருக்கம்.

இந்த இந்திர சபா நாடகம் தமிழில் பல ஹிந்துஸ்தான் மெட்டுகளுடன் அப்பாவு பிள்ளை ஏற்படுத்திய நாடகக் கம்பெனியாரால் பெங்களூரிலும், சென்னையிலும் பன் முறை ஆடப்பட்டது. இதுதான் முதல் முறை தமிழ் நாடகங் களில் ஹிந்துஸ்தானி மெட்டுகள் நுழைந்த விதமாகும். அப்பாவு பிள்ளைக்குக் கர்நாடக சங்கீதமும் ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதமும் தெரிந்திருந்தபடியால் அவைகளில் பல நூதன மெட்டுகள் ஏற்படுத்தி இந்நாடகத்தை எழுதியிருந்தார். அன்றியும் நாட்டியத்திலும் அவர் கொஞ்சம் தேர்ச்சி உடையவராய் இருந்தபடியால் அது இந் நாடகத்தைப் பார்ப்பவர்கள் மனம் கவரும்படியாக நடிக்கச் செய்ய மிகவும் உபயோகமாயிருந்தது.

இந்த இந்திர சபா பிரபலமானவுடன் இதன் பிரிவுகளாக மலை இந்திரசபா, கடல் இந்திரசபா, தாமரை இந்திரசபா, அக்கினி இந்திரசபா என்று பலவித பேர்களுடன் இதே கதை ஆடப்பட்டு வந்தது. இவைகளில் முக்கிய வித்தியாசம் என்னவென்றால் இந்திரன் சபை மலை மீதிருப்பதாகவும் பாற்கடலில் இருப்பதாகவும், பெரிய தாமரை ஒன்றிலிருப்ப தாகவும் இப்படி வேறு வேறு விதமாகக் காட்டப்பட்ட தேயாகும். இந்த இந்திர சபாவில் முக்கியமாகப் பெயர் பெற்ற அயன் ராஜபார்ட் நடிகர் காலஞ்சென்ற நாராயணசாமி பிள்ளை ஆகும். இவர் இதற்குமுன் அரிச்சந்திரன் நாடகத்தில் தோட்டி வேடம் பூண்டு நடிகராக நடித்தவர். பிறகு சொந்தமாக நாராயணசாமி பிள்ளை கம்பெனி என்று ஒன்று ஏற்படுத்தினார். அப்பாவு பிள்ளை மேற்சொன்ன இரண்டு நாடகங்களன்றிப் பத்மினி சபா என்னும் ஒரு நாடகத்தை. எழுதி அச்சிட்டார். ஆனால் அது அவ்வளவு பிரபலமாகவில்லை.

★ ★ ★

15. பம்மல் விஜயரங்க முதலியார்

ஒரு தமிழ் நூலில் ஒரு மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் அறுவரைத் தன் குரவராக மதிக்க வேண்டுமென்று கூறப் பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் அந்த ஆறு பெயர்களில் முதல் குரவராக (குருவாக) தன்தந்தையையே கருத வேண்டு மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே என் தந்தை யாகிய பம்மல் விஜயரங்க முதலியாரைப் பற்றி நான் இங்கு எழுதும்போது அவரை என் குருவாகவும் தெய்வமாகவும் கருதியே எழுதுகிறேன். அவர் பிறந்தது 1830 ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 1 ஆந் தேதி. என் பாட்டனார் பெயர் ஏகப்ப முதலியார். அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் என் தகப்பனாரும், அவர் தம்பியாகிய சோமசுந்தர முதலியாரு மாம். என் பாட்டனார் ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். சென்னையில் ஒரு சாராயக் கடையில் சொற்ப சம்பளத்தில் குமாஸ்தாவாக இருந்து இல்லறம் நடத்திவந்தார். தன் இரு பிள்ளைகளையும் நன்றாய்ப் படிக்க வைக்க வேண்டு மென்று அவர்களை முன்பு தமிழில் ஒரு தெருப் பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்க வைத்தார். அச்சமயம் சென்னையில் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கப் பட்ட காலமாம். அதை அறிந்தவராகித் தன் இரு பிள்ளை களையும் சென்னை நுங்கம்பாக்கத்தில் புதிதாய் ஏற்படுத்தப் பட்ட ஓர் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பினர். தனக்குச் சொற்ப வரும்படி வந்தபோதிலும் தன் பிள்ளைகள் ஆங்கிலம் கற்று முன்னுக்கு வர வேண்டுமென்று அவாக் கொண்டிருந்தனராம். அதன் பொருட்டு அப்பள்ளிக் கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு செல்வந்தன் தகப்பனாரின் மூலமாகச் சிபாரிசு பெற்றுத் தன் பிள்ளைகளை அரசியலார் பாதிச் சம்பளத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக ஏற்பாடு செய்தனர். பெத்துநாயக்கன் பேட்டையிலிருந்து நுங்கம்பாக்கத்தில் இருந்த பள்ளிக் கூடத்திற்கு போக அச் செல்வந்தனுடைய பிள்ளையுடன்

ஒரு மாட்டு வண்டியில் என் தகப்பனாரும் சிற்றப்பாவும் போவார்களாம். அப்போது அவர்கள் மத்தியான உணவுக்காக ஒரு துத்தநாகக் கிண்ணியில் கேழ்வரகு (கேவுறு)க் கஞ்சியை எடுத்துக் கொண்டு போவார்களாம். இவ்வாறு கஷ்டப்பட்டு என் தகப்பனார் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கல்வியில் தேர்ந் தவராயினர். அக்காலத்தில் சென்னைச் சர்வகலாசாலைப் பரீட்சை என்பது கிடையாது. தற்காலத்திய பி.ஏ. பட்டத்துக்குப் பதிலாகப் புரோபி ஷியன்ட் டிகிரி (Proficient degree) என்னும் பட்டப் பெயர்ப் பரீட்சை இருந்தது. அப்பரீட்சையில் என் தகப்பனார் தேறினார். அச்சமயம் அரசாங்கத்தார் அப்பரீட்சையில் தேறினவர்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் பொன் மோதிரம் ஒன்று அறிகுறியாகக் கொடுப்பது வழக்கமாம்.

அதன்படியே என் தகப்பனாரும் ஒரு பொன் மோதிரத் தைப் பெற்றார். அதைக் கழற்றாமல் பல வருடங்கள் போட்டுக் கொண்டிருந்தவர் தன் பேத்தி குழந்தை ஒன்று அது வேண்டுமென்று அழவே, அதைக் கழற்றி அக்குழந்தை கையில் கொடுக்க, அதை வைத்துக்கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தை அதை எங்கேயோ தொலைத்து விட்டது என் துர்ப்பாக்கியத்தால். அவருடன் மேற்கண்ட புரோபிஷியன்ட் டிகிரி பெற்றவர்கள் சர். டி. முத்துசாமி ஐயர் அவர்களும், சர். டி. மாதவராவ் அவர்களுமாம். இவர் நுங்கம்பாக்கம் கலாசாலையை விட்டு விலகுமுன் கடைசி வருஷத்தில், அமெரிக்காத் தேசத்தைக் கண்டு பிடித்த விஷயத்தைப் பற்றிய ஓர் ஆங்கில நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்ததற்காக பவல் (Powell) தமிழ்ப் பரிசு ஒன்றை அரசாங்கத்தார் மூலமாகப் பெற்றார். (அதே பரிசை 1893 ஆவது வருஷம் நான் மாகாணத்துக் கலாசாலையை விட்டு விலகுமுன் ஹாமர்ட்டன் (Hamerton) என்னும் அமெரிக்கர் எழுதிய ஆங்கில நூலின் சில பாகத்தை மொழி பெயர்த்த தற்காகப் போட்டிப் பரிசாக நான் பெற்றேன் என்பதை கொஞ்சம் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.) இப்படி என் தகப்பனார் தமிழில் அதிக தேர்ச்சியுடையவராய் இருந்தபடியால் இவர் பரீட்சையில் தேறியவுடன் நுங்கம் பாக்கம் கலாசாலையில் தமிழ் உபாத்தியாயர் வேலை காலி ஆக, அச்சிறுவயதிலேயே அவ்வேலை இவருக்குக் கொடுக்

கப்பட்டது. கொஞ்ச காலம் இவ்வேலையைப் பார்த்தபிறகு மதுரை ஜில்லாவில் பாடசாலை உதவிப் பரீட்சகராக இவருக்கு வேலை கிடைக்கப் பட்டணத்தை விட்டு இவர் திண்டுக்கல்லுக்கு மாற்றப்பட்டார். அப்போது சென்னை யில் தம் வேலைக்கு மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களைச் சிபாரிசு செய்து அவ்வேலை யில் ஸ்தாபித்துவிட்டுப் போனாராம். (இந்தக் கடைசி விஷயம் மஹாமஹோபாத்தியாயர் டாக்டர் சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் எனக்குத் தெரிவித்ததாகும்.) திண்டுக்கல்லில் கொஞ்சகாலம் இருந்த பிறகு மதுரைக்கு மாற்றப்பட்டார். மதுரையில் சில வருஷங்கள் தங்கி உத்தியோகம் பார்த்து வந்தார். அதன் பிறகு சென்னைக்கு மாற்றப்பட்டார். சென்னையில் சில வருடங்கள் பொறுத்து அசிஸ்டென்ட் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்ஸ் (Asst. Inspector of Schools) என்ற பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டார். அப்போது அவருக்கு மாதம் ஒன்றிற்கு 400 ரூபாய். அது தற்காலத்திய ஆயிர ரூபாய்க்குச் சமானமாகும். சென்னையில் இருந்தபோது மூன்று வண்டிகளையும் மூன்று குதிரைகளையும் வைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

இது நிற்க. திண்டுக்கல்லுக்குப் போகுமுன்னமே 1850 ஆவது வருடம் இவருக்கு முதல் விவாகமாகியது. அந்தத் தாரத்தின் மூலமாக ஒரு பிள்ளையையும் இரண்டு பெண் களையும் பெற்றார். அத்தாரம் தப்பிப் போகவே என் தாயாரை 1860 ஆம் வருடம் இரண்டாவது மனைவியாகக் கல்யாணம் செய்துகொண்டார். இந்த விவாகத்தின் சம்பந்தமாக ஜாதகத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் என் இளைய நண்பர்களுக்குப் போதனையாக ஒரு சிறு கதையை இங்கு எழுத விரும்புகிறேன். முதல் தாரம் தப்பிப் போகவே என் தகப்பனார் இரண்டாவது விவாகம் செய்துகொள்ள விரும்பினார். அன்றியும் அப்பெண் சிவப்பாகவும் அழகாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று கோரினாராம். அப்படிப்பட்ட பெண்ணாகக் கிடைக்கவே என் தாயாரை விவாகம் செய்துகொள்ள நிச்சயித்தாராம். இவ் விவாகத்துக்கு இடையூறாக ஒரு சந்தர்ப்பம் நேரிட்டது. அதாவது அக்காலத்திய வழக்கத்தின்படி கலியாணப் பெண்ணின் ஜாதகத்தை வரவழைத்துச் சென்னையிலுள்ள இரண்டு

மூன்று பெரிய ஜாதகத்தில் நிபுணர்களாகிய ஜோதிடர் களுக்குக் காட்ட, அவர்களெல்லாம் இந்தப் பெண்ணின் ஜாதகத்தில் இரண்டு குறைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று அமங்கலியாகப் போவாள்; இரண்டு, குழந்தைகள் பெறமாட்டாள். இதற்குக் கழுத்துப் பொருத்தம், வயிற்றுப் பொருத்தமில்லை என்று சொன்னார்களாம். இதைக் கேட்டும் என் தாயாரையே மணக்க வேண்டுமென்று ஒரே பிடிவாத மாய் மணம் செய்து கொண்டார். அதன் பலனைச் சற்றுக் கவனிப்போம். கழுத்துப் பொருத்தமில்லை என்றதற்கு நேர்விரோதமாக என் தாயார் என் தகப்பனாருக்கு ஷஷ்டிபூர்த்தி - அதாவது அறுபது வயது கலியாணம் ஆனபிறகு, ஒரு மாங்கல்யத்திற்கு இரண்டு மாங்கல்யங் களுடன் சுமங்கலியாகச் சுவர்க்கம் அடைந்தனர். வயிற்றுப் பொருத்தம் இல்லை என்றதற்கு நேர்விரோதமாக என் தாயாருக்கு நாங்கள் எட்டு மக்கள் பிறந்தோம். நான்கு பிள்ளைகள், நான்கு பெண்கள். அதன் பிறகு எங்கள் விவாகத்திற்கெல்லாம் யாராவது எங்கள் ஜாதகத்தைக் கேட்டால் மேற்கண்ட கதையைச் சொல்லிச் ஜாதகமே வைப் பதில்லை என்று சொல்லியதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். இதுவரையில் நான் சொல்லிக் கொண்டு வந்த குறிப்பு களெல்லாம் என் தந்தையார் மூலமாகவும் அவர் வைத்து விட்டுச் சென்ற சில குறிப்புகள் மூலமாகவும் கண்டறிந்த விஷயங்களாகும். இனி எனது ஐந்தாவது வயது முதல் நான் நேராகக் கண்டதும் கேட்டதுமான என் தகப்பனாரைப் பற்றிய சில விஷயங்களை எழுதுகிறேன்.

அவர் வீட்டிலிருக்கும்போது சாதாரணமாக ஓர் அரைவளைந்தான் தோவத்தியைக் கட்டிக்கொண்டு மேலே ஒரு துண்டையும் போர்த்திக் கொண்டிருப்பார். சாதாரணமாக வீட்டிலிருக்கும்போது அரைச்சொக்காயை அணியமாட்டார். வெளியில் போகும்போது ஒரு மல்வேட்டியைக் கீழ்ப்பாய்ச் சாகக் கட்டிக்கொண்டு அரைச் சொக்காயை அணிந்து அதன்பேரில் ஒரு கோட் (Coat) அணிந்து தலைக்கு வெள்ளைப் பாகையையும் போட்டுக்கொண்டு செல்வார். அக்காலத்திய தலைப்பாகை இப்போது முற்றிலும் மறைந்து விட்டது. அத்தலைப்பாகை கட்ட ஒருவனுக்குக் கூலி ஒரு ரூபாய். காலர், நெக் டை (Neck Tie) அவர்

போட்டதேயில்லை. கழுத்திற்குக் குளிர் காலத்தில் ஒரு சிறிய சால்வையைச் சுற்றிக்கொண்டு போவது வழக்கம். சந்தனப் பொட்டில்லாமல் அவர் வெளியில் புறப்பட்டதேயில்லை. கையில் ஒரு தடியையும் பிடித்துக்கொண்டே புறப்படுவார். வீட்டிலிருக்கும்போது பாதக்குறடும், வெளியில் போகும் போது திருச்சிராப்பள்ளி ஜோடும் போட்டுக்கொண்டு போவார்.

இனி அவரது முக்கியமான சிலாகிக்கத்தக்க குணம் என்னவென்று என்னைக் கேட்டால் அவரது சிவபக்தியே என்று சொல்வேன். அவர் சிறுவயதிலேயே தெய்வ பக்தியுடையவராய் இருந்தாரென்று என் பாட்டியார் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் மதுரையில் வேலை பார்த்தபோது தானும் தம் மனைவியாகிய என் தாயாருமாக 1872 ஆவது வருடம் அங்கிருக்கும் திருஞானசம்பந்த ஸ்வாமிகள் மடத்தில் சிவதீட்சை பெற்றுக் கொண்டார்களாம். அதற்குப்பிறகு கொஞ்ச மாதங்கள் சென்றபின் நான் பிறக்க எனக்குத் திருஞானசம்பந்தம் என்றே பெயர் வைத்தார். அவர் கைப்பட எழுதிய ஒரு குறிப்புப் புத்தகத்தில் எனக்கு அப்பெயர் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. (ஆயினும் நான் பெரியவனான பிறகு நமக்கெங்கே ஞானம் வந்தது என்று எண்ணினவனாய் என்பெயரைச் சம்பந்தம் என்று மாத்திரம் சுருக்கிக்கொண்டேன்.) சிவ தீட்சை பெற்றுக்கொண்டது முதல் ஏறக்குறைய அவர் கடைசி காலம் வரையில் ஒரு நாளாவது ஸ்நானம் செய்து சிவபூசை செய்யாமல் சாப்பிட்டதில்லை. இதில் அவர் மிகவும் கண்டிப்பாக யிருந்தார். சிவபூசை செய்வதற்காக நான் இப்போதிருக்கும் வீட்டில் ஒரு மூலையில் மேடை, அபிடேக நீர் போவதற்கு வழி இவைகளெல்லாம் கட்டியிருந்தது எனக்கு ஞாபகமிருக் கிறது. அதே மாதிரியாக இதே தெருவில் நாங்கள் 54 ஆம் எண்ணுள்ள வீட்டிற்கு மாறினபோது அங்கு ஓர் அறையில் பூசைக்கு வேண்டிய இடங்களையெல்லாம் அமைத்து வைத்தார். பிறகு எழும்பூர் பம்மல் ஹவுஸ் என்னும் பங்களாவைக் கட்டியபோது அங்கும் ஒரு சிவபூசை அறை ஏற்படுத்தினார். அவர் சிவபூசை செய்ய உட்கார்ந்தால் முடிக்க கால் மணி சாவகாசமாகும். ருத்ராட்சம் முதலியன அணிந்தே எப்போதும் பூசை செய்வார். பூசை முடியுமுன்

தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம் என்னும் ஐந்து சைவநூல்களின் ஒவ்வொரு பாட்டாவது பாடி எழுந்திருப்பார். (அப்பாட்டுகளை அவர் தினம் பாடக் கேட்டு எனக்கு அப்பாடல்களெல்லாம் குருட்டுப் பாடமாகிவிட்டன. அப்பாடல்களையே நானும் என் பூசையில் உபயோகித்து வருகிறேன்.) இந்தச் சிவபூசைக்கென்றே அநேக வருடம் வேலையாளாக ஒரு தவசிப்பிள்ளை ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தான். அவர் வெளியூருக்கு எங்கு போனாலும் அந்தத் தவசிப் பிள்ளை பூசைக்குரிய வட்டில்கள், மணி முதலிய சாமான்களை ஒரு மடிசஞ்சியில் எடுத்துக்கொண்டு போவான். அவர் சாயங்காலங்களில் வீடு திரும்பி வர எந்நேரமானாலும் சந்தியாவந்தனம் செய்யாமல் உணவு கொள்ளார்.

''மனதைப்போல் மாங்கல்யம்'', என்றபடி அவர் சென்னைக்கு வந்தவுடன் மூன்று கோயில்களுக்குத் தர்மகர்த்தாவாக நியமிக்கப்பட்டார். ஒன்று பெரிய காஞ்சீபுரம் ஏகாம்பரநாதர் கோயில். இரண்டு சென்னை ஏகாம்பரேஸ்வரர் கோயில், மூன்று திருவேட்டீஸ்வரன் பேட்டை சிவாலயம். இவற்றுள் சில வருடங்கள் வேலை பார்த்தவுடன் கடைசி இரண்டு கோயில்களின் தர்மகர்த்தா வேலையினின்றும் விலகிக் கொண்டார். அதற்குக் காரணம் தம் உத்தயோக வேலை அதிகமானதேயாம். பெரிய காஞ்சீபுரம் கோயில் வேலையைத் தம் ஆயுள் பரியந்தம் பார்த்து வந்தார். இவர் எந்தக் கோயிலுக்குப் போனாலும் கழுத்தில் கௌரி சங்கர ருத்திராட்ச மாலையில்லாமல் நுழைந்ததில்லை.

இனி இவர் தம் தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழிக்கு உழைத்ததைப் பற்றிக் கொஞ்சம் எழுதுகிறேன். இவ்வுரையில் முன் பாகத்தில் கண்டபடி அமெரிக்காவைப் பற்றிய ஆங்கிலப் புத்தகத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தது மன்றி இவர் எழுதிய மற்றத் தமிழ் நூல்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் எழுத வேண்டியவனாயிருக்கிறேன்; சென்னைக்கு வந்த பிறகு தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து உபயுக்த கிரந்த பிரகரண சபை என்னும் ஒரு சபையை ஏற்படுத்தி அதற்காகச் சில கீழ் வகுப்புப் பாடப் புத்தகங்களை எழுதி வெளியிட்டார். அன்றியும் ஸ்கூல் புக் அண்ட் லிடரேசர்

சொசைட்டி (School Book and Literature Society) என்னும் சங்கத்தைப் பல கல்விமான்களோடு சேர்ந்து நிறுவினார். அதன் மூலமாக மூன்றாம் வகுப்பு வாசகப் புத்தகம் என்னும் புத்தகத்தை எழுதி அச்சிட்டார். இதைச் சாதாரணமாக எல்லோரும் ''விஜயரங்க முதலியார் மூன்றாம் பாடப் புத்தகம்'' என்று சொல்வார்கள். இவைகளன்றி இவருக்கு அறிமுகமான கவிகுஞ்சரபாரதியார் என்னும் சங்கீத வித்வான் எழுதிய பல தமிழ்ப் பதங்களை இரண்டு பிரிவாக அச்சிட்டார். இவருக்கும் சங்கீதத்தில் கொஞ்சம் பிரியமுண்டு என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் இதை வாசிக்கும் நண்பர் களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கடைசியாக வேளாளர் மரபு என்னும் ஒரு சிறு புத்கத்தை அச்சிட்டார். கடைசியில் நான் சொன்ன மூன்று புத்தகங்களும் நான் எவ்வளவு தேடியும் ஒன்றும் கிடைக்காமலிருக்கின்றன. என்னிடம் நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்த இம்மூன்று புத்தகங்களில் ஒவ்வொரு காப்பியையும் என் நண்பர்கள் வாங்கிக்கொண்டு போனவர்கள் திருப்பிக் கொடுக்கவே இல்லை. அச்சமயம் சமஸ்கிருதத்தில் ''புத்தகம், வனிதை, வித்தம் இம்மூன்றும் பிறர் கைக்குப் போனால் திரும்பிவரமாட்டா'' என்று கூறியிருப்பதை நான் அறிந்தவனல்லன். இல்லாவிட்டால் அப்புத்தகங்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கமாட்டேன். இவைகளெல்லா மின்றிச் சென்னைச் சர்வகலாசாலை செனெட் அங்கத்தினராக அரசினரால் நியமிக்கப்பட்டார். அதன்மூலமாக தம் ஆயுள் பரியந்தம் அக்கலாசாலையைச் சார்ந்த தமிழ்ப் பரீட்சை களுக்காகத் தமிழ்ப் புத்தகங்களை நியமிக்கும் கமிட்டி அங்கத்தினராகவும் வருடாந்திரப் பரீட்சைகளில் ஒரு பரீட்சகராக (Examiner) ஆகவும் உழைத்து வந்தார்.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஏறக்குறைய எல்லாப் பண்டிதர் களும் அவருடைய சிநேகிதர்கள் என்றே நான் சொல்ல வேண்டும். வெளியூரிலிருந்து சென்னைக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் யாராவது வந்தால் அவரைப் பாராது போக மாட்டார்கள். இப்படித் தம்மை வந்து பார்க்கும் பல தமிழ் அறிஞர்களுக்குத் தம்மால் இயன்ற உதவி செய்துவந்தது எனக்குத் தெரியும். இதற்குமேல் நான் இதை விவரிப்பதற்கு எனக்கு விருப்பமில்லை.

இனி அவர் தம் பிள்ளைகளாகிய எங்களுடைய கல்வியைப் பற்றி எடுத்துக்கொண்ட ஊக்கத்தைச் சிறிது எழுத விரும்புகிறேன். எங்களுக்குக் காலையில் ஒரு மணி நேரம் பாடம் சொல்ல ஒரு தமிழ் உபாத்தியாயர்; மாலையில் ஆங்கிலப் பாடம் சொல்ல வேறொருவர். விடுமுறை நாள்களைத் தவிர இப்படி நாங்கள் படித்தாக வேண்டும் தினம். மற்றக் காலங்களில் நாங்கள் எப்படியாவது விளையாடலாம். அப்படி விளையாடும்போது எங்களுடன் இவரும், என் சிற்றப்பா கூட விளையாடுவார்கள். இவ்வாறு பம்பரம், கோலிக்குண்டு, சீட்டு முதலியவைகளை விளையாடியது எனக்கு நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது. மேலும் கோடை விடுமுறைகளில் எங்களை வருஷா வருஷம் வெளியூர்களைப் போய்ப் பார்க்கத் தக்க துணையுடன் அனுப்பி வைப்பார். இதைப்பற்றி யாராவது கேட்டால் புத்தகங்களில் இருப்பது மாத்திரம் கல்வியாகாது; நம்முடைய சிறுவர்கள் வெளியூர்களுக்குப் போய் கற்க வேண்டிய விஷயங்கள் அதிகமிருக்கின்றன என்று பதில் உரைப்பார்.

அவர் உத்தியோக முறையில் நடந்துகொண்டதைப் பற்றி இரண்டொரு விஷயங்களை நான் கூறவிரும்புகிறேன். அவர் தங்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு மேல் விசாரணைக்காக வரப்போகிறார் என்று கேள்விப்பட்டால் பல உபாத்தியாயர் கொஞ்சம் பீதி அடைவார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அவர்களே இதைப்பற்றி பன்முறை என்னிடம் கூறியிருக்கின்றனர். நான் மேற்சொன்னதற்கு அர்த்தம் அவர்களைக் கோபிப்பார் என்பதன்று. மிகவும் கண்டிப்பாய் நடந்து கொள்வார் என்பதுதான் அர்த்தம். இதற்கு ஓர் உதாரணம் கூறுகிறேன். பள்ளிக்கூடத்திற்கு 11 மணிக்கு வருகிறேன் என்று சொன்னால் பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லாம் தயாராய் இருக்க வேண்டும். தாமும் சரியாக 11 மணிக்கே போய்ச் சேர்வார். மணிப்பிரகாரம் நடப்பது (Punctual) என்பது அவருடன் பிறந்த ஒரு நற்குணமாம். ஒருமுறை ஓர் உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்தை மேல் விசாரணை செய்யப் போகவேண்டியிருந்தது. அன்றைய தினம் காற்று மழை மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. தெருக்களில் வண்டிகள் போவதே கஷ்டமாயிருந்ததாம். அப்படியிருந்தும் சொன்ன மணிப்பிரகாரம் பள்ளிக்கூடத்தில் போய்ச் சேர்ந்தாராம்.

இவருக்கு மேல் உத்தியோகஸ்தராய் இருந்த மிஸ்டர் பவுலர் (Mr. Fowler) என்பவர் அவ்விடம் கால்மணி பொறுத்து வந்தாராம். வந்தவர் என் தகப்பனார் மணிப்பிரகாரம் வந்ததை விசாரித்து, ''விஜயரங்கம், எப்படி நீ சரியாக வந்தாய் என்று எனக்கே ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. உன்னைப் போல் பங்க்சுவல் ஆக (Punctual) நடக்கும் இந்தியனை நான் கண்ட தில்லை'' என்று அவர் கையைக் குலுக்கிச் சந்தோஷித்தாராம்.

கடைசியாக அவர் தமிழ் நாடகத்தின் முன்னேற்றத் திற்காக எனக்குச் செய்த பேருதவியைப் பற்றிக் கொஞ்சம் எழுதி இவ்வுரையை முடிக்கிறேன். அவர் பல விதங்களில் நாடகம் ஆடுவதிலும் எழுதுவதிலும் எனக்கு உற்சாகமும் ஊக்கமும் கொடுத்த விதங்களைப் பற்றி எனது நாடகமேடை நினைவுகள் என்ற நூலில் விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன். அவைகளைப் பற்றி அறிய வேண்டுபவர்கள் அந்நூலைப் படித்தறியும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன். அவைகளுள் ஓர் உதாரணத்தை மாத்திரம் இங்கு எழுதுகிறேன்.

1891 ஆவது வருஷம் சுகுணவிலாச சபை ஸ்தாபித்த பிறகு நான் தமிழ் நாடகமொன்றை எழுத வேண்டுமென்று அவரிடம் சொன்னபோது, அதற்கு யாதோர் ஆட்சே பனையும் சொல்லாமல் ஒரு சனிக்கிழமை வாரம் செங்காங் கடை கொட்டகையில் கோவிந்தசாமி ராவ் கம்பெனி தமிழ் நாடகங்களை நடத்திக் கொண்டிருந்ததை விசாரித்தறிந்து என்னைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு போய் 9 மணி முதல் நான்கைந்து மணிநேரம் தம் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு அன்று நடந்த நாடகத்தின் விவரங்களை யெல்லாம் கிரமமாகக் கூறி நல்ல நாடகம் இப்படி இப்படி இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். அச்சமயம் நான் பி.ஏ., பரீட்சைக்குப் போக இன்னும் மூன்று நான்கு மாதங்கள் இருந்தன. அதையும் கவனியாமலும் இப்படிச் செய்வதினால் என் படிப்பு கெட்டுப்போகும் என்று நினையாமலும் எனக்கு நாடகத்தைப் பற்றி உபதேசம் செய்த என் தந்தையாருக்கு நான் என்ன பிரதி உபகாரம் செய்யக் கூடும்! மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவியைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறியதில் நான் சிறிதளவேனும் செய்தேனோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. நான் செய்த

கைம்மாறெல்லாம் அதுமுதல் இன்றளவும் அச்சிட்டிருக்கும் 94 நாடகங்களையும் அவைகளின் மறுபதிப்புக்களையும் என் தெய்வங்களாகிய தந்தை தாயார்களுக்கே அர்ப்பணம் செய்ததுதான். இச்சிறு உரையையும் அவர்களின் பாதங்களுக்கே அர்ப்பணம் செய்கின்றேன். தமிழ் அன்னை வாழ்க! தமிழ் நாடு வாழ்க! பாரததேசம் வாழ்க!

★ ★ ★

நாடகப் பேராசிரியர்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்.

அவர்களால் இயற்றப்பட்ட

பிற நூல்கள்

லீலாவதி-சுலோசனை, சாரங்கதரன், மகபதி, காதலர் கண்கள், நற்குல தெய்வம், மனோஹரன், ஊர்வசியின் சாபம், இடைச்சுவர் இருபுறமும், என்ன நேர்ந்திடினும், விஜயரங்கம், தாசிப்பெண், மெய்க்காதல், பொன்விலங்கு, சிம்ஹளநாதன், விரும்பிய விதமே, சிறுதொண்டர், காலவ ரிஷி, ரஜபுத்ரவீரன், உண்மையான சகோதரன், சதி-சுலோசனா, புஷ்பவல்லி, உத்தம பத்தினி, அமலாதித்யன், கள்வர்தலைவன், சபாபதி முதற்பாகம், பொங்கல் பண்டிகை அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி மூன்றாம் பாகம், சபாபதி நான்காம் பாகம் பேயல்ல பெண்மணியே, புத்தா அவதாரம், விச்சுவின் மனைவி, வேதாள உலகம், மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி, சுபத்ரார்ஜுனா, கொடையாளி கர்ணன், சஹதேவன் சூழ்ச்சி, நோக்கத்தின் குறிப்பு, இரண்டு ஆத்மாக்கள், சர்ஜன் ஜெனரல் விதித்த மருந்து, மாளவிகாக்னிமித்ரம், விபரீதமான முடிவு, சுல்தான் பேட்டை மாஜிஸ்ட்டிரேட், சகுந்தலை, காளப்பன் கள்ளத்தனம், முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும், நாடகமேடை நினைவுகள், யயாதி பிராமணனும், சூத்திரனும், வாணீபுர வணிகன், இரண்டு நண்பர்கள், சத்ருஜித், ஹரிச்சந்திரன், மார்க்கண்டேயர், ரத்னாவளி, மூன்று விநோத நாடிகைகள், வைகுண்ட வைத்தியர், தீட்சிதர் கதைகள், ஹாஸ்யக் கதைகள், குறமகள், நல்லதங்காள், சிறுகதைகள், நடிப்புக் கலையில் தேர்ச்சி பெறுவதெப்படி? ஹாஸ்ய வியாசங்கள், தமிழ் பேசும் படக் காக்ஷி, விடுதிப் புஷ்பங்கள், பேசும்பட அனுபவங்கள், வள்ளிமணம், கதம்பம், மாண்டவர் மீண்டது, ஆஸ்தானபுர நாடக சபை, சங்கீதப் பயித்தியம், ஒன்பது குட்டி நாடகங்கள், சபாபதி ஜமீந்தார், சிவாலயங்கள் இந்தியாவிலும் அப்பாலும் - சிவாலய சிற்பங்கள், சதி சக்தி, மனை ஆட்சி, இந்தியனும்

ஹிட்லரும், தீபாவளி வரிசை, காலக் குறிப்புக்கள், சுப்ரமண்ய ஆலயங்கள், தீயின் சிறு திவலை, கலையோ காதலோ, உணவுப் பொருள்கள், சபாபதி துவிபாஷ, சபாபதி துணுக்குகள், இல்லறமும் துறவறமும் சபாபதி முதலியாரும் பேசும் படமும், நான் குற்றவாளி. நீண்ட ஆயுளும், தேக ஆரோக்யமும், தமிழ் அன்னை பிறந்து வளர்ந்த கதை பல வகை பூங்கொத்து, என் சுயசரிதை முதலியன.

★ ★ ★

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை - 600 113.

அண்மை வெளியீடுகள்

	ரூ.பை
நாட்டிய நன்னூல்	25.00
பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் உரைநடை நூல்கள் தொகுதி 1	50.00
சதாசிவப் பண்டாரத்தார் ஆய்வுக் கட்டுரைகள்	40.00
சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்	75.00
வேதகிரியார் சூடாமணி நிகண்டு	65.00
தமிழக மேடைநாடகப்பெண்கலைஞர்கள்குறிப்பேடு	25.00
A Grammar of Contemporary Literary Tamil	80.00
Cilappatikaram	100.00
காதம்பரி மூலமும் வசனமும்	125.00
Tani Pacura Togai	30.00
Dedication	25.00
Temple Chimes	20.00
Nala Venba	45.00
Tamil Heroic Poems	40.00
Six Long Poems from Sangam Tamil	30.00
Kurinci-p-pattu-Muttollayiram	40.00
Kuruntokai	110.00
Landscape and Poetry	50.00
Tamil Culture and Civilization	60.00
Tolkappiyam and Astadhyayi	110.00
தமிழக மகளிர் தொடக்க காலமுதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை	50.00
தொல்காப்பியம் - பொருள் - செய்யுளியல் பகுதி 1.	50.00
தடிவீரசுவாமிகதை வன்னியர்ராயன்கதை	55.00
சடத்தலம்	40.00
காத்தவராய நாடகம்	30.00
மதங்க சூளாமணி	40.00
பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்கள்	32.00
தமிழில் நவீன நாடகம்	70.00
இலக்கியத்தில் சோதிடம்	65.00
சங்கத் தமிழரின் வழிபாடும் சடங்குகளும்	80.00
தொல்காப்பியம்-பொருள்-புறத்திணையியல் பகுதி 1.	50.00
தொல்காப்பியம்-பொருள்-புறத்திணையியல் பகுதி 2.	65.00
சோதிடவியல்	70.00

பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் உரைநடை நூல்கள் தொகுதி 2

விலை ரூ.40/-